
بسم الله الرحمن الرحيم

İnceleme Araştırma Eserleri Yayınları: 2

ISBN 978-975-6415-13-9

İlmi Araştırmalar Serisi: 1

Kitabın Orijinal Adı
حتى لا ننخدع
Hattâ Lâ Nenhadi'a

Kitabın Adı
Aldanmayalım

Kitabın Yazarı:
Abdullah el-Mevsılî

Çeviri:
Bekir Salihoğlu

Kapak-İç Düzen
Muhammed Ersöz

Baskı-Cilt
İstanbul Matbaacılık

Birinci Baskı

www.iaeserleri.com
e-mail: iaeserleri@gmail.com

Abdullah el-Mevsılî

Aldanmayalım!..

Türkçesi
Bekir Salihoğlu

Mayıs 2007

İÇİNDEKİLER

Birinci Fasıl
ŞÎA'YA GÖRE TAKİYYE

İkinci Fasıl
ŞÎA'NIN İSLAM VE MÜSLÜMANLAR
HAKKINDAKİ İNANÇ ESASLARI

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla

Takriz

Hamd Allah'a mahsustur. O'na hamd eder; yardım ve bağışlanmayı O'ndan dileriz. Nefislerimizin şerrinden, amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah'ın hidayet ettiği kimseyi saptıracak; saptırdığını da hidayete kavuşturacak hiç kimse yoktur. Bir ve tek olan, ortağı bulunmayan Allah'tan başka ilah bulunmadığına şehadet eder; Muhammed'in O'nun kulu ve rasûlü olduğuna tanıklık ederim.

"Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak müslümanlar olarak can verin." (Âl-i İmrân, 3/102)

"Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan ve ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üretip yayan Rabbinizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık haklarına riâyetsizlikten de sakının. Şüphesiz Allah sizin üzerinizde gözetleyicidir." (Nisâ, 4/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğru söz söyleyin. (Böyle davranırsanız) Allah işlerinizi düzeltir ve günahlarınızı bağışlar. Kim Allah ve Rasûlüne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur." (Ahzâb, 33/70-71)

Bu girişten sonra;

En doğru söz, Allah Azze ve Celle'nin kitabı; en hayırlı hidayet de Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in hidayetidir. En kötü iş sonradan ihdas edilenlerdir. Sonradan ihdas edilen her şey bid'at; her bid'at dalâlet ve her dalâlet de ateştedir.

Allah Tebâreke ve Teâlâ şöyle buyurmuştur: *"Bugün sizin için dininizi ikmal ettim. Üzerinize olan nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslam'dan razı oldum." (Mâide, 5/3)*

Allah-u Teâlâ nimetini hatırlatarak dinini kemale erdirdiğini ve nimetini tamamladığını bildiriyor. Bu da Mevlâ Tebâreke ve Teâlâ'nın Peygamberi *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e verdiği davet ve açıklama

görevini en iyi şekilde yerine getirdiğine dair bir şehâdetidir. Bu şehâdet aynı zamanda ashâb *radiyallâhu anhum* lehinde de bir tanıklık içermektedir. Çünkü onlar anlama ve tatbik bakımından dini Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den almışlardır. Ardından da davet ve tebliğ emanetini yüklenmiş ve bu emaneti güzelce eda etmişlerdir.

Ashabın güven, dürüstlük ve kuvvetle rablerinden aldıkları; bütün yeryüzünde uğrunda mal ve canı hiç göz kırpmadan feda ettikleri İslam'dan Allah-u Teâlâ din ve metot olarak razı olmuştur.

Onlar peygamberinin sohbeti, dininin ve şeriatının ikamesi için Allah-u Teâlâ'nın seçmiş olduğu; peygamberine yardımcı kıldığı; vefatından sonra emaneti taşıyacak, daveti günümüze kadar taptaze bir şekilde Allah'ın murad ettiği gibi ulaştıracak varisler olarak belirlediği kimselerdir. Allah, *"Kur'ân'ı kesinlikle biz indirdik; elbette onu koruyacak olan da biziz" (Hicr, 15/9)* ayetindeki vaadini yerine getirerek onlar ve onların yolunu en güzel şekilde takip edenler vasıtasıyla dini korumuştur. Bu sebeple Allah-u Teâlâ, onları sevmeyi din ve iman; onlara buğzetmeyi ise küfür ve nifak olarak kabul etmiştir. Onların hepsiyle dostluk ve velayet içinde olmayı, güzelliklerini, faziletlerini zikretmeyi, sahip oldukları erdemleri, değerli eylemleri, Allah katında sahip oldukları makam ve mevkileri dolayısıyla aralarında meydana gelen çekişmeler hakkında söz söylememeyi ümmete vacip kılmıştır. Aşırılık yanlısı şer ve fesat ehli olan tarih kalıntılarının, Allah'a verdikleri sözü yerine getiren bu insanlara dil uzatmada ısrarcı davranmaları üzüntü verici bir husustur. Asırlar geçmesine rağmen ümmetin önde gelen şahsiyetlerine hâlâ dil uzatmaya devam etmektedirler. Öyle büyük bir ta'ndır ki bu; engellenemediği, İslam'a ve İslam'ın önde gelen şahsiyetlerine dokundurdukları şer ve fesadın önüne geçilemediği için insanın içini eritip gönlünü hüzün ve hasretle doldurmaktadır.

On üç asırdan beri aldatma, tuzak, hile, yalan ve karalamanın en çirkin tekniklerini kullanmak suretiyle İslam'a dil uzatmaya hâlâ devam etmektedirler. Allah'ın, dinini korumayı ve dindarların bekasını sağlamaya dair vaadi olmasaydı, İslam da diğer geçmiş dinler konumuna düşerdi.

Fakat güçlü hilelerine, şer ve fesatlarının bolluğuna rağmen bu mübarek ümmetin evlatları Allah'ın dini ve şeriatını, İslam'ı ve ümmetin öncüsü olan şahsiyetlerini savunma görevini yerine getirmişlerdir.

Evet, Allah-u Teâlâ âlim, âmil mümin erler hazırlamış; onları şer ve fesat güçleri karşısında yardım ve tevfiki ile desteklemiştir. Her

asırda bu kimseler birbirlerinin ardı sıra gelmekte, Hak Din'i savunmakta, batıl ve cürüm ehli kimselerin ortaya attıkları sahtekarlıkları meydana çıkarmaktadırlar. Nice kimseler bu önemli görev uğruna vakitlerini, mallarını ve hatta canlarını feda etmişlerdir. Bu muazzam dini, bu muhteşem nimeti bizlere ulaştırabilmek için Allah için neler feda etmişlerdir. İşte meydana getirdikleri eserler Allah-u Teâlâ'ya ve dinine hizmet için kütüphaneleri doldurmaktadır. Allah hepsinden razı olsun! Hem de *"Allah iman edenleri savunur." (Hacc, 22/38)* ayetindeki vaadi gerçekleştirmek için onları hoşnut etsin!

Kardeşim, üstad, mücadeleci, erdemli ilim adamı Abdullah el-Mevsılî'nin bu risalede yazdıklarını okudum. Allah'a yemin olsun ki burada okuduklarım ve müellifin Allah'ın dini konusundaki, hak konusundaki ve hak ehli insanlar hakkındaki gayreti ve ilk nesil şahsiyetleri ile ilgili nakilleri beni çok sevindirdi. Ayrıca haktan ayrılan Râfızî Şiîlerin hakikatini beyan sadedinde olsun; Ehl-i Sünneti içine düştükleri derin uyku ve gafletten uyandırmak hakkında olsun izlediği hikmet ve letâfet de beni sevindiren bir diğer husustur. Bu eser, şer ve fesat önderlerince hem geçmiş zamanlarda hem de şimdilerde neler amaçlandığı, neler planlandığı konusunda herhangi bir bilgiye sahip olmayan aldatılmış Şiîler için bir nasihat olduğu gibi; sahip olduğu hak dinini ve düşmanların bu dine kurdukları tuzakları öğrenmesi için Sünnî Müslümanlara da bir öğüttür.

Allah, bu çalışmasında Sünnîlerin kanlarının, mallarının mübah sayılması, sövgü, lanet, iftira, aldatılma ve takiyye ile muameleye maruz bırakılmaları gibi çeşitli yönlerden Şiîlerin inanç, ahlak ve davranışlarını ortaya serme konusunda müellifi muvaffak kılmıştır. Müellif tüm bu tutumların râşid halifelerin halife olduklarına inanmaları ve on iki imam inancına sahip olmamaları sebebiyle Sünnîlerin, Şiîler tarafından tekfir edilmelerinden, aforoz edilip cehennemde ebedi kalacakları hükmüne varmalarından kaynaklandığını açıklamaktadır. Halbuki Şiîler nazarında imamet inancı dinin temel unsurlarındandır. Dolayısıyla on iki imamı tanımayanın da, bu imamlara ve haklarına inanmayanın da imanı da yoktur. Onlara göre imâmet, nübüvvet ve risalette olduğu gibi Allah'ın insanlar içinden kendi istediği kimseyi seçtiği ilâhî bir makamdır. İmâmet, nübüvvetin bir devamıdır. Allah'ın bir lütfudur. Dolayısıyla her çağda peygamberin vazife ve önemli görevlerini yerine getirecek bir halefi bulunması gerekmektedir. İmamlar Allah'ın insanlara karşı birer hüccetidirler. Peygamberler gibi onların da teşri hakkı bulunmaktadır. Zâhirî ve Bâtınî tüm rezilliklerden, yanılma, hata işleme, unutma, bilmeme gibi şeylerden çocukluktan itibaren ölene kadar masumdur-

lar. Allah'ın başkalarına vermediği bazı ayrıcalıklı özellik ve niteliklere sahiptirler.

İmamlar hakkında öylesine aşırı gitmişlerdir ki; kainattaki tasarrufları, eşyanın, cansız varlıkların ve hayvanların kendilerine itaat etmesi, yeryüzü hazinelerinin ve bunların anahtarlarının ellerinde bulunması, zahir olsun, batın olsun tüm her şeyi bilgi bakımından kuşatmaları, görünenin ardındaki gizli şeyleri ve hain bakışları bilmeleri ve dünya hayatına yönelik daha başka hal, sıfat ve güçler yönünden imamlara ilahlık ve rablık nitelikleri yakıştırmışlardır. Bundan daha da fazlasını ifade ederek imamların kendi tebalarından ve taraftarlarından (Şîa) diledikleri kimseleri cennete; onlara düşman olan Sünnîlerden de istedikleri kimseleri cehenneme soktuklarına inanmışlardır.

İşte bu imamlarından ve hüccetlerden biri şöyle demektedir:

> "İmamın övgüyle anılan bir makamı, üstün bir derecesi ve tekvînî bir hilafeti bulunmaktadır ki; bu hilafetin yönetim ve otoritesine bu kainatın tüm zerreleri boyun eğmektedir."!!?(Humeynî, *el-Hukûmetu'l-İslâmiyye*, s.52)

Müellif, çaba sarfederek ve nasihatte bulunarak Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ashâbına, dini sonraki nesillere taşıma görevi ile Allah tarafından seçilip de dinlerinden, fedakarlık ve özverilerinden razı olunan ilk nesil Müslümanlara karşı takındıkları alçakça tavırları ortaya sermektedir. Râfızîlere, devrimlerine, parlak ama sahte sloganlarına, gür ama içi boş gürültülerine aldanan ve onların iddialarına hak veren ve kendilerini Râfızîlik hizmetine sunan İslam davetçilerinin kulaklarına nasihatlerini fısıldamaktadır. Hâlâ bile gençleri ve partilerini bu devrim yanında durmaya, bu devrimi desteklemeye ve İslam Devleti tarihi boyunca yanlış inanışlarını ve işledikleri büyük günahları önemsemeden, aldırış etmeden İslamî çalışmalarında bu devrimin izini takip etmeye teşvikte bulunmaktadırlar. Onların râşid halifelik karşısında takındıkları tavırlar ve yaptıkları eylemler nerede kaldı? Emevîler, ardından da Abbâsîlere karşı yaptıkları ve kendi devletleri olan Safevîlerde yaptıkları işler ve sergiledikleri ahlakî tutumlar nerede kaldı? *"Şüphesiz ki bunda aklı olan veya hazır bulunup kulak veren kimseler için bir öğüt vardır." (Kâf, 50/37)* Tarih okusunlar ve bu insanların inançlarını tanısınlar. Tarih onlara acımayacak, takrible ilgili yaptıkları çağrılarında, İslâmî gayreti olan hamâsî gençleri Râfızîlerin kucağına ve Râfızîlik batağına itmelerinde düştükleri hatalarını bağışlamayacaktır. *Hepiniz çobansınız ve hepiniz güttüğünüzden sorumlusunuz.*

Allah Tebâreke ve Teâlâ'dan Şîa'nın bizzat kendileri nezdinde muteber sayılan kitap ve kaynaklarından istifadeyle iç yüzlerini orta-

ya çıkaran bu faziletli üstadı hayırla mükafatlandırmasını, bu ameli-ni amel terazisine kaydetmesini, yazan, okuyan, gerçekleri ortaya çıkaran biz ilim talebeleri ve alimleri, dinini savunarak asılsız intihalleri ortaya seren kimseler kılmasını dilerim. Bizleri *"Allah iman edenleri müdafaa edecektir."* vaadine mahzar olan kimselerden eylemesini; dinini, peygamberini, peygamberinin ashâbını savunan kimseler kılmasını; Allah için, peygamberi için, Müslümanların önderleri, avamı ve … için nasihat eden kimselerden kılmasını dilerim. Allah buna kadirdir ve bu işin velisi O'dur. Son duamız hamdın âlemlerin rabbi Allah'a mahsus olduğunu belirtmektir.

Dr. Abdullah b. İsmâîl

On Yedinci Baskıya Önsöz

Nimetlerine denk ve kat be kat fazlasıyla hamd yalnızca Allah'a mahsustur. Razı olması için Allah'a hamd olsun. Razı olduğunda Allah'a hamd olsun. Razı olduktan sonra da Allah'a hamd olsun. Yaratılmışların en hayırlısı, öncekilerin de sonrakilerin de efendisi Muhammed b. Abdillah'a, ailesine ve değerli ashâbına salât ve selâm olsun!

Bunların ardından;

Elinizdeki bu eser, *Şîa Gerçeği "Hakîkatu'ş-Şî'a"* adıyla bilinen *Aldanmayalım "Hattâ lâ Nenhadi'a"* isimli kitabımızın on yedinci baskısıdır. Kitabımız Sünnî ya da Şiîlerden kültürlü olsun, olmasın birçok kimse tarafından hüsn-ü kabul ve rağbetle karşılandı. Zira bu eserin telifinde tarafsızlıktan ayrılmadık. Şîa hakkındaki nakillerimizde kaynağı, cildini, sayfasını ve baskısını mutlaka zikrettik.

Elinizdeki bu yeni baskıda bazı haber ve nakiller ekledik. Bablarını yeniden düzenledik.

Allah'tan bu çalışmamızı kabul buyurmasını ve kendisi ile karşılaşacağımız günde amel terazimize koymasını dileriz.

Hamd alemlerin rabbine mahsustur.

Abdullah el-Mevsılî

Birinci Baskıya Önsöz

Alemlerin rabbi Allah'a hamd olsun! Muttakîlerin önderi Muhammed b. Abdillâh'a, ailesine, tüm ashâbına ve din gününe dek yolunu takip edenlere salât ve selam olsun!

Bunlardan sonra;

Şîa'nın kendi bâtıl mezheblerini Ehl-i Sünnet'in avamı arasında yaymak için gerçekleştirdikleri çalışmalara rağmen; bu itikâdî saldırı karşısında Ehl-i Sünnet gruplarının yardımlaşma ve dayanışma içinde bulunmaları gereğine rağmen böyle bir kuşatıcı tehlike karşısında durmak, istenen düzey ya da şekilde değildir. Bu durum şu iki sebebe dayanmaktadır: Birincisi, birçok sünnînin Şîa hakkında malumat sahibi olmaması ya da eksik bilgisi bulunması. İkincisi, takiyye ve ketm akidesine binaen şia ulemasının nitelendirildiği hile ve kurnazlık vasıfları. Çünkü bu hilekar ve kurnaz kimseler mezheplerinin hakikatini ve Sünnîler karşısındaki düşmanca tutumu belli etmemektedirler. Kendi mezheblerine yönelik eleştiri konularından uzak durarak Ehl-i Sünnete karşı sevgi ve muhabbet izhar etmektedirler. Bizim saf kalpli insanımız da kalplerinde bulunmayanı dilleriyle söylediklerini bilmediği bu kimselerin zahirine bakarak aldanmaktadır.

Onlar takiyyenin Allah Azze ve Celle'nin kitabında varid olduğunu ileri sürerek Müslümanların ve düşünür vasfı taşıyanların cahil ve gafil olanlarını kandırabilirler. Halbuki bilmezler ki, Kur'ân'da varid olmuş olan takiyye, müslümanın kafir karşısında düşmüş olduğu can ve namus tehlikesi ile alakalı durumlarda geçerli olan bir ruhsattır. Fakat Şîa'nın takiyyesi ise tam anlamıyla münafıklık ve Sünnîlere karşı içlerinde gizlediklerinin aksini izhar etmektir.

Humeynî, *er-Resâil* *(2/201, Kum-İran baskısı, h.1385)* adlı eserinde şunları ifade etmektedir:

> "Daha sonra bu takiyyenin cevazı ve hatta vücûbu kişinin kendisi ya da başkasının canı konusunda duyduğu korkuya bağlı değildir. Bilakis zahir olana göre çeşitli maslahatlar muhaliflere[1] karşı takiyye yapılması gerekliliği hususunda sebep haline gelmiştir. Buna göre tekiyye ve sır tutmak güven içinde bulunup can korkusu taşımasa bile vaciptir."!?

1 Muhaliflerle Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatı kasdetmektedirler.

Müslüman kardeşim! Ehl-i sünnet, on iki imamcı Şîa inancına göre kafirdir. Çünkü onların inancına göre Sünnî bir kimse Nâsıbîdir. Bu konuda Şâfiî, Hanbelî, Mâlikî, Hanefî ve Vahhâbî diye alay ettikleri kimseler birbirine eşittir.

Kurnazlıkları, hilekarlıkları ve çirkin tutumları sebebiyle hasmı bölüp parçalayarak tek tek ele alma yöntemini takip etmişlerdir. Onlar için en tehlikeli düşman, mezheblerini ve takiyyelerini bilen düşmandır. Tehlikesi en az olan düşman ise, onların inançlarını bilmeyen ya da propaganda içeren kitaplarına aldanan kimselerdir.

Kendi lehlerinde yazan düşünürlere karşı bu tür insanları şişirip ilim ve takvanın zirvesine ulaşmış olarak lanse etmelerinden dolayı oldukça saygı duyar, ikramda bulunurlar.

Onlara sempati duyanların yazdıklarını inceledim. Takiyye inancı üzerine kurulu propaganda içerikli kitapların kurbanları olduklarını gördüm. Ve bu kimselerin Humeynî'nin kitapları hakkında en ufak bir bilgileri olmaması beni korkuttu. Şayet muttali olsalardı, onlara karşı sempati beslemez ve böyle bir işe yeltenmezlerdi.

Şîa, propaganda kitapları veriyor; sempatizanlar da bu kitapları okuyup içeriğindeki takiyye ve muhatabı idare etme konusundaki hususlara göre konumlarını belirliyorlar.

İlim adamlarından biri olan el-Müfîd'in kendi nazarlarında önemli kitaplarından sayılan ve Beyrut'ta basılmış olan *Evâilu'l-Makâlât* adlı eserinin 138. sayfasında dipnotta yer aldığı gibi Allâmeleri Şehristânî şöyle demiştir:

> "Ehl-i beyt imamları (İmâmiyye) Şîa'sı çoğu zaman kendilerine özgü olan adet, inanç, fetva, kitap ya da benzeri hususları gizleyip ketmetmek zorunda kalmışlardır."!?

Derim ki: Evet, kendilerine özgü adet, inanç, fetva ya da kitabı gizlemektedirler. Şehristânî'nin zikrettiği üzere bu gizleme yöntemi, ilim ehlinden bazısına aksini izhar ettikleri ve hem kendilerini, hem de diğer insanları hakikatten uzaklaştırdıkları bir yöntemdir.

Bizden birçok kimse Şîa'nın Ehl-i Sünnet hakkındaki gerçek tutumunu bilmemektedir. Biz bu kısa çalışmada Allah'ın izni ve tevfiki ile on iki imamcı Şîa inacını İslam ve Müslümanların gözleri önüne sereceğiz.

***

Birinci Fasıl
ŞÎA'YA GÖRE TAKİYYE

1- Şîa'ya Göre Takiyye ve İnançlarını Açığa Vurmamaları

Şîa'ya göre takiyye, hakikatin aksini izhar etmektir. Bu da şiî bir kimsenin bir başkasını aldatmasını mübah kılmaktadır. Böyle bir takiyyeye binaen şiî, içinden inandığı şeyi dışından inkar etmekte; içinden inkar ettiği bir şeyi de dışından inanıyormuş gibi görünebilmektedir. Bu nedenle Şîa'nın, Sünnîler karşısında birçok inançlarını, Kur'ân'ın tahrifi görüşü, ashâba sövmek, Müslümanları tekfir etmek ve iftira atmak gibi Allah'ın izniyle bu kitapta açıklayacağımız daha birçok inancı inkar ettiklerini görürsünüz.

Bu inancı en güzel tanıtan kimse Şeyh Muhibbuddîn el-Hatîb *rahimehullâh*'tır. Şöyle demektedir: "Onlarla aramızda samimiyetle ve dürüst bir iletişim kurulması önündeki ilk engel takiyye diye adlandırdıkları şeydir. Takiyye, iç dünyalarında gizlediklerinden başka şeyleri bize izhar etmelerini mübah kılan dînî bir inançtır. Bizden saf kalpli kimseler anlaşmak ve yakınlaşmak arzusuyla onların görünümlerine aldanmaktadır. Halbuki karşı tarafın böyle bir isteği, bu yönde bir hoşnutluğu ve çalışması bulunmamaktadır. Tek çabaları, diğer taraftakiler yerinden bir milim dahi kıpırdamaksızın bu taraftakilerden kimilerini ele geçirmek yönündedir." *(el-Hutûtu'l-'Arîda, s.10)*

Hocaları ve baş muhaddisleri Sadûk lakaplı Muhammed b. Ali b. el-Hüseyin, *Risâletu'l-İ'tikâdât*, s.104'te *(Merkezu Neşri'l-Kitâb baskısı, İran, h.1370)* şunları söylemiştir:

> "Takiyye konusundaki inancımız şudur: Takiyye vaciptir. Takiyyeyi terk eden namazı terketmiş mesabesindedir… Takiyye vaciptir; Kâim (mehdi) çıkana dek kaldırılması câiz değildir. Onun çıkışından önce takiyyeyi kim terk ederse, Allah'ın dininden ve İmâmiyye'nin dininden çıkmış; Allah'a, Rasûlü'ne ve imamlara muhalefet etmiş olur."!?

Şîa âlimleri takiyyeye önem vermekedirler. Muhammed b. el-Hasen b. el-Hurr el-'Âmilî'nin *Vesâilu'ş-Şî'a* (11/470) adlı çağdaş hadis ansiklopedisinde *"Takiyyeye Önem ve Özen Göstermek ve Kardeşlerin Haklarını Yerine Getirmek"* adlı bir bab açmış olduğunu görüyoruz.

Aynı ansiklopedinin 11/470'de *"Avama Karşı Takiyye İle Muamele Etmenin Vücubu"* adını taşıyan bir başka bab açmıştır.

Bir başka bâba da *"Takiyye Sebebiyle Yöneticiye İtaatin Gereği"* başlığını vermiştir. *Vesâilu'ş-Şî'a, c.11, s.471*

el-'Âmilî gibi *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şî'a (c.14, s.504 ve sonrası, İran baskısı)* adlı eserinde görüşler zikreden şiî ilim adamı ve ayetullahlardan olan Hüseyin el-Burûcerdî'dir.

Bu ikisi, sayılarının yalnızca bu kadar olduğunu ifade etmek için değil; örnek olması bakımından zikredilmiştir.

Şîayı takiyyeye teşvik eden çok sayıda rivayet bulunmaktadır. Bu rivayetlerden birini *el-Kuleynî, el-Kâfî'de "Takiyye" Babında 2/219'da* Ma'mer b. Hallâd'dan rivayet etmiş; şöyle demiştir:

> Ebu'l-Hüseyin *aleyhisselâm*'a yöneticilere kıyam hakkında sordum. Şunu söyledi: Ebû Cafer *aleyhisselâm* "Takiyye benim dinimdendir; babalarımın dinindendir. Takiyyesi olmayanın imanı yoktur." dedi!!

el-Usûl mine'l-Kâfî'de *2/217'de* Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan şunları söylediğini rivayet etmiştir:

> "Ey Ebû Ömer! Dinin onda dokuzu takiyyededir. Takiyyesi olmayanın dini de yoktur. Nebiz içmek ve mestler üzerine mesh konuları dışında her şeyde takiyye vardır."!!

Şiîlerin ilim adamlarından Muhammed Rızâ el-Muzaffer, propagandaya yönelik kitabı *'Akâidu'l-İmâmiyye*'de "'Akîdetunâ fi't-Takiyye (Takiyye Konusundaki İnancımız)" adlı bölümde şöyle der: Sâdık Âlu'l-Beyt *aleyhisselâm*'dan sahih eserde şöyle rivayet edilmiştir:

> "Takiyye benim dinimdir; babalarımın dinidir. Takiyyesi olmayanın dini de yoktur."!!

Kuleynî, *el-Kâfî*'de *(c.2, s.217)* Sâdık *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Babamın şunları söylediğini duydum: Allah'a yemin olsun ki yeryüzünde bana takiyyeden daha sevimli gelen başka bir şey yoktur. Ey sevgili, takiyyesi olanı Allah yüceltir. Ey sevgili, takiyyesi olmayanı Allah alçaltır. Ey sevgili, insanlar sükûnet ve barış içindedirler. Öbürü olursa, bu da olur."!![2]

Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan *(c.2, s.220)* şöyle söylediğini rivayet etmiştir:

> "Takiyye, Allah'ın kendisi ile yaratılmışlar arasındaki kalkanıdır."!?

Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan *(c.2, s.218)* şöyle söylediğini rivayet etmiştir:

> "… Allah Azze ve Celle dininde hem bizim, hem de sizin için takiyyeden başkasını kabul etmemiştir."!?

---

2 "Öbürü olursa, bu da olur" sözü ile takiyye yapıldığı taktirde sükûnet ve barışın temin edilebileceğini kastetmektedir. (çev.)

Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan *(c.2, s.220)* şöyle söylediğini rivayet etmiştir:

> "Babam *aleyhisselâm* şöyle derdi: Gözüme takiyyeden daha fazla sevinç veren nedir? Takiyye müminin koruyucu kalkanıdır."!?

Kuleynî, *el-Kâfî*'de *(c.2, s.372)*, el-Feyd el-Kâşânî, *el-Vâfî*'de *(c.3, s.159, Dâru'l-Kütubi'l-İslâmiyye baskısı, Tahran)* Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan şunu söylediğini rivayet etmiştir:

> "Bizim sırrımızı yayarak güne başlayan kimseye Allah, demirin sıcaklığını ve dar bir meclisi musallat etsin!"!?

el-Kâfî *(c.2, s.222)* ve *Humeynî, er-Resâil*'de *(c.2, s.185)* Süleyman b. Hâlid'den şöyle dediği rivayet edilmiştir:

> "Ebû Abdillah *aleyhisselâm* "Ey Süleyman, siz öyle bir din üzerindesiniz ki, ketmedeni Allah aziz; yayanı ise zelil kılmıştır." demiştir!?

el-Hurr el-'Âmilî, *el-Vesâilu'ş-Şîa*'da *(c.11, s.473)* Müminlerin emiri *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Takiyye müminlerin en faziletli amellerindendir."!?

Vesâilu'ş-Şî'a'da *(c.11, s.474)* Ali b. Hüseyin *aleyhisselâm*'dan şöyle dediği rivayet edilmiştir:

> "Allah müminin takiyyeyi terk etmesi ve kardeşlerin haklarını zayi etmesi günahları dışında dünyada ve ahirette bütün günahlarını mağfiret eder, arındırır."!?

Şiî âlimlerden Tâceddîn Muhammed b. Muhammed eş-Şa'îrî, *Câmi'u'l-Ahbâr* adlı eserinde *(s.95, el-Matbaatu'l-Haydariyye, Necef baskısı)* Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den şu rivayette bulunur:

> "Takiyyeyi terk eden, namazı terk eden gibidir."!!

Vesâilu'ş-Şî'a'da *(c.11, s.466)* Sâdık *aleyhisselâm*'dan şöyle dediği rivayet edilmiştir:

> "Takiyyeden ayrılan bizden dedildir."!?

Câmi'u'l-Ahbâr'da *(s.95)* Ebû Abdillah *aleyhisselâm* şöyle demiştir:

> "Takiyye yapmayan Ali şîasından değildir."!?

Derim ki: Kendi inançlarına göre Şîa'nın, Kaim yani hayâlî on ikinci imam çıkana dek takiyyeye bağlı kalmaları istemektedir. Zira "kaim"leri zuhur etmeden önce takiyyeyi terk eden kimse, ilim adamları, muhaddisleri Muhammed b. el-Hasen el-Hurr el-'Âmilî'nin *İsbâtu'l-Hudât* adlı eserinde *(c.3, s.477, el-Mektebetu'l-İlmiyye, Kum/İran)* Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan takiyye hadisinde rivayet etmiş olduğu gibi onlardan değildir. Rivayette şöyle demiştir:

> "Kaimimiz çıkana dek onu (takiyyeyi) terk eden bizden değildir."!?

Nitekim eş-Şa'îrî de *Câmi'u'l-Ahbâr*'da *(s.95)* Sâdık'tan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

"Kaimimiz çıkana kadar takiyyeyi terk eden bizden değildir."!?

Ayetullahları Ruhullah el-Mûsevî el-Humeynî, *er-Resâil* adlı kitabında *(c.2, s.174)* şöyle der:

"Takiyye bazen korku, bazen de muhatabı idare etmek (mudârât) babından olur.. Muhatabı idare etmekten (mudârât) maksat, ileride ele alınacağı gibi korkudan dolayı yapılan takiyyedeki şekliyle herhangi bir zarar korkusu hissettirmeden muhaliflere sevdirerek ve sempatilerini kazanarak istenilen husus üzerinde görüş birliği edip aynı fikri paylaşmaktır. Takiyyenin bazen kendi dışındaki başka bir sebepten dolayı yapılması istenir; bazen de bizzat kendisinden dolayı yapılır. İşte bir şeyin ifşa edilmesinin mukabilinde bile bile ketmetmek anlamındaki takiyye budur."!?

Derim ki: "… herhangi bir zarar korkusu hissettirmeden muhaliflere sevdirerek, sempatilerini kazanarak" diyen şu adamın yağcılığına dikkat edin!

Burada *"herhangi bir zarar hissi vermeden"* ifadesiyle takiyyeyi câiz görmesine dikkat et! Ve şunun üzerinde düşün: Muhalifler kendi din kardeşleri ise onlara karşı takiyyenin kullanılması neden?!!

Humeynî, *er-Resâil*'de *(c.2, s.175)* şöyle der:

"Takiyyenin bir türü de insanları idare etmek, sevgi ve sempatilerini kazanmak için meşru kılınmış olanıdır.. Bir diğer takiyye de muhataba göre taksim olmaktadır. Buna göre takiyye bazen yönetici ya da halktan olan kafirlere ve İslam'a inanmayanlara karşı yapılır. Bazen avamın sultan ve emirlerine karşı yapılır. Bir üçüncü olarak da fıkıhçılarına, kadılarına karşı yapılır. Bazen de avama karşı yapılır… Ayrıca kafirlere ve diğerlerine karşı yapılan takiyye, yöneticinin Müslümanları Ebû Hanife'nin fetvalarına zorlaması varsayımında olduğu gibi bazen avama uygun amelde bulunmakla olur; bazen de bir başka şekilde olur."!?

Müslüman kardeşim, "(takiyye) ruhsata bağlanmış değil, teşrî'î olarak belirlenmiştir" sözüne dikkat et! Bu konuda uzman olmadığını bildiğimiz Muhammed Gazâlî *rahimehullâh*'ın -ileride de geleceği gibi- "(Takiyye) bazı Sünnîlerin onlara (Şiîlere) zulmetmiş olması sebebine dayanır" sözüne iltifat edilmez. Muhtemelen o bu ifadeyi takiyyeyi kullananların kendi kitaplarından almıştır.

Humeynî, *er-Resâil*'de *(c.2, s.196)* şöyle der:

"Şu bilinmelidir ki; o rivayetlerden takiyye ile yapılan amelin sahih olduğu sonucu çıkmaktadır. Bu takiyye, ister onlarla bizim aramızda mestler üzerine meshetmek ve güneşin batışı sırasında iftar etmek gibi hüküm ihtilafından dolayı olsun ya da onlar (Sünnîler) nezdinde hilal sabit olduğundan dolayı sekizinci günde Arafat'ta vakfeye durulması gibi haricî bir konunun sübutu hakkındaki ihtilaftan dolayı olsun fark etmez."!?

İç yüzleri ortaya çıkmadan tebasını kendilerine katmak için Ehl-i Sünnete karşı bukalemun gibi nasıl renk değiştirdiğine bir bak! Kendisiyle dinde kardeş oluşumuz itibariyle teşvik ve irşatta bulunmak yerine Humeynî, takiyyeyi kısımlara ayırarak türlerini ve bize karşı nasıl takiyye uygulanacağını öğretmektedir.

Daha sonra Humeynî, gizli bir hususu, yani can korkusu olma şartına bağlı olmadan çıkar icabı bize karşı takiyye yapılması mevzusunu ortaya sermektedir.

Humeynî, *er-Resâil* adlı kitabında *(c.2, s.201)* şöyle der:

> "Bu takiyyenin câiz ve hatta vacip oluşu kendisi ya da başkası hakkındaki can korkusuna bağlı değildir. Aksine zahir olana göre çeşitli maslahatlar muhaliflere karşı takiyye yapma gereği için sebep haline gelmiştir. Buna göre can korkusu taşımayıp güvende bulunduğu halde takiyye yapmak ve sırrı ketmekmek vaciptir."!?

Humeynî, *Misbâhu'l-Hidâye*'de *(s.154, I. Baskı, Muessesetu'l-Vefâ, Beyrut/Lübnan)* şöyle der:

> "Ey ruhânî dost! Allah dünya ve ahiretinde yardımcın olsun! Bu sırları ehli olmayanlara açıklamaman ve yerli yerince kullanman konusunda seni uyarır, sakındırırım. İlâhî kanunlardan ve rubûbî sırlardan olan şeriatin bâtın ilminin yabancı el ve gözlerden gizlenmesi gerekir. Çünkü bunlar, onların fikir ve anlayışlarının ulaşabileceğinden daha derindedir. Zevk ehli ve ehliyetli olan kimselerin sözlerini tam anlamıyla araştırmadan bu yapraklara anlama nazarıyla bakmamanı ve bilgileri büyük üstatlardan ve değerli ariflerden öğrenmen konusunda uyarıda bulunmak isterim. Aksi halde bu tür bilgilere yalnızca müracaat etmekle zarar daha fazla artar ve mahrumiyetle sonuçlanır."!?

Müslüman kardeşim, kendisinden önce geçmiş âlimler de aynı şeyi takrir etmişlerdir. Buna göre Şîa küfür ve şirk içerikli inançlarını açıkça ortaya koymamaktadırlar. Şuraya dikkat ediniz ki, Humeynî bu inançların mazur görülmesi için avamdan gizlenmesini istememiştir. O bu inançların kendi inancında olmayan yabancılardan gizlenmesini istemektedir. Bu yalancılarla da Ehl-i Sünneti kasdetmektedir.

Humeynî bu bilgilerin yalnızca âlimlerle sınırlı kalmasını istememiş ve yabancılardan da olan avama karşı herhangi bir endişe duymamıştı.

Benzer bir ketumluk durumuna çağdaş bir şiî olan Dr. Muhammed et-Tîcânî es-Semâvî de, *İ'rifi'l-Hakk* adlı kitabında, s.13'te *(Dâru'l-Muctebâ, Beyrut, 1995m.)* şu sözlerle işaret etmiştir:

> "Tavır oldukça kesindir. Ve biraz netlik ve bazı zamansal çıkarlardan dolayı gizlilik gerektirmektedir. Bazen bu netliği kiminizin bilemeyeceği şartlar engelleyebilir."!?

Humeynî'nin takiyye hakkındaki sözlerine geri dönüyoruz. Onun şöyle dediğini görmekteyiz:

> "Takiyyenin bizzat kendisinden dolayı vacip olan kısmı bulunmaktadır. Bu da bir şeyi alenen yaymanın mukabilinde yer alır. Mezhebin ifşa edilmesinden, ehl-i beytin sırrının ortaya dökülmesinden kaçınmak anlamındadır. Birçok rivayetten ortaya çıkmaktadır ki imamların hakkında mübalağada bulundukları takiyye işte bu takiyyedir. Batılın devletinde biz-

> zat hakkın gizlenmesi vaciptir. Bu durumda maslahat siyasî-dinîdir. Takiyye olmasaydı mezhep yok olup gitmeye maruz kalırdı."!? *(er-Resâil, 2/185)*

Derim ki: Bu ve bundan önceki ifadeler Humeynî'nin, mezhebin ketumluk, gizlilik ve gizemlilik üzerine kurulu olduğu yönündeki net itiraflarıdır. Bunların hepsi, yokluğu durumunda mezhebin inkıraza ve yok olmaya maruz kalacağı takiyyenin şubeleridir.

Muhammed Gazâlî ve Şîa'ya karşı hoş duygular besleyen diğer kimseler bu açıklamalardan hiç haberdar oldular mı acaba?

Şîa ilim adamları takiyye yaparak, Sünnîlere kendilerinin de Ehl-i Sünnetten olduğu görüntüsü içerisinde Sünnî ülkelere ziyaretlerde bulunmaktalar. Bu gezileri, Ehl-i Sünnetin hatalarını, yanlışlarını araştırarak casusluk yapmayı amaçlamaktadır. Şeyh el-Behâî adıyla bilinen hocaları Muhammed b. el-Hüseyin b. Abdussamed (ö.1031) böyle bir ziyarette bulunan şiî ilim adamlarından biridir. *"Şâfiî mezhebindenmişim gibi Şam'da bulundum."* demiştir. Onun bu takiyyesini ve kıssasını hocaları Muhammed Muhammedî el-Aştehârdî, *Ecvedu'l-Munâzarât*, s.188'de *(Dâru's-Sekaleyn, Lübnan, 1416h, I. baskı)* anlatmıştır.

Müslüman kardeşim, şuraya dikkat et ki, imamlarının mübalağa ettikleri takiyye, mezhebin ifşa edilmesinden kaçınmaya ve Sünnîlere yalan söylemeye kendilerini teşvik eden takiyyedir.

Şeyh Gazâlî *rahimehullah* Şeyh Şeltût'un on iki imamcı Şîa mezhebine göre ibadet yapılabileceğine dair fetvasını savunmuştur. Biz kesin olarak bilmekteyiz ki, Gazâlî ve Şeltût *rahimehumâllah*, bu tehlikeli sözlerden ve Ehl-i Sünneti kafir ilan eden rivayetlerden haberdar değillerdir.

Beyrut'ta 1403 yılında et-Turâsu'l-İslâmî Yayınevi tarafından basılmış olan *Evâilu'l-Makâlât* adlı eserin 138. sayfasındaki dipnotta kendisinden yapılan nakile göre şiî âlimlerinden Şehristânî şunları söylemiştir: Bu nedenle ehl-i beytten olan imamların şîası birçok kereler kendilerine özgü olan adet, inanç, fetva, kitap veya daha başka şeyleri ketmetmek zorunda kalmıştır. Bu nezih gayeler adına şîa takiyyeyi kullanmış ve Muhammed *aleyhisselam* ailesinden olan imamların siretlerine ve daha önce "Takiyye benim ve babalarımın dinidir. Takiyyesi olmayanın dini de yoktur. Öyleyse Allah'ın dini takiyye sünneti üzere yürümektedir." şeklinde kabul edilmiş olan kesin hükümlerine ittiba ederek zahirde[3] diğer taifelere uygun olarak hareket etmeye de dikkat göstermişlerdir."

Derim ki: Şeltut ve Gazâlî *rahimehumâllah* ve benzeri iyi niyetli kimselerin kurban gittikleri çirkin takiyye işte budur. Bu sözlerin ardından özet olarak birkaç kelam etmek istiyoruz:

---

3 Allah'ın işine bakın ki, bu Râfızî'yi konuşturarak bize hakikatte değil de sadece zahirde muvafakat ettiklerini söyletmektedir. Ehli sünnet olanlar buna dikkat edecekler mi dersiniz?

a) Şîa nezdindeki takiyye sünnîlerden iyi niyetli bazı kimselerin vehmettikleri gibi canı korumaya yönelik değildir. Bilakis takiyye temelde, bu mezhebin alçaklıklarını ve sünnîlere karşı düşmanca tutumunu gizlemek üzere kullanılan bir araçtır.

b) Daha önce de Humeynî'nin takiyyeyi canı ve malı korumak değil bundan da başka amaçlara yönelik olduğunu ikrar ettiği zikredilmişti. Onlara göre takiyye namaz gibidir. el-Hurr el-Âmilî *Vesâilu'ş-Şîa (11/466)*'da Ali b. Muhammed *aleyhisselam*'dan şöyle rivayet etmiştir:

> "Ey Dâvûd! Takiyyeyi terkeden kimse namazı terkeden gibidir, dersen doğru söylemiş olursun."!?

Mesâilu'ş-Şîa adlı eserde aynı yerde Sâdık *aleyhisselam*'dan şöyle dediği rivayet edilmiştir:

> "Takiyyeye sarılınız! Sakındığı kimseye karşı bir seciyye olması için güvendiği kişiye karşı da takiyyeyi şiar edinmeyen kimse bizden değildir."!?

Şîa inançları hakkında bilgisi bulunmayan kimsenin bile kabul etmeyebileceği garipliklerden biri de şîanın nâsıb (yani sünnî) biri arkasında -ilerideki satırlarda geleceği üzere bu kimselerin necis ve kafir oldukları görüşünde olmalarına, mal ve kanlarını mübah saymalarına rağmen- namaz kılmayı takiyye gereği câiz görüyor olmalarıdır. Taklit mercilerinden biri olan Ayetullah Humeynî *Kitâbu'r-Resâil (2/198)*'de Zurâra b. A'yun > Ebû Cafer *aleyhisselam* tarikinden şöyle dedğini rivayet etmiştir:

> "Nâsıbî birinin arkasında namaz kılmanda bir beis yoktur. Cehrî kıraatte bulunduğu zaman sen birşey okuma! Çünkü onun kıraati seninkinin yerine de geçer."!?

Bu rivayetin ardından şöyle demiştir:

> "Namazın takiyye gereği kabul edildiğini ve sahih olduğunu sarih ya da zahir olarak bildiren başka rivayetler de bulunmaktadır."!?

Halbuki Humeynî bizzat kendisi *Tahrîru'l-Vesîle (1/352)*'de şu ifadelerle nâsıb kimselerin mallarını mübah görmektedir:

> "En güçlü olan görüş nâsıb olan kimsenin, kendilerinden alınan ganimet, humus gibi hükümler bakımından harb ehli kimselere ilhak edilmesidir. Hatta zahir olana göre nerede ve nasıl bulunursa bulunsun malının alınması câiz; humusunun ödenmesi vaciptir."!?

Tahrîru'l-Vesîle (1/118)'de necis ve melun olarak gördüğü nâsıbî kimselerin arkasında namaz kılmayı câiz gördüğüne dikkat ediniz. Sünnîlerin (onların inancına göre nâsıbîlerin) arkasında namaz kılmaları sünnîleri temiz ve imanlı gördükleri manasına gelmez. Bilakis bu tutum kendilerini savunacak kimseler meydana getirme amacına yönelik olarak uygulanan takiyye, aldatma ve kandırmadan başka bir şey değildir.

Bütün bunlara rağmen şîa hesabına çalışan bir yazar olan Dr. İzzeddin İbrahim *(Roma İran İslam Kültür Merkezi tarafından neşredilen)* *es-Sünne ve'ş-Şîa* adlı eserinde *(IV baskı, s.47)*'de sabık Ezher şeyhlerinden olan Muhammed Muhammed el-Fahhâm'ın Hasan Saîd adlı bir şiî âlime yönelik olarak şu ifadelerini zikretmiştir:

> "Tahran'ın önde gelen âlimlerinden Sayın Şeyh Hasan Saîd, âlim, allame, dost ve değerli bir bey olan Tâlib er-Rufâî ile birlikte Ali b. Ebî Tâlib Cad. No: 5'te bulunan evimde beni ziyaret etmekle şeref verdi. Bu ziyaret bende güzel anıların, 1970 senesinde Tahran'da geçirmiş olduğum günlerdeki anıların canlanmasına vesile oldu. Tahran'da Şîa İmâmiyye âlimlerinden oluşan büyük bir grupla tanışmıştım. Onlarda daha önce hiç görmediğim vefakârlık ve cömertlik gördüm. Bugün beni ziyaret etmeleri de işte bu vefanın bir tezahürüdür. Allah onları hayırla mükâfatlandırsın! Kur'ân'da *"Müminler ancak kardeştir." (Hucurât, 49/10)* ayeti ile belirlenen kardeşlik üzerinde birleştirmiş olan İslam inanç kuralları bakımından hakikatte ve realitede aynı olan İslam mezheblerinin yakınlaştırılması doğrultusunda yapmış oldukları güzel çalışmaları kabul buyursun! Farklı mezhebî yönelişleri ile birlikte ümmetin âlimlerinin bu kardeşliğin kemmiyetini artırma konusunda hırs göstermeleri, İslamî kardeşliğe gelebilecek kötülükleri bertaraf etmeye gayret etmeleri, safiyetini bozacak tefrika ve ayette *"Birbirinizle çekişmeyin. Aksi halde başarısızlığa uğrarsınız ve kuvvetiniz yok olup gider" (Enfal, 8/46)* şeklinde belirtilen unsurları uzak tutmaları görevleri arasındadır. Allah Şeyh Şeltût'a rahmet eylesin! Bu değerli manaya iltifat ederek net ifadelerle dile getirdiği cesur fetvasında ebedileştirmiştir. Fetvasının içeriğinde Kitap, Sünnet ve doğru delile dayalı İslâmî fıkhî bir mezheb olarak şîa imamiyye mezhebine göre amel edilmesinin cevazını ifade etmiştir. Gerçek İslam akidesi içerisindeki kardeşler arasındaki yakınlaştırma faaliyetleri konusunda böyle bir doğru fethi gerçekleştirme uğrunda çaba gösterenleri Allah'ın muvaffak kılmasını niyaz ediyorum. *"De ki: Amel edin! Amelinizi Allah'da, rasûlüde müminlerde görecektir." (Tevbe, 9/105)* Dualarımızın sonu âlemlerin rabbi Allah'a hamd etmektir."

Derim ki: Şeyh el-Fahhâm'ın hakkında bu duygusal ifadeleri kullandığı adı geçen Hasan Saîd, kendisinden bu kitapta iktibasta bulunacağımız Muhammed er-Radavî'ye ait *Kezebû 'ale'ş-Şîa* adlı esere mukaddime yazan kişidir. er-Radavî, Ebû Hanîfe *rahimehullah*'a dil uzatarak adı geçen eserinde (s.135'de) şunları söylemiştir:

> "Allah seni rezil etsin ey Ebû Hanife! Nasıl olur da namazın Allah'ın dininden olmadığını iddia edersin?"!!

Şeyhayn, yani Ebû Bekir ve Ömer'den beri olduğunu ifade etmektedir. Sünnî bir esere reddiyede bulunarak (s.49'da) şunları söylemektedir:

> "Şeyhayn'dan beri oluşumuza gelince; bu dinimizin bir gereğidir. -Bununla birlikte- imamıza olan sevgimizin, önderlerimize -*aleyhimusselam*- olan bağlılığımızın şer'î bir emaresidir. Sözünde gerçekten doğru söyledin."!!

Bu kitap (yani *Kezebû 'ale'ş-Şîa* adlı kitap) Sahâbe-i Kirâm *radiyallâhu anhum*, hadis imamları ve müslüman önderler hakkında ileri geri

söylenmiş yaralayıcı ifadelerle doludur. Bu demogojileri daha detaylı bir kitapta nakletmiştik. Elinizdeki eser er-Radavî ve diğerlerine ait bu tür demagojik ifadelerin enine boyuna ele alınacağı bir eser değildir. Fakat söylediklerimizi isbat ettikten sonra burada bizi ilgilendiren Şeyh el-Fahhâm'ın kendisine mektup göndermiş olduğu Hasan Saîd'in sözü edilen kitaba mukaddime yazmış olduğudur. Bu mukaddimede şunları dile getirmiştir:

> "Bu kavmin kitapları, fikirleri ve benzerlik yönleri hakkında derin bilgisi bulunan büyük allame Seyyid Muhammed er-Radî er-Radavî, *sallallâhu aleyhi ve âlihî*'nin sözüne ittiba ederek orataya çıkmıştır. Dolayısıyla âlimin Şîaya nisbet edilenleri beyan etmek üzere ilmini izhar etmesi gerekir..."!

Evet, Hasen Saîd kaleme aldığı bu mukaddimesinde er-Radî er-Radavî'nin halifelere, sahâbîlere ve sünnî selefe karşı dile getirdiği ileri geri ifadelere itiraz etmemiştir. Ve Şeyh el-Fahhâm *rahimehullah*'ın da bundan haberi yoktur. Onun durumu da diğer birçok sünnînin durumu gibidir. Şîa ise sünnîlerden ilim ehli mensubu olanların bu hal üzere kalmaları konusunda oldukça hırslı davranmaktadır.

Şîa'nın neredeyse dağları bile yerinden oynatacak şu hilesine, şu düzenbazlığına bir bakın: Şiî Hasen Saîd, Sahâbe-i Kirâm ve Ehl-i Sünnetin imamlarına dil uzatan bir kitaba mukaddime kaleme alıyor ve bunun yanında Şeyh el-Fahhâm'ın ise Tahran ziyaretinden kalan hatıralarından başka bir şeyi yok. Subhânallâh! Biz ilim ve düşünce adamlarına, Şîa'nın içlerinde gizlediklerinden başka türlü göründükleri konusunda bilgili olmaları yönünde öğüt vermek isteriz.

Böylelikle aldatan ve aldatılan iki taraf arasında kurulmuş bazı ilişkiler bulunduğu senin gözündede daha açık-seçik belirginleşmektedir. Aldatan taraf, hakikatlerini bilmeyen kimselerle olan muamelelerinde takiyye oyununu çok iyi beceren âlimleri ile temsil olunan Şîa'dır. Aldanan taraf ise bazı sünnî âlimlerdir. Bunlar aceleci davranarak Şîa'yı destekleme tuzağına düşmüş ve müslümanlara diğer sünnî mezhebler gibi şîa mezhebine uygun olarak da ibadet edilebileceğini, bunun câiz olduğunu açıkça ifade etmişlerdir.

Müslüman kardeşim! Şîa'yı destekleme tuzağına düşen bu kimselerin veya Şîa ile yakınlaşma çağrısı yapan davetçilerin mütehassıs kişiler olmadıkları veya bizzat girişmiş oldukları bu alan hakkında bilgi sahibi bulunmadıkları hususu tartışma götürmez. Bu insanlar takiyye ve cehalete kurban gitmişlerdir. Bu kimseler acaba Humeynî'nin bir hile ve aldatma olarak sağ eli sol el üzerine koymayı câiz gördüğünü acaba bilmiyorlar mı? Bununla birlikte bizzat kendisi bu eylemin namazı bozan fiillerden biri olduğu görüşündedir. *Tahrîru'l-Vesîle* (1/186)'da şöyle demiştir:

> "Tekfir, bizim dışımızdakilerin yaptıkları gibi bir elin diğeri üzerine konulmasıdır. Bu fiil kasıtlı yapılırsa namazı bozar. Takiyye durumunda ise herhangi bir sakıncası yoktur."

Hocaları Muhammed b. Muhammed b. Sâdık es-Sadr el-Mûsevî, *Târîhu'l-Gaybeti'l-Kubrâ* *(Mektebetu'l-Elfeyn, Kuveyt, 1403h.)* s.362'de şunları kaydetmiştir:

> "Gaybet-i kübrâ asrında takiyye emri. Bu mana başkalarında bulunmayan ve sadece İmâmiyye haberlerinde yer alan bir husustur. Sadûk *İkmâlu'd-Dîn*'de; Şeyh el-Hurr *Vesâilu'ş-Şîa*'da; Tabersî *İlmâmu'l-Verâ 'ani'l-İmâm Rıdâ aleyhisselâm*'da şöyle dediğini tahriç etmiştir: "Verâsı olmayanın dini; takiyyesi bulunmayanın da imanı yoktur. Sizin Allah katında en değerliniz takiyye ile en çok amel edeninizdir. Kâimimizin çıkışından önce kim takiyyeyi terkederse, bizden değildir."!?

Derim ki: Bekledikleri kâim, yani mehdi zuhur edene dek takiyyeye, yani bize karşı içlerinde gizlediklerinin aksini izhar etmeye ne kadar da bağlı olduklarına bir bakın! Bekledikleri mehdi on ikinci imamları Muhammed b. Hasen el-Askerî'dir. Hâlbuki haberlerin sahih olarak bildirdiğine göre mehdinin adı Muhammed b. Abdullah'tır. Ve şu ana kadar da dünyaya gelmiş değildir. Şîa'nın mehdisi ise bin yıldan da daha önce dünyaya gelmiştir. Fakat Şîa'ya göre o şu anda gizli bulunmaktadır.

İmamları ve hüccetleri Muhammed Takî el-Mûsevî el-Asfahânî *Vazîfetu'l-Enâm fî Zamani Gaybeti'l-İmâm* adlı eserinin 43. sayfasında *(Dâru'l-Kârî, Beyrut, 1987m, I. Baskı)* imamın gaybeti döneminde Şîa'nın yapması istenen vazifeleri zikrederken şunları ifade etmiştir:

> "Düşmanlara -yani Ehl-i Sünnete- karşı takiyyeye bağlı kalmak. Vacip olan takiyyenin anlamı şudur: Canına, malına veya sahip olduğu konuma gelebilecek aklen mümkün zarar ihtimaline karşı akidesini gizlemek. Bunun yanında gerektiği taktirde dili ile inancının aksini izhar etmek. Böylelikle de sahih akidesini kalbinde gizleyerek canını ve malını korumak."!?

44. sayfada ise şunları ifade etmiştir:

> "Takiyyenin vacip olduğu hakkında çok sayıda haber bulunmaktadır. Vacip olan takiyyenin manasını beyan sadedinde zikretmiş olduklarım, Emiru'l-Müminîn *aleyhisselam*'dan ihticac konusunda mezkûr hadisin mefhumudur. Bu hadiste üç kez takiyyenin terkedilmemesini üzerine basa basa bildirmiştir. Çünkü böyle bir davranış zillet sebebidir."!?

Derim ki: Bu şiî âlimin kavram dünyasında takiyyenin nasıl bir yere sahip olduğuna bir bakın! Ondan önce de Humeynî'nin anlayışına göre takiyye canı korumak, bazı maksat ve hedeflere ulaşmak gayesine yöneliktir. Bundan dolayı da Şîa'nın dürüstlük ve vefakârlık gibi özelliklere sahip olduğu kabul edilmemektedir. Çünkü bu inanç onları sünnîlere karşı güzel görünme, onlarla berabermiş havası vermeye teşvik etmektedir. Böylelikle bizim saf kalpli insanımız Şîa'nın

bizden çok farklı olmadığını zannetmektedir. el-Asfahânî adı geçen kitabında (s.44) İmam Alî *radiyallâhu anh*'ten bir rivayet zikretmiş ve bu rivayetin sened ve metnini de tashih etmiştir:

> "Kavmin kalpleri ihtilaf içinde iken mescidlerin çokluğu sizleri aldatmasın!..." 'Ey müminlerin emiri! O zamanda yaşamak nasıl olacak?' denildi. "Zahirde onlarla karışın, ama batında onlara muhalefet edin. Kişi için kazandığı vardır. O sevdiği ile beraberdir. Bununla birlikte Allah Azze ve Celle'den bir kurtuluş bekleyin!" Bu rivayetten sonra müellif şöyle demiştir: "Bu babda çok sayıda haber bulunmaktadır. Bunlardan bir bölümünü *Mikyâlu'l-Mekârim*'de zikretim."!?

Fakihler ve müctehidler şeyhi lakabı ile andıkları hocaları Murtaza el-Ensârî *Risâletu't-Takıyye*, s.53'te *(Dâru'l-Hâdî, Beyrut/Lübnan, 1992m.)* şunları kaydetmiştir:

> "Öncelikle takiyyenin muhaliflerin mezhebine karşı olması şart koşulur. Çünkü bu husus, ibadetlerde takiyyeye izin verilmesi hakkında varid olan delillerden kesin olarak anlaşılmaktadır. Akla ilk gelen takiyyenin muhaliflerin mezhebine karşı olduğudur. Kâfirlere veya şîanın zalimlerine karşı takiyye hakkında câri değildir..."!?

Derim ki: Şu sözlere bakın! Takiyye onlar nezdinde kesin olarak anlaşıldığına göre kafirlere ve şîanın zalimlerine karşı değil sünnîlere karşı imiş. Bunun ardından Şeyh Musa Cârullah'ın, Şîa'nın en çetin düşman olarak sünnîleri gördükleri hakkındaki sözlerini hatırlayınız!

Âyetullahu'l-Uzmâları Ebu'l-Kâsım el-Hûî *et-Tenkîh Şerhu'l-Urveti'l-Vuskâ*, 4/332-333'te *(Matbaatu Sadr, Kum; Dâru'l-Hâdî li'l-Matbûât, Kum, 1410h.)* takiyyeden bahsederken şunları kaydetmiştir:

> "Takiyye hakkında varid olan haberlere göre takiyye, şîanın muhaliflerinden gizlenmesi, şîa mezhebine veya râfızîliğe mensubiyetleri ile meşhur olmamaları ve muhaliflere hoş görünüp onları idare etmeleri için meşru kılınmıştır. Mesela mükellef birinin Hanefî mezhebi mensubu yanında Hanbelî mezhebini izhar etmesi ya da Hanbelî yanında Hanefîye göre hareket etmesi sonucu kendisini gizleyecek, Rafızîlik ve Şîa müntesibi olmakla tanınmayacak ve muhaliflere hoş görünme ve idare kabilinden davranmış olacaktır. Hanefîlerin mescidinde Hanbelî mezhebine göre namaz kıldığında onların mescidinde ya da onlarla birlikte olarak namaz kıldığı tasdik edilecektir. Buradaki sır şudur: Vacip olan, avama karşı takiyye yapmak, onlara hoş görünüp idare-i maslahat gereği davranmaktır. Geçmiş delillerin hiçbirisinde muhaliflerin değişik sınıflarına tabi olmanın vacip olduğu varid olmamıştır. Mezhebinden dolayı kendisine karşı takiyye yapılan kimseye ittiba etmenin vacip olduğu hakkında hiçbir delil bulunmamaktadır. Gerekli olan davranış avama karşı idare-i maslahatı gözetmek, onlara hoş görünmek ve onlar yanında şîa mensubiyetini gizlemektir."!?

Derim ki: el-Hûî'nin bu sözleri şu anlama gelir: Şiî bir kimsenin Hanefî yanında Hanefî; Şâfiî yanında Şâfiî vb. şekilde davranması gerekmez. Şîa mezhebine mensup olduğunu gizlemek için herhangi bir sünnî mezhebi izhar etmesi yeterlidir. Şiî bir insanın mâlikîler yanın-

da mesela Ebû Hanife mezhebini izhar etmesi herhangi bir zarar teşkil etmez. Önemli olan şiî olduğunun ortaya çıkmamasıdır. el-Hûî *et-Tenkîh*, 4/332'de şunları kaydetmiştir:

> "Nitekim Hanefîlere karşı takiyyede bulunan bir kimsenin Hanbelîlere, Mâlikîlere veya Şâfiîlere uygun olarak amelde bulunması mümkündür. Bu hususta hiçbir müşkil durum söz konusu değildir."!

el-Hûî *et-Tenkîh fî Şerhi'l-Urveti'l-Vuskâ*, 4/292'de şunları zikretmiştir:

> "Arafat'ta Zilhicce ayının sekizinci gününde vakfeye durulması da yine aynı kabildendir. Çünkü imamlar *alehimusselam* senelerin büyük bir bölümünde haccederlerdi. İmamların ashâbı ile tebâsı ise avamla birlikte haccederdi."!

Derim ki: Sünnîler hakkında bazen avam; bazen de muhalifler ifadesi kullandığına dikkat ediniz! el-Hûî, 4/254'te şunları kaydetmiştir:

> "Daha özel anlamı ile takiyye ile avama karşı yapılan takiyyeyi kasdediyorum. Bu takiyye aslında vaciptir. Bu da vücubuna delalet eden çok sayıdaki habere ve hatta bu haberlerin icmalî tevatür derecesinde bulundukları iddiasına dayanmaktadır."!?

Avama (yani el-Emîn ve diğerlerinin açıkça ifade ettikleri gibi) Ehl-i Sünnete karşı takiyyenin vacip ve hatta mütevatir hükmüne sahip bulunduğunu ifade etmelerine dikkat ediniz!

el-Hûî, 4/255'te şöyle demektedir:

> "(Bu haberlerin) birinde 'Takiyye benim ve babalarımın dinidir. Takiyyesi olmayanın dini yoktur.' ifadesi yer alır. Vücuba delalet etmek bakımından hangi tabir bundan daha güçlü olabilir. Daha en baştan takiyyesi olmayanın din sahibi olamayacağını bildiriyor. Buradan da Şâri katında takiyyenin ehemmiyeti ve terkeden kimsenin dininin de olmayacağı kadar şiddetli derecede bir vücubiyete sahip bulunduğu ortaya çıkmaktadır. Diğer bir haberde ise 'Takiyyesi olmayanın imanı da yoktur." ifadesi yer almaktadır. Bu da delalet bakımından bir önceki gibidir. Bir üçüncü haberde *'Takıyyeyi terkedenin namazı terkeden gibi olduğunu söyleseydin doğru söylemiş olurdun.'* ifadesi bulunmaktadır. Bu haberin vücuba delaleti de zahirdir. Çünkü namaz, haberlerde de bildirildiği gibi küfür ile imanı ayıran bir ameldir. Takiyye de namaz konumuna getirilmiştir. Bu da takiyyenin iman ile küfür arasında ayırıcı bir unsur olduğuna delalet etmektedir. Dördüncü haberde *'Takıyyeyi şiar ve yol edinmeyen kimse bizden değildir.'* denilmiştir. Bir haberde de takiyyeyi terkeden kimse şîanın sırrını ifşa eden, onları düşmana tanıtan olarak sayılmıştır. Bundan başka birçok rivayet bulunmaktadır. Sonuç olarak takiyye en evla asla göre vücub hükmü taşımaktadır."!?

Derim ki: el-Hûî nazarında vücub hükmü taşıyan takiyye en özel manada olan, yani Ehl-i Sünnete karşı yapılan takiyyedir. Musa Cârullah ne kadar da dakik ifadeler kullanmaktadır! En genel anlamıyla ise takiyye Ehl-i Sünnet dışında kâfirlere karşı yapılandır. Bu ta-

kiyye de cevaz hükmünü hamildir. Bu hususu açık ifadelerle dile getiren el-Hûî'nin söylediklerine bir bakın! *et-Tenkîh*, 4/254'te şöyle demektedir:

> "En genel anlamıyla takıyye aslında cevaz ve hilye (süs) hükmü taşımaktadır."!

Bu ifadeler Şîa nazarında Sünnîlerin yahudilerden, hıristiyanlardan ve müşriklerden daha şerli olduklarının delilidir. Buna göre Ehl-i Sünnete karşı takiyye vaciptir. Kâfirlere karşı ise cevaz ve hilye hükmü taşımaktadır.

el-Hûî'ye *Sırâtu'n-Necât fî Ecvibeti'l-İstiftâât*, 2/79'da *(Mektebetu'l-Fakîh, Kuveyt, 1996)* şöyle bir soru yöneltilmiştir:

> "İbadetler konusunda takiyyeden kastedilen nedir? Bu takiyyenin beş hüküm ile vasfedilmesi mümkün müdür? Bu takiyye herhangi bir zarar korkusu ihtimaline yönelik midir, yoksa görünüşte iyi geçinmek ve dikkatleri üzerine celbetmemek kabilinden midir?"

el-Hûî bu soruya şöyle karşılık vermiştir:

> "Zarar ihtimali bulunduğu durumda takiyye vaciptir. Onlarla (yani sünnîlerle) birlikte namaz kılmak ise zarar ihtimali olmamakla birlikte müstehabdır."!?

Derim ki: el-Hûî burada zarar ihtimali bulunmadığı durumda da sünnîlere karşı takiyye yapılmasının câiz olduğunu açıkça dile getirmektedir.

Ayrıca Âyetullahu'l-Uzmâlarından Kâzım el-Hâirî'ye *el-Fetâvâ'l-Muntehabe*, 1/150'de *(Mektebetu'l-Fakîh, Kuveyt)* şöyle bir soru yöneltilmiştir:

> "Şer'î olarak kendisi ile amel edilmesi câiz olan takiyyenin sınırları nedir? Sözlü olarak sıkıntı vermek, mezhebi tenkit etmek, baskı yapmak takiyye ile amel edilmesini câiz kılan hususlardan mıdır?"

Bu soruyu şöyle cevaplandırmıştır:

> "Şiî olan birinin sünnî bir kimse ile şîaya karşı nefret oluşturmayıp hüsnü zan uyandıracak şekilde muamele etmesi gerekir."!?

2- Şîa Takiyyeyi Terk Etmeye Ne Zaman Başlar?

Müslüman kardeşim! Şîa kendilerince vehmedilen mehdinin zuhuruna dek takiyyeye bağlı kalmaya devam eder.

Şîa müfessiri el-Ayyâşî, *Tefsîr*'inde 2/351'de *(Dâru'l-Kütubi'l-İlmiyyeti'l-İslâmiyye, Tahran)*, el-Hurr el-Âmilî *Vesâilu'ş-Şîa*, 11/467'de, Abdullah Şebber *el-Usûlu'l-Asîle*, s.321'de *(Mektebetu'l-Mufîd Yayınları, Kum)* Cafer-i Sadık'tan *"Rabbimin vaadi geldiği zaman onu paramparça kıldı." (Kehf, 18/98)* âyetinin tefsiri sadedinde şöyle dediğini zikretmişlerdir:

> "Keşf anında takiyyeyi kaldırır ve Allah düşmanlarından intikam alır."!!

Allah düşmanları ile kastedilenler sünnîlerdir. Çünkü Şîa takiyye ile onlara karşı muamele etmektedir. Keşf anı ile kastedilen mana da vehmî imamlarının ortaya çıkış anıdır.

Küleynî, *el-Kâfî*, 2/217'de, el-Feyd el-Kâşânî, *el-Vâfî*, 3/122'de Ebû Abdillah *aleyhisselam*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Ey Hubeyb! Kimin takiyyesi varsa Allah onu yüceltir ey Hubeyb! Kimin de takiyyesi yoksa Allah onu alçaltır ey Hubeyb! Muhakkak ki insanlar bir sükûnet içinde bulunmaktadırlar. Eğer öteki olacak olsa, bu da olurdu."!?

Seyyid Ali Ekber el-Gifârî, *el-Kâfî* üzerine kaleme aldığı haşiyesinde 2/217'de şunları dile getirmiştir:

> "Şayet öteki olacak olsaydı, yani kâim(mehdi)in zuhuru gerçekleşseydi, bu da olurdu, yani takiyyenin terkedilmesi de tahakkuk ederdi."!?

Muhaddis ve muhakkikleri Muhammed b. el-Hurr *Vesâilu'ş-Şîa*, 11/57'de Hasen b. Hârûn'dan şunları rivayet etmiştir:

> "Ebû Abdillah *aleyhisselam* yanında oturuyordum. Muallâ b. Huneys ona 'Kâim imam Ali *aleyhisselam*'ın siretine muhalif bir gidişata mı sahip?' diye bir soru yöneltti. Şöyle dedi: "Evet, Ali *aleyhisselam*, nimet ve ikram ile dolu bir sirete sahiptir. Çünkü kendi taraftarlarının (şîasının) onlara karşı zafer kazanacağını biliyordu. Kâim ise onlar içinde kılıçla ve esaret altına almak şeklinde bir sirete sahip olacaktır. Çünkü o da kendisinden sonra taraftarlarının (şîasının) onlara karşı kesinlikle galibiyet kazanamayacaklarını bilmektedir."!?

Allâmeleri Âyetullah Hacı Mirzâ Takî el-Asfahânî *Mikyâlu'l-Mekârim fî Fevâidi'd-Duâ li'l-Kâim*, *(c.1, s.246)*'da *(İmam Mehdî Yayınları, Kum)* *"Kâfirlere mühlet ver! Onlara biraz süre tanı!" (Târık,86/17)* âyetinin tefsiri hakkında Ali b. İbrahim el-Kummî'nin şu tefsirini nakleder: "Kâim'in gönderilip de benim için Kureyş'ten, Emevîlerden ve diğer insanlardan olan cebbarlardan ve tağutlardan intikam alacağı vakte kadar süre tanı!"

Âyetullah el-Asfahânî adı geçen kitabında, 1/148'de bizlere Alî b. el-Hüseyin *aleyhisselam*'dan şöyle dediğini nakleder: "Kaimimiz ortaya çıktığı zaman Allah Azze ve Celle taraftarlarımızın (şîamızın) genelinden korkuyu giderir. Kalplerini demir gibi sağlam kılar. Onlardan bir kişiye kırk kişilik güç verir. Yeryüzünün hakimleri ve zirveleri olurlar."

Hocaları Muhammed b. Muhammed b. Sâdık es-Sadr el-Mûsevî *Târîhu mâ Ba'de'z-Zuhûr* adlı kitabında, s.726'da *(Dâru't-Teâruf li'l-Matbûât, Lübnan, II. baskı)* Ebû Cafer *aleyhisselam*'dan şu rivayette bulunmuştur:

> "İnsanlar sükunet içerisinde iken onlarla nikahlanırız, onlara mirasçı oluruz, kendilerine had uygularız, emanetlerini yerine getiririz. Ta ki kâim geldiğinde müzâyele de gelmiş olur." es-Sadr müzâyelenin manasını açıklamış ve şöyle demiştir: "Hak ehli ile bâtıl ehlinin birbirinden ayrılmasıdır."

Hacı Âyetullah Seyyid İbrahim ez-Zincânî *Hadâiku'l-Uns*, s.104'te *(Dâru'z-Zehrâ, Beyrut)* Emiru'l-Müminîn *aleyhisselam*'dan şöyle dediğini nakletmiştir:

> "Onların fakihleri kendi istekleri doğrultusunda fetva vermekte, kadıları bilmedikleri şeyleri söylemekte ve çoğu da yalancı şahitlikte bulunmaktadır. Kâim ortaya çıktığı zaman fetva ehlinden intikam alacaktır."!?

Âyetullah ez-Zincânî bu rivayete talikte bulunarak (aynı sayfada) şöyle demektedir:

> "Fakihlerden maksat muhaliflerin fakihleridir. Çünkü onlar Allah'in inzal ettiğinden başkasıyla fetva verirler. Bunun şahidi İmam Bâkır aleyhisselam'ın şu sözüdür: Bu İmam Mehdi ortaya çıktığı zaman (Allah onun şerefli çıkışını çabuklaştırsın) özellikle fakihler dışında açık bir düşman ortada kalmayacaktır. O ve kılıç birbirinin kardeşidir. Kılıç, yani otorite ve güç elinde olmasa fakihler onun katledilmesi için fetva verirlerdi. Fakat Allah onu kılıçla galip kılacaktır."!? Zincânî'nin sözü burada sona eriyor.

Allameleri Muhammed Bâkır el-Meclisî Farsça olarak kaleme aldığı *Kitâbu Hakki'l-Yakîn* adlı eserde, Hindistan allamesi Mevlana Muhammed Manzûr Numanî'nin *es-Sevretu'l-Îrâniyye fî Mîzâni'l-İslâm* adlı eserinin 148. sayfasında onların mehdinin zuhur edip de önce sünnî âlimleri ve sonra da avamı öldürmeye başlayana dek bizimle nikahlanacaklarını, bize mirasçı olacaklarını ondan naklettiğini beyan etmektedir.

Hocaları el-Küleynî'nin talebesi olan hocaları Ebû Zeyneb Muhammed b. İbrahim en-Numânî, *Kitâbu'l-Gaybet* adlı eserde, s.233'te *(Mektebetu's-Sadûk, Tahran)* Muhammed b. Muslim'den şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Ebû Cafer *aleyhisselam*'ın şunları söylediğini işittim: İnsanlar kâim ortaya çıktığı zaman neler yapacağını bilselerdi, öldüreceği insanlardan dolayı kendisini görmeyi istemezlerdi. Mehdi işe Kureyş ile başlayacak. Kureyş'ten kılıçtan başka bir şey alıp vermeyecek. Öyle ki insanların birçoğu bu Muhammed ailesinden değil. Şayet öyle olsaydı merhamet ederdi, diyecekler."!?

Bu rivayeti Muhammed Sadık es-Sadr *Târîhu mâ Ba'de'z-Zuhûr*'da s.567'de (az önce yukarıda işaret edilen baskısında) zikretmiştir. Ayrıca fakihlerinin ve muhaddislerinin şeyhi Hacı Şeyh Ali el-Yezdî el-Hâirî de *İlzâmu'n-Nâsıb fî İsbâti'l-Hucceti'l-Ğâib*, 2/283'te *(Muessesetu'l-A'lemî li'l-Matbûât Yayınları, Beyrut, 1977m, IV. Baskı)* zikretmiştir.

Numanî'nin *el-Gaybet* adlı eserinde s.231'de ve *Târîhu mâ Ba'de'z-Zuhûr*, s.566'da Zurâra > Ebû Cafer *aleyhisselam* tarikinden gelen şu rivayet yer alır: Şöyle anlattı.

> Ona dedim ki: Salihlerden bir salih. Bana onun ismini söyle. Kâim *aleyhisselam*'ı kasdediyordum. "İsmi benimle aynıdır" dedi. 'Muhammed *sal-*

> *lallâhu aleyhi ve âlihî*'nin sireti üzere mi hareket edecek?' dedim. Şöyle yanıt verdi: "Heyhât! Heyhât! Ey Zurâra onun sireti üzere yürümeyecek." 'Sana kurban olayım! Neden?' dedim. "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve âlihî* ümmeti içinde nimetle hareket etmişti. Kâim ise insanlar içinde öldürmekle hareket edecek. Kendisi ile birlikte olan kitapta bu şekilde öldürmekle hareket etmekle emrolunmuştur. Hiç kimseden tevbe etmesini de istemeyecek. Ona karşı gelene yazıklar olsun!"!?

Şeyh Muhammed b. Muhammed Sadık es-Sadr, *Târîhu mâ Ba'de'z-Zuhûr* s.570-571'de İbn Hubeyra'nın azatlısı Rufeyd'den şöyle dediğini nakletmiştir:

> "Ebû Abdillah *aleyhisselam*'a şöyle dedim: "Ey Rasûlullah'ın oğlu! Sana kurban olayım! Kâim, ehl-i sevâd (yani müslümanların cumhuru) içinde Ali b. Ebî Tâlib'in sireti ile mi hareket edecek?" "Hayır, ey Rufeyd!" dedi, "Ali b. Ebî Talib ehl-i sevad içinde cifr-i esvedde olanla hareket etmişti. Kâim ise Araplar içinde cifr-i ahmerde olanla hareket edecektir." "Sana kurban olayım! Cifr-i ahmer nedir?" dedim. Parmaklarını boğazına dayadı ve "İşte böyle", yani boğazlamaktır, dedi."!?

Numânî'ye ait *el-Gaybet*, s.234'te ve es-Sadr'a ait *Târîhu mâ Ba'de'z-Zuhûr*, s.115'te Ebû Abdillah *aleyhisselam*'dan rivayete göre: "Kâim ortaya çıktığı zaman kendisi ile Araplar ve Kureyş arasında kılıçtan başka bir şey yoktur." demiştir.

el-Gaybet, s.236'da Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan rivayete göre şöyle demiştir:

> "Bizimle Araplar arasında boğazlamaktan başka bir şey kalmamıştır." demiş ve eliyle boğazına işaret etmiştir. Hevadan konuşmayan masum imamlarından şîaya yönelik ifade edilen şu sözlerini rivayet etmişlerdir: Sizin hakkınızda -sizden bir kişi onların bin kişisinden daha hayırlı olduğu halde- sizden birinin onlardan birine karşılık öldürüleceğinden korkumuz olmasa onları öldürmenizi emrederdik. Fakat bu İmam *aleyhisselam*'ın gelişine kadardır."!?

Bu çirkin rivayete hocaları el-Hurr el-Âmilî, *Resâilu'ş-Şîa*, 11/60'ta; el-Bahrânî, *el-Hadâik*, 18/155'te; Şeyh Hüseyin Âl Usfûr, *el-Mehâsinu'n-Nefsâniyye*, s.166'da ve hocaları el-Feyd el-Kâşânî, *el-Vâfî*, 10/59'da şu lafızla yer vermiştir:

> "... Sizin hakkınızda sizden bir kişinin onlardan bir kişi karşılığında öldürüleceğinden korkumuz olmasa -ki sizden bir kişi onlardan bin kişiden, yüz bin kişiden daha hayırlıdır- onları öldürmenizi emrederdim. Fakat bu imam (zuhur edene) kadardır."!?

***

İkinci Fasıl

ŞÎA'NIN İSLAM VE MÜSLÜMANLAR HAKKINDAKİ İNANÇ ESASLARI

1. On İki İmamın Velâyetine İnanmayanın Tekfir Edilmesi

Şîa, imametin dinin asıllarından olduğu ve Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in on iki imamı nassen bildirdiği görüşündedir. Şu anda müslüman kardeşim, Şîa'nın kendi görüşlerine kail olmayanlar hakkındaki tutumlarına muttali olacaksın.

Kendi aralarında Sadûk lakabıyla tanınan muhaddislerinin reisi Muhammed b. Ali b. el-Hüseyin b. Babaveyh el-Kummî, *Risâletu'l-İ'tikâd*, s.103'te *(Merkez Neşri'l-Kitâb, İran, 1370h.)* şunları kaydetmiştir:

> "Müminlerin emiri Ali b. Tâlib *aleyhisselâm*'ın ve kendisinden sonra gelen diğer imamların *aleyhimusselâm* imâmetini inkâr eden kimse hakkındaki itikadımız bütün peygamberlerin nübüvvetini inkâr eden kimse hakkındaki gibidir. Müminlerin emirini ikrar edip de ondan sonra gelen imamlardan birini inkâr eden hakkındaki inancımız ise, bütün peygamberleri ikrar edip de Muhammed *sallallâhu aleyhi ve âlihi*'nin nübüvvetini inkâr eden konumunda olduğudur."!?

İmam Sâdık'a nisbet edilen şöyle bir hadis nakletmiştir:

> "Bizim sonumuzu inkar eden, evvelimiz inkar etmiş gibidir."! (*Risâletu'l-İ'tikâd*'da aynı sayfada.)

Ayrıca Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve âlihi*'ye şöyle bir söz nisbet etmektedir:

> "Benden sonra imamlar on ikidir. Bunların ilki müminlerin emiri Ali b. Ebî Tâlib *aleyhisselam* ve sonuncuları da kâim(imam)dir. Onlara itaat bana itaat; onlara isyan da bana isyandır. Kim onlardan bir tekini inkar ederse, beni inkar etmiştir."!!! Aynı kaynakta yer almaktadır.

Sadûk'un bu sözlerini ve hadislerini allameleri Muhammed Bâkır el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr* 27/61-62'de nakletmiştir.

Mutlak anlamdaki allameleri Cemaeddin el-Hasen b. Yusuf b. El-Mutahhir el-Hillî şöyle demektedir:

> "İmâmet genel bir lütuf; nübüvvet ise özel bir lütuftur. Genel olan lütfu

(on iki imamı) inkar eden özel lütfu inkar edenden daha şerlidir. Yani imameti inkar eden kimse nübüvveti inkar edenden daha kötüdür."!!!

Bu saptırıcı sapığın *el-Elfeyn fî İmâmeti Ali b. Ebî Tâlib* adlı kitabında s.13'te *(Muessesetu'l-A'lemî li'l-Matbûât, Beyrut, 1982m., III.baskı)* ifadeleri şöyledir:

"İmâmet genel bir lütuf, nübüvvet de özel bir lütuftur. Çünkü ileride de geleceği üzere imamın hilafına zamanın, hayatta olan bir peygamberden yoksun olması mümkündür. Genel lütfun inkar edilmesi, özel lütfun inkar edilmesinden daha şerlidir. Sâdık *aleyhisselam*'ın da imameti bir asıl olarak ve temelden inkar edenin en şerlileri olduğu konusundaki sözü de buna işaret etmektedir."!?

Hocaları ve muhaddisleri Yusuf el-Bahrânî, Şîa nezdinde muteber olan ansiklopedisinde (*el-Hadâiku'n-Nâdıra fî Ahkâmi'l-Itrati't-Tâhira,* c.18, s.153, Dâru'l-Advâ, Beyrut/Lübnan) "Yazıklar olsun! Allah Subhânehû ve Teâlâ'yı ve rasûlünü inkar edenle dinin asıllarından olduğu sabit olan imameti inkar eden arasında ne gibi bir fark var ki?!" demiştir.

Hâkimleri, muhakkıkları ve filozofları el-Feyd el-Kâşânî olarak tanınan Muhammed Muhsin *Minhâcu'n-Necât*, s.48'de *(Dâru'l-İslâmiyye, Beyrut, 1987m.)* şunları söylemektedir:

"Onlardan (yani on iki imamdan) birinin imametini kim inkar edese, bütün peygamberlerin *aleyhimusselam* nübüvvetini inkâr etmiş mesabesindedir."!!!

Allame, hüccet, ümmetin iftiharı gibi lakaplarla andıkları Molla Muhammed Bâkır el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 23/390'da şunları ifade etmektedir:

"Müminlerin emirinin ve kendi evladından olan imamların *aleyhimusselam* imametine ve bunların diğer kimseler karşısındaki faziletlerine inanmayan kimse hakkında küfür ve şirk lafzının kullanılması ateşte ebedi kalacaklarına delalet etmektedir."!!!

Derim ki: Şîa'ya karşı güzel duygular besleyenler, güzel duygular hissettikleri bu kimselerin itikadınca sonsuza dek ateştedirler. İbret alan var mı?

Hocaları Muhammed Hasen en-Necefî *Cevâhiru'l-Kelâm*, 6/62'de *(Dâru İhyâi't-Turâsi'l-arabî, Beyrut)* şöyle demektedir: "Hak ehline muhalif olan, aramızda bu konuda hiçbir ihtilaf bulunmaksızın kafirdir... *Şerhu Usûli'l-Kâfî*'de el-Fâdıl Muhammed Sâlih'ten ve hatta *İhkâku'l-Hak*'ta Şerif Kadı Nurullah'tan din asıllarından biri olduğu için velayeti inkar edenlerin küfre girdiği hükmü nakledilmiştir."

Derim ki: Dikkat ediniz! Velayeti, yani imameti inkar edenler aralarında hiçbir muhalefet olmaksızın nasıl da küfre giriyor?! Yani Ehl-i Sünnet, Şîaya göre aralarından hiçbir hilaf bulunmaksızın kâfirdir.

Ayrıca Hakîm lakaplı hocaları Muhsin Tabatabâî, kendi aralarında hilaf bulunmaksızın onlara muhalefet eden kimselerin kafir olduklarını nakletmiştir. Bu nakil, *Mustemsiku'l-Urveti'l-Vuskâ*, 1/392'de *(Matbaatu'l-Âdâb, Necef, 1970m.)* yer almaktadır.

İkinci allame lakabı verdikleri Âyetullah Şeyh Abdullah el-Mâmkânî, *Tenkîhu'l-Makâl*, 1/208'de *(Bâbu'l-Fevâid, Necef, 1952m.)* şunları kaydeder:

> "Haberlerden çıkarılan en son neticeye göre isnâ aşar mezhebine mensup olmayan herkes hakkında ahirette kafir ve müşrik hükmü cereyan edecektir."!!!

Muhaddisleri ve kendilerine göre büyük hocaları Abbas el-Kummî, *Menâzilu'l-Âhira*, s.149'da *(Dâru't-Teâruf li'l-Matbûât, 1991m.)* şunları söylemektedir:

> "Ahiretin korkunç konaklarından biri de sırattır... Ahiretteki bu sırat, dünyadaki hak din, velâyet yolu, müminlerin emirine ve onun zürriyyetinden gelen tertemiz imamlara *sallallâhu aleyhi ve âlihî ve sellem* ittiba demek olan sırat-ı mustakîm'in somutlaştırılmış halidir. Bu yoldan sapıp da söz veya fiille batıla meyleden herkesin ayağı bu engelde sürçecek ve cehenneme yuvarlanacaktır."!!

Derim ki: Ali'ye ve tertemiz imamlara ittiba eden kimseler ile kastedilen Şîa'nın *el-Kâfî, Tehzîbu'l-Ahkâm, el-İstibsâr, Men lâ Yahduruhu'l-Fakîh, el-Vâfî, Vesâilu'ş-Şîa, Tefsîru'l-Kummî, el-'Ayyâşî, es-Sâfî, Bihâru'l-Envâr...* gibi kendilerine özgü kitaplarında onlara nisbet ettikleri şeydir. Yani sırat-ı mustakîm bu şîa kitaplarında yer alan şeydir. Bu inanç onlara ait bir inançtır.

Muhaddisleri Abbas el-Kummî'nin kendisinden naklettiğine göre Allameleri Muhammed Bâkır el-Meclisî, adı geçen kitabında (s.150'de) şunları kaydetmiştir:

> "Bu engellerin hepsi sırat üzerindedir. Bunlardan birinin adı da velâyettir. Bunun yanında bütün insanlar durdurulur ve müminlerin emiri ile kendisinden sonraki imamların velayetlerinden sorgulanırlar. Velâyeti gerçekleştiren kurtulur. Gerçekleştiremeyen orada kalır ve aşağı düşer. Şu âyeti zikretti: *"Onları durdurun! Muhakkak ki onlar sorguya çekilecektir."*!! *(Sâffât, 37/24)*

Adı geçen kitapta (s.97) *"Kim iyilikle gelirse, ona daha iyisi verilir. Ve onlar o gün korkudan emin kılınırlar."(Neml, 27/89)* âyetinin tefsiri hakkında Müminlerin emiri *aleyhisselam*'dan şöyle nakledilmiştir: "İyilik; velayet bilgisi ve biz ehl-i beytin sevilmesidir."

Derim ki: Velâyetin sadece ehl-i beyt sevgisi manasına gelmediği, nassen bildirilmiş olan on iki imama, onların masum olduklarına, sözlerine Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'inki gibi ilahî bir vahiy olarak inanmak olduğuna dikkat ediniz!

Şiîlerin müteveffa taklit mercileri Ayetullah el-Uzmâ Ruhullah el-Mûsevî el-Humeynî, *el-Erbaûne Hadîsen* adlı kitabında, s.510-511'de *(Dâru't-Teâruf li'l-Matbûât, Beyrut, 1991m.)* Muhammed b. Muslim es-Sekafî'den şöyle söylediğini nakletmiştir:

> "Ebû Cafer Muhammed b. Ali *aleyhimasselam*'a *"İşte onlar, Allah onların kötülüklerini iyiliklere tebdil eder. Allah ğafûr ve rahîmdir." (Furkan, 25/70)* âyeti hakkında soru sordum. Şöyle dedi: "Günahkâr mümin kıyâmet gününde getirilir ve hesap mekanında durdurulur. Hesabını Allah-u Teâlâ kendisi görür ve hiçbir insanı da bu hesaba muttali kılmaz. O kula günahlarını tanıtır. Taki kul kötülüklerini ikrar edince Allah Azze ve Celle yazıcılara "O kötülükleri iyiliklere tebdil edin ve insanlara gösterin!" der. İnsanlar o zaman "Bu kulun hiçbir günahı yok ha!" derler. Sonra Allah cennete emreder. Âyetin tevili böyledir. Bu ayet özellikler bizim taraftarlarımız (şîamız)dan olan günahkârlar hakkındadır."!?

Humeynî adı geçen eserinde (s.511) bu rivayetle alakalı talikinde şöyle demektedir:

> "Malumdur ki, bu durum ehl-i beyt şîasına mahsustur. Diğer insanlar bundan mahrumdurlar. Çünkü iman, ancak Ali'nin ve masum, pak vasilerinin *aleyhimusselam* velâyeti vasıtasıyla gerçekleşebilir. Hatta Allah ve Rasûlü, bir sonraki bölümde zikredeceğimiz gibi velâyet olmaksızın imanı kabul etmez."!?

Humeynî, *el-Erbaûne Hadîsen*, s.512'de şöyle demektedir:

> "Hadis-i şerifin son kısmında geçen "Ehl-i beyte velâyet ve onların tanınmasının amellerin kabul edilmesinde şart olduğu" hususu müsellem konulardan kabul edilir. Ve hatta Mukaddes Şîa mezhebinin zaruriyatındandır. Konuyla ilgili haberler bu gibi muhtasar kitapların kapsama gücünün çok üstünde ve tevatür hacminden de daha fazladır. Bu kitap sözü edilen haberlerden bazısını teberrüken zikredecektir."!?

Şîaya mahsus olan velâyetin, diriltilecekleri güne değin şiîlerin kesinlikle kıpırdatmadıkları temel inançlarından sayıldığına dikkat ediniz! Onlara göre bu haberler, Humeynî'nin de ikrar ettiği gibi tevatür hacminden de daha fazla. Ameller ancak velâyet ile kabul edilebiliyor ve hatta Allah ve rasûlüne iman bile ancak velâyet ile kabul edilebiliyor. Humeynî'yi dinleyin! Adı geçen kitabında, s.513'te bu hususu açık ve net ifadelerle şöyle dile getiriyor: "Bu mana ile bu konudaki haberler çok sayıdadır. Toplamından çıkan sonuca göre ehl-i beyte *(aleyhimusselam)* velâyet Allah Subhânehû yanında amellerin kabul edilmesi için bir şarttır. Hatta Allah ve Nebiyyi Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e imanın kabul edilmesi için de şarttır."

Humeynî, *el-Bey'* kitabında, 2/464'te *(Muessesetu Matbûâtey İsmâîliyyân li't-Tabâa ve'n-Neşr ve't-Tevzî', Kum/İran)* şöyle demektedir:

> "Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den sonraki imamlar ve valilerin gaybet zamanına dek peşi peşine vasilerin seyyidi Müminlerin emiri ve masum evlatları *(salavâtullâhi aleyhim ecmâin)* oldukları konusun-

da hak mezheb açısından hiçbir işkal bulunmamaktadır. Onlar emir sahibi valilerdir. Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve âlihî*'ye ait olan genel velâyet ve küllî ilâhî hilafet onlara da aittir."!?

Âyetullahu'l-Uzmâları ve taklit mercileri Ebu'l-Kâsim el-Hûî, *Misbâhu'Fekâha fi'l-Muâmelât*, 2/11'de *(Dâru'l-Hâdî, Beyrut)* şunları kaydetmiştir:

"Onların (yani muhaliflerin) küfürlerinde hiçbir şüphe bulunmamaktadır. Çünkü velâyetin ve imamların bir tekinin bile inkar edilmesi, imamlardan başkasının halifeliğine inanılması veya cebr vb. hurafe inanışlara sahip olunması küfrü ve zındıklığı gerekli kılar. velâyeti inkar edenin küfrü konusundaki zâhir mütevatir haberler buna delalet etmektedir."!?

el-Hûî ayrıca aynı kaynakta (c.2, s.12'de) "Bizimle muhalifler arasında ne kardeşlik, ne de ismet bulunmaktadır." demektedir.

Hocaları Kâmil Süleyman, *Yevmu'l-İhlâs fî Zılli'l-Kâimi'l-Mehdî aleyhisselam* adlı eserin 45. sayfasında *(Dâru'l-Kütubi'l-Lubnâniyye, Beyrut/Lübnan, VII. Baskı)* Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e nisbet edilen şöyle bir hadis zikretmektedir:

"Benim ehl-i beytimden on iki kişiye Allah benim anlayışımı vermiştir... Onlar benim halifelerim, vasilerim, evladım ve ıtramdır. Kim onlara itaat ederse, bana itaat etmiş olur. Kim onlara isyan ederse, bana isyan etmiş olur. Kim onları ya da onlardan bir tekini inkar ederse, beni inkar etmiş olur. Allah -izni olması dışında- yere düşmemesi için göğü onlarla ayakta tutar. Yeryüzünü de üzerindeki yaşayanlarla birlikte yok olup gitmesin diye onlarla muhafaza eder."!!!

Adı geçen çağdaş Şiî, s.44'te Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e nisbet ettiği bir başka hadis zikretmektedir:

"Onları -yani on iki imamı- ikrar eden mümindir. Onları inkar eden de kafirdir."!!?

Hocaları Yusuf el-Bahrânî, *el-Hadâiku'n-Nâdıra*, 18/53'de şöyle demektedir: "*eş-Şihâbu's-Sâkıb* adlı kitabımızda tahkik ettiğimiz gibi muhalifin kafir olduğunu, İslam'dan hiçbir şekilde nasibi bulunmadığını öğrenmiş oldun."

Seyyid-i Azâm, İmad-ı Akvam, Âlimler âlimi, Fakihlerin tacı, dinin ve milletin reisi, aklî ve naklî bilgileri cem eden, ferî meseleleri ve asılları tehzib eden gibi lakaplarla anılan Allameleri Seyyid Abdullah Şebber, *Hakku'l-Yakîn fî Ma'rifeti Usûli'd-Dîn adlı kitabında, 2/188*'de *(Beyrut baskısı)* şöyle demektedir:

"Nâsıb olmayan, inat ve taassup göstermeyen diğer muhalifler hakkında ise, Seyyid Murtazâ gibi bütün imamiyye onların dünya ve ahirtette kafir oldukları görüşündedir. Çoğunluğun üzerinde bulunduğu en meşhur görüşe göre onlar ahirette ebediyyen kafir olan kimselerdir."!!?

el-Müfîd, *el-Mesâil*'de, Meclisî'ye ait *Bihâru'l-Envâr*'dan (23/391)'de naklen şunları ifade eder:

> "İmamlardan herhangi birinin imâmetini inkar eden ve Allah-u Teâlâ'nın onlar için farz kılmış olduğu itaatı reddeden kimsenin sapık bir kafir olduğu ve cehennemde ebediyyen kalmaya müstehak olduğu konusunda İmâmiyye ittifak etmiştir."!!!

Şeyh Mûsâ Cârullah et-Turkistânî, *el-Veşîa fî Nakdi Akâidi'ş-Şîa* adlı kitabında, s.227 *(Lahor, 1983m. III. baskı)* doğru söylemiştir:

> "Şîa kitaplarında Şîa'nın en büyük ve en çetin düşmanının Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat olduğunu gördüğümde hayret ediyor, esef duyuyordum. Bütün şîa tabakalarının kalplerini düşmanlık ruhunun kaplamış olduğunu bizzat gözlerimle gördüm."

Bu görüş, onların kitaplarını okumuş aralarında yaşamış olan Şeyh Mûsâ Cârullah'a aittir. Bilginin ve o toplum içinde yaşamış olmanın neticesinde oluşan bu görüşün doğruluğunu daha da güçlendirmesi bakımından hocaları Muhammed Hasen en-Necefî'nin sözlerine kulak veriniz! Şîa'nın sünnîlere karşı besledikleri şiddetli düşmanlığı bütün açıklığıyla ilan ederken Şîa arasında tedavül eden *Cevâhiru'l-Kelâm fî Şerhi Şerâi'i'l-İslâm* adlı fıkıh ansiklopedisinde, 22/62-63'de şunları ifade etmektedir:

> *"Bilinmektedir ki, Allah Teâlâ "Müminler ancak kardeştir." (Hucurât, 49/10)* âyeti ile başkalarıyla değil yalnızca müminlerle müminler arasında kardeşlik bağı kurmuştur. Buna göre onlara muhalefet etmenin ve onlardan beri olmanın vücubuna dair mütevatir rivayetler ve bunca âyet bulunuyorken mümin ile muhalif arasında kardeşlik bulunması nasıl tasavvur edilebilir?"!!

Sünnîlere karşı düşmanlık beslemenin ve onlardan beri olmanın vacip olduğuna dikkat ediniz! Bu vücubiyet, imamları Humeynî'nin *el-Mekâsibu'l-Muharrame*'de övgüyle andığı mezkûr en-Necefî'nin sözlerine göre kendi nazarlarında mütevatir olan rivayetler gereğincedir. Uyanın ey gafiller!

2. Şîa İnancında Nâsıbe Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'tir

Şîa, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatı Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ehl-i beytine düşman olarak görmektedir. Bu nedenle de ehl-i beyte düşmanlık besleyenler anlamında *Nevâsıb* ismini kullanmaktadırlar. Ancak Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat bu ithamdan tamamen beridir.

Âlim, fakih ve muhaddis hocaları Yusuf el-Bahrânî, tanınmış kitabı *el-Hadâiku'n-Nâdıra*, c.18, s.157'de *(Muessesetu'n-Neşri'l-İslâmî, Kum)* şöyle demiştir:

> "Haberlerde ve eskilerin sözlerinde nâsıb ile kastedilen muhaliflerdir."!!

Sayfa 158'de de şöyle demiştir:

"Onların (yani imamların) necislik, nikahlanmamak, malın-kanın helal olması vb. ahkamla ilgili haberlerinde yer alan nâsıbın açıklaması muhaliflerden ibarettir."!!

Derim ki: Şîa nezdinde meşhur olana göre muhaliflerle kastedilenler Ehl-i Sünnet ile isnâ aşere şîasının dışında kalan kimselerdir.

Sikatu'l-İslam lakaplı Muhammed b. Yakub el-Küleynî, *el-Kâfî*, 8/292'de *(Dâru'l-Kütubi'l-İslâmiyye, Tahran/İran)* Muhammed b. Muslim'den gelen senediyle şöyle dediğini rivayet etmiştir:

"Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'ın yanına girdim. Ona "Sana kurban olayım! İlginç bir rüya gördüm." dedim. Bana "Ey İbn Muslim! Anlat rüyanı! Rüya bilgisi olan adam burada oturuyor." dedi ve eliyle Ebû Hanîfe'ye işaret etti. Anlatmaya şöyle devam etti: Ben "Kendimi evime girmiş gibi gördüm. Baktım ki ailem de bana baş kaldırıyorlar. Bir sürü ceviz kırdım ve üzerime serpiştirdim. Bu rüya ilgimi çekti." dedim. Ebû Hanîfe şöyle dedi: "Sen, ailesinin miras malları hakkında alçakça hasımlaşacak, tartışacak birisisin. Şiddetli bir düşmanlıktan sonra sen ailenin miras malları hakkında tartışıp hasımlaşacak birisisin. Şiddetli bir düşmanlıktan sonra inşaallah bu mallarda kendi hacetine nail olacaksın. Ebu Abdillah *aleyhisselam* "Vallahi isabet ettin, ey Ebû Hanife!" dedi. Anlatmaya şöyle devam etti: Sonra Ebû Hanîfe onun yanından çıkıp gitti. "Sana kurban olayım! Ben bu nâsıbînin tabirini beğenmedim." dedim. "Ey İbn Muslim!" dedi, "Allah sana bir kötülük vermesin! Onların tabiri bizimkine, bizim tabirimiz de onlarınkine uymaz. Tabir onun yorumladığı gibi değildir." "Sana kurban olayım! 'İsabet ettin' deyip hata etmiş olduğu halde yemin etmen nedir peki?" dedim. "Evet, hataya isabet etmiş olduğu için ona yemin ettim." dedi. Ona "Peki bu rüyanın tevili nedir?" dedim. "Ey İbn Muslim! Sen bir kadınla muta yapacaksın. Ailen bunu öğrenecek ve üzerindeki elbiseyi parçalayacak." dedi."!?

el-Müfîd lakaplı Hocaları Muhammed b. Muhammed b. en-Numân *Uddetu Resâil Faslu'l-Mesâili's-Sâğâniyye*, s.253, 263, 265, 268 ve 270'de *(Kum baskısı)* Ebû Hanîfe *rahimehullah* hakkında nâsıbî ifadesini kullanmaktadır.

Şîa mezhebi mensubu Seyyid Nimetullah el-Cezâirî, *el-Envâru'n-Numâniyye*, 2/307'de *(Tebriz/İran baskısı)* şöyle söylemektedir:

"İmamların *aleyhimusselam* ve havasın Ebû Hanife ve benzerleri için nâsıbî ifadesini kullanmaları bu manayı desteklemektedir. Bununla birlikte Ebû Hanife ehl-i beyte karşı düşmanlık beslemiş değildir. Aksine onlarla birlikteliği bulunmakta ve sempati duymaktaydı."!

Hocaları Hüseyin b. Şeyh Muhammed Âl Usfûr ed-Dırâzî el-Bahrânî eş-Şîî, *el-Mehâsinu'n-Nefsâniyye fî Ecvibeti'l-Mesâili'l-Horasâniyye* adlı eserinde, s.157'de *(Beyrut baskısı)* şunları ifade etmiştir:

"Daha önce öğrenmiş olduğuna göre nâsıb sözü bir başka kimseyi Ali *aleyhisselam*'ın önüne geçirmek dışında bir şey ifade etmemektedir."!

Derim ki: Ebû Hanife *rahimehullah* Ebû Bekir, Ömer ve Osman *radi-*

yallâhu anhum'u Ali *radiyallâhu anh*'tan önde tutuyordu. Bu sebeple de onu nâsıb olmakla vasfetmektedirler. Allah'a sığınırız.

Ehl-i Sünnet de bu üç sahabîyi Hz. Ali'den önde tuttuklarından dolayı Şîa'ya göre nâsıbîdirler. Şeyh Hüseyin b. Şeyh Âl Usfûr ed-Dırâzî el-Bahrânî adı geçen kitabı *el-Mehâsinu'n-Nefsâniyye fî Ecvibeti'l-Mesâili'l-Horasâniyye*, s.147'de şöyle demektedir:

> "Aleyhimusselam'ın haberleri nâsıbînin kendi aralarında sünnî denilen kimseler olduğunu bildirmektedir."!

Aynı şahıs aynı yerde şöyle demektedir:

> "Nâsıbîlerle murad edilenlerin tesennün ehli oldukları konusunda başka söze hacet yok."!

Şîa'nın hocası, âlimi, muhakkıkı, mudakkıkı, hakimi Hüseyin b. Şihâbeddin el-Kerkî el-Âmilî, *Hidâyetu'l-Ebrâr ilâ Tarîki'l-Eimmeti'l-Athâr*, s.106'da *(I.baskı, 1396h.)* "Kâfirlerin Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in peygamberliğini; nâsbîlerin de vasînin halifeliğini inkar etmelerini gerektiren şüphe gibi..." ifadesini kullanmıştır.

Şiî şeyh Ali Âl Muhsin *Keşfu'l-Hakâik* adlı kitabında, s.249'da *(Dâru's-Safve, Beyrut)* şöyle demektedir:

> "Ehl-i Sünnet âlimlerinden nâsıbî olanlara gelince, sayıları oldukça fazladır. İbn Teymiyye, İbn Kesîr ed-Dimaşkî, İbnu'l-Cevzî, Şemsuddin ez-Zehebî, İbn Hazm el-Endelusî vb. bunlardan bazılarıdır."!?

Şiî Allâme Muhsin Muallem, *en-Nasb ve'n-Nevâsıb* adlı kitabında s.259, *(Dâru'l-Hâdî, Beyrut)* 5.Bab, 3.Fasılda *"en-Nevâsıb fi'l-İbâd (Kullar Arasında Nâsıbîler)"* başlığı altında kendi iddiasınca iki yüzden fazla nâsıbîyi zikretmektedir.

Nâsbîlerden bazısı olarak şu isimleri zikretmektedir:

Ömer b. el-Hattâb, Ebû Bekir es-Sıddîk, Osman b. Affân, müminlerin annesi Âişe, Enes b. Mâlik, Hassân b. Sâbit, Zübeyr b. el-Avvâm, Saîd b. el-Museyyeb, Sa'd b. Ebî Vakkâs, Talhâ b. Ubeydillah, İmâm el-Evzâî, İmâm Mâlik, Ebû Mûsâ el-Eş'arî, Urve b. ez-Zübeyr, İbn Hazm, İbn Teymiyye, İmâm Zehebî, İmâm Buhârî, ez-Zührî, el-Muğîra b. Şu'be, Ebû Bekir Bâkıllânî, Mısır Ensâru's-Sünneti'l-Muhammediyye Reisi Şeyh Hâmid el-Fakî, Muhammed Reşîd Rıza, Muhibbuddîn el-Hatîb, Mahmûd Şükrî el-Âlûsî ve daha birçokları.

Demek ki nâsıbîler sünnîlerin tamamıdır. Âyetullahu'l-Uzmâları Muhammed el-Hüseynî eş-Şîrâzî büyük fıkıh ansiklopedisinde, 33/38'de *(Dâru'l-Ulûm, Beyrut, 1409h., II.baskı)* şöyle demektedir: "Üçüncü: Ebû Abdillah *aleyhisselam*'dan İbn Sinân'ın haberi gibi nâsıbînin mutlak manada avam olarak tefsir edilmesinden sonra mezkûr iki haberin zaruri olarak çelişmesi..."

Derim ki: Herhangi bir kimse "Şiiler nezdinde avamla kastedilenin sünnîler olduğunu nasıl anlayabiliriz?" derse, şöyle cevap verebilirim:

"Biz Şîa'yı kendi kitaplarından ve âlimlerinin sözlerinden tanıyoruz. Âyetullahu'l-Uzmâ Muhsin el-Emîn, *A'yânu'ş-Şîa* adlı tanınmış eserinde, 1/21'de *(Dâru't-Teâruf, Beyrut/Lübnân, 1986m.)* şöyle demektedir:

> "Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat olarak adlandırdıkları avamın mukabilinde havas kelimesini ashâbımız kendileri için kullanmaktadırlar."!

Şiîlerin alimi, muhakkıkı, mudakkıkı, hakimi Şeyh Hüseyin b. Şihâbuddin el-Kerkî el-Âmilî (ö.1076), *Hidâyetu'l-Ebrâr ilâ Tarîki'l-Eimmeti'l-Athâr* adlı eserinde, s.264'te *(I. Baskı, 1396h.)* şöyle demektedir:

> "Birinciye avamdan Muzenî, Gazâlî ve Sayrafî gibi kimseler; havastan da iki görüşünden birinde Allâme gibileri kail olmuştur..."!

Âyetullahu'l-Uzmâ (kendilerine göre) önde gelen muhakkık Şeyh Fethullah en-Nemâzî eş-Şîrâzî, *Kâidetu Lâ Darara ve Lâ Dırâr*, s.21'de *(Dâru'l-Advâ, Beyrut, I. Baskı)* şöyle demiştir:

> "Avam tarikinden gelen hadisi Buhârî ve Muslim... gibi birçok muhaddisleri rivayet etmiştir."!

Demek ki avam Ehl-i Sünnettir ve buna göre nâsıbî kelimesi de Ehl-i Sünnet hakkında kullanılmaktadır.

Daha sonra Muhammed et-Tîcânî es-Semâvî adında şiî bir doktor *eş-Şîa Hum Ehlu's-Sunne* adlı kitabında *(Muessesetu'l-Fecr, Londra ve Beyrut)* bize karşı çıkmıştır. Şiî kitapçılardan biri aracılığıyla bu kitabı edindim. Bu adamın her biri de *"Âyetullahu'l-Uzmâ"* derecesinde olan iki şiî alimden icazeti bulunmaktadır. Bunlardan biri Necef'te İmam el-Hûî, diğeri de Kum'da el-Mer'aşî en-Necefî'dir. Bunları kitabının 316. sayfasında açıklamaktadır. Diyorum ki bu şiî, Ehl-i Sünnetin nâsıbî olduklarını açıkça söyleyerek bize karşı çıkmaktadır. Şîa'ya göre nâsıbîler yerinde geleceği üzere kanları ve malları necis ve mübah kimselerdir.

et-Tîcânî, s.79'da şöyle demektedir:

> "Ehl-i hadisin bizzat kendilerinin Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat olduklarına göre; hiç şüphe duyulmayan bir delille sabit olmuştur ki, onlara göre sünnetle kastedilen şey Ali b. Ebî Tâlib'e kin duymak, ona lanet etmek ve ondan beri olmaktır. İşte nâsıbîlik budur."!

Ey Allah'ın kulları! Ehl-i Sünnet Ali *radiyallâhu anh*'a lanet okuyor ondan teberri ediyor mu? Rabbim seni tenzih ederiz ki, bu büyük bir iftiradır.

Sayfa 161'de de şunları söylemektedir:

"Nâsıbîlerin mezhebinin Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat mezhebi olduğunu anlatmaya gerek yoktur."!!?

Bilinmektedir ki; Ehl-i Sünnet, nâsıbîlere muhalefet etmiş, Ehl-i beyt *radiyallâhu anhum*'un menkıbelerini anlatarak onlara reddiyede bulunmuştur. Kendi ana kaynaklarında var olan bilgiler et-Tîcânî'nin iftiralarına delildir. Allah mustehakını versin!

Sayfa 163'de şunları söylemiştir: !!?

"Bu sunuştan sonra açıkça anlaşılmaktadır ki, Ali *aleyhisselam*'a düşmanlık eden, ehl-i beyt *aleyhimusselam*'a karşı savaşan nâsıbîler kendilerine Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat adını veren kimselerdir."!!?

Küllü'l-Hulûl 'İnde Âli'r-Rasûl adlı kitabı, s.160'da *(Dâru'l-Muctebâ, Lübnan)* şöyle demektedir:

"(Şîa'nın) bir yandan namazın ahkamı üzerinde içtihadda bulunan, öte yandan da namaz esnasında Ali ve ehl-i beyte sövmeyi adet edinen Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatın imamlığında namaz kılması zordur."!!?

eş-Şîa Hum Ehlu's-Sunne adlı kitabı, s.295'te şunları kaydetmiştir:

"Araştırmayı biraz daha genişletmek istediğimizde Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatın Emevîler ve Abbasilerin önderliğinde peygamberin ehl-i beytine karşı savaştıklarını söyleyebiliriz."!!?

Bu mücrim bununla da yetinmemiş s.159'da "Ehl-i Sünnetin Ehl-i Beyte Olan Düşmanlığı Kendi Kimliklerini Ortaya Koymaktadır" adında bir fasıl açmıştır. Aynı sayfada şunları kaydeder:

"Araştırmacı Ehl-i Sünnetin hakikati ile yüz yüze gelince şaşırıp kalır ve onların ıtra-i tâhiraya karşı savaşan, lanet okuyan, öldürülmeleri ve eserlerinin yok edilmesi için çalışan birer düşman olduklarını anlar."!!?

Sayfa 164'te şunları söylemektedir:

"Bu fasla iyi dikkat et! Zira Ehl-i sünnet ve'l-Cemaatin gizli yönlerinin Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ıtrasına karşı kendilerini nasıl bir kine vardırdığını, ehl-i beyt *aleyhimusselam*'ın faziletlerinden tahrifata uğratmadan bıraktıkları hiçbir şey kalmadığını göreceksin."!!?

Derim ki: Bu sapık adamın Ehl-i Beyt *radiyallahu anhum*'un faziletlerini isbata dair Ehl-i Sünneti ilzam için yine Ehl-i Sünnetin kitaplarından nakillerde bulunması enteresandır. Sana göre muharref olan hadislerle niçin ihticacda bulunuyorsun ki?!

Sayfa 249'da şunları dile getirmektedir:

"Fakat Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat, Ali b. Ebî Tâlib'e ve ehl-i beyt *aleyhimusselam*'a şiddetli düşmanlıklarından ötürü her konuda muhalefet etmektedirler. Öyle ki kendileri nezdinde nebevî bir sünnet olarak sabit olmuş olsa dahi her konuda, Ali ve Şîa'sına muhalefet etmek şîarları haline gelmiştir."!!?

Ehl-i sünnetin âlimleri ve avamı! Her konuda Ali'ye muhalefet etmek bizim şiârımız mıdır?

Bütün bunlardan sonra şîalığın Müslümanlar hakkında hiçbir sorumluluk ve emanet gözetmediğini gördünüz mü?

Müslüman kardeşlerim! Elinizdeki bu risalede on iki imamcı Şiî mezhebinin, kendi tebası için muhaliflerini kandırmayı, onlara yalan söylemeyi câiz gördüğünü öğreneceksiniz.

Sayfa 299'da şunları dile getirmektedir:

> "Ehl-i sünnet ve'l-Cemaatın inançlarına, kitaplarına ve ehl-i beyte karşı tarih içerisinde sergiledikleri tutumlara kısa bir bakışta bulunduktan sonra hiçbir bulanıklık olmaksızın gayet açık ve net olarak ehl-i beyt *aleyhimusselam*'a zıt ve düşmanca bir tarafa yöneldiklerini, onları öldürmek için kılıçlarını çektiklerini, değerlerini düşürmek, haklarında ileri geri sözler söylemek ve düşmanlarını yüceltmek için kalemlerini kullandıklarını anlarsınız."!!?

Sayfa 300'de de şunları ifade eder:

> "Onları -yani Ehl-i Sünneti- Hüseyin'in katilleri karşısında rızalık gösteren, seven ve destekleyen bir tutum içinde görüyoruz. Onlar hakkında garip karşılanacak bir durum değildir bu. Çünkü Hüseyin'in katillerinin hepsi Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaattandır…"!!?

Derim ki: Tîcânî'nin "Hüseyin'in katillerinin hepsi Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaattandır" şeklindeki iftira içerikli daha önce geçmiş olan sözleri, cevap vermeye ihtiyaç duymayacak kadar açık ve nettir. Hüseyin *radıyallahu anh*'in katlinin sebebi sadece Şîa'nın kendisidir. Allah'a hamd olsun ki, Ehl-i Sünnet O'nun kanının dökülmesi konusunda suçsuzdur. En büyük müçtehitleri, âyetullahu'l-uzmâları Muhsin el-Emîn, *A'yânu'ş-Şîa*, s.26'da Ebû Cafer Muhammed b. Ali el-Bâkır'dan Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in torununun kanından kimin sorumlu olduğunu zikrederken şunları söylediğini rivayet etmektedir:

> "Oğlu Hasan'a biat edildi, ahitleşildi. Sonra da bu antlaşmaya ihanet edildi. Ve teslim edildi. Iraklılar üzerine atıldılar. Yan tarafından bir hançerle yaralandı. Askerleri onu aldı ve Muâviye'ye teslim etti. O'nun ve ehl-i beytinin kanı döküldü… Sonra Iraklılardan yirmi bin kişi Hüseyin'e biat etti. İhanet ettiler. Biat etmiş oldukları halde ona karşı çıktılar ve öldürdüler."

Iraklılar Şîa mezhebindendi. Ehl-i sünnetten değildiler. Fatıma-i Suğrâ *radiyallâhu anhâ* şöyle diyor:

> "Bundan sonra Ey Kûfe halkı! Ey hilekâr, ahdine vefa göstermeyen kendini beğenmişler! Biz ehl-i beyti Allah sizinle, sizi de bizimle imtihana tâbi tuttu. Bizim imtihanımızı ise güzel kıldı."

Bu rivayeti hocaları Ebû Mansur et-Tabersî *el-İhticâc*, 2/27'de *(Necef baskısı; el-A'lemî, Beyrut baskısında, 2/302'de)* tahric etmiştir. Ayrıca Sâdık Mekkî de *Mezâlimu Ehli'l-Beyt*, s.265'de *(ed-Dâru'l-Âlemiyye, 1404h, I. Baskı)* zikretmiştir.

İmam Ali b. el-Hüseyin es-Seccâd *radiyallâhu anhumâ* seleflerine hitaben şunları söylemiştir:

> "Heyhât, ey vefasız düzenbazlar! Sizinle nefislerinizin arzuları arasına engel konmuştur. Bana da daha önce babalarıma geldiğiniz gibi mi gelmek istersiniz?"

Bu rivayeti et-Tabersî, *el-İhticâc*'da *(Necef baskısı 2/32; el-A'lemî, Beyrut baskısı, 2/306)* tahric etmiştir.

Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in torunu Hasan b. Ali *radiyallâhu anh*'in söylediklerine kulak veriniz! et-Tabersî'nin, *el-İhticâc*'da *(Necef baskısı, 2/10; el-A'lemî, Beyrut baskısı, 2/290)* rivayet ettiğine göre şöyle demiştir:

> "Vallahi benim için Muâviye'nin bunlardan daha hayırlı olduğunu görüyorum. Bunlar benim taraftarlarım (Şîa) olduklarını iddia ediyorlar. Beni öldürmek istiyorlar. Sahip olduklarımı da gasp ediyorlar. Mallarımı alıyorlar. Vallahi eğer Muâviye benden ahit alsa, kendi kanımı korumuş olur, ailemin de emniyetini temin ederim… Şayet Muâviye ile savaşsam bunlar onunla barış yapmam için benim kellemi alırlar."

Derim ki: Tîcânî'nin seleflerinin bu tutumu sadece Hz. Hasan ve Hüseyin'e değil babaları Ali b. Ebî Tâlib *radiyallâhu anh*'a karşı da böyleydi. O derecede ki o Muaviye'nin tebasını onlardan daha üstün tutmuştu. *Nehcu'l-Belâğa, 1/188*'de *(Dâru'l-Marife baskısı)* yer alan şu sözlerine kulak veriniz:

> "Allah'a yemin ederim ki, dinarla dirhemin değiş-tokuş edilmesi gibi Muaviye'nin beni sizinle değiştirmesini sonra sizden on adam alıp karşılığında onlardan bir adam vermesini isterim. Ey Kûfeliler! Sizden karşı karşıya gelindiğinde dürüst davranan özgür insanlar olmayan, bela anında da güvenilen kardeşler olarak görülmeyen duyabilen sağır, konuşabilen dilsiz ve görebilen kör iki-üç kişi ile imtihana tabi tutuldum."

Cerh ve Ta'dil konusunda Şîa'nın umdesi Ebû Amr el-Keşşî, *er-Ricâl* kitabında, s.254'te Ebu'l-Hattâb'ın biyografisi sırasında İmam Sâdık *radiyallâhu anh*'den şöyle dediğini rivayet etmektedir: "Allah Subhânehu münafıklar hakkında hiçbir ayet indirmemiştir ki, o ayet şîa(lık içinde bulunanlarla) ilgili olmasın."

el-Keşşî, s.253'de İmam Sadık *rahimehullah*'tan şunları söylediğini rivayet etmiştir:

> "Kâimimiz ortaya çıkarsa, Şiamızın yalacılarıyla işe başlayıp onları katledecek."

İmam Sadık'ın zikrettiği bu kimseler, neye sahip iseler o konuda Ehl-i Sünnete, ehl-i beyte düşman olma yaftasını takanlarla rekabete girsinler!

Muhammed b. Yakub el-Küleynî, *el-Kâfî, 8/228*'de İmam Kâzım *rahimehullah*'tan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Taraftarlarımı (şîamı) ayrıştırmaya kalksam onları sadece Vâsıfe olarak

> bulabilirim. İmtihana tabi tutsam mürted olduklarını görürüm. Bin kişiden biri bile kurtulamaz."

Bu rivayeti Verrâm, tanınmış eseri *Tenbîhu'l-Havâtır ve Nuzhetu'n-Nevâzır*, (2/152)'de *(Muessesetu'l-a'lemî, Beyrut)* zikretmiştir.[4]

3. Ehl-i Sünnetin Kanlarının Mubâh Olduğu

Şîa Ehl-i Sünnetin (Allah-u Teâlâ onları şereflendirsin) kanlarını mübah görmektedir. Çünkü onlar kafir hükmündedirler. Şîa inancına göre Sünnî nâsıbîdir. Aşağıda Şîa'nın çirkinliklerini, rezilliklerini ortaya döken satırlar okuyacaksınız:

Kendilerine göre Sadûk, muhaddislerin lideri lakaplarını taşıyan hocaları Muhammed b. Ali b. Bâbeveyh el-Kummî, *İlelu'ş-Şerâyi* adlı kitabı, s.601'de *(Necef baskısı)* Dâvud b. Ferkad'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'a 'Nâsıbînin öldürülmesi konusunda ne dersin?' dedim. "Kanı helaldir. Fakat ben senin için endişe ederim. Aleyhine bir tanık olmaması için üzerine duvar yıkabilirsen ya da suda boğabilirsen öyle yap!" dedi. 'Malı hakkında ne dersin?' dedim. "Gücün yettiğince çabuk ol!' dedi."!?

Bu çirkin rivayeti hocaları el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, (18/463)'de zikretmiştir.

Seyyid Nimetullah el-Cezâirî, *el-Envâru'n-Numâniyye*, (2/307)'de şöyle demiştir:

> "(Nâsıbîlerin) öldürülmelerinin cevâzı ve mallarının mübah olması."!?

Derim ki: Buradaki illet şiînin şer'î bir sorumluluk altında kalıp da kısasa maruz kalmasından kaçınmak için gösterilen hırstır. Buna göre bir şiî, bir sünnîyi zehirleyerek, yakarak, elektrik çarptırarak öldürebilir. Şîa'nın inançlarını ve canlarını himaye için takiyye var olduğu halde böyledir. Takiyye kaldırılacak olsa Ehl-i Sünnet üzerinde katliam vuku bulacaktır. Nitekim elinizdeki bu kitabın "Şîa Takiyyeyi Bırakmaya Ne Zaman Başlayacak?" adlı bölümünde bu hususa vakıf olmuştunuz.

Tarihî bir açıdan bakacak olursak; Abbâsî Devleti Sünnî bir devletti. Ehl-i Sünnetin hüsnü niyetinden dolayı Abbâsî halifesi şiî bir vezir atamıştı. Bu vezir Hoca Nasîruddin et-Tûsî eş-Şiî'dir. Bu şahıs halifeliğe karşı hıyanette bulunmuş ve Tatarlarla anlaşmıştı. Bu şiînin hıyaneti sonucunda da binlerce müslümanın kurban gittiği Bağdat

---

4 Hz. Hüseyin *radiyallahu anh*'ın nasıl öldürüldüğünü öğrenmek isteyen varsa, Abdullah b. Abdülaziz'e ait *"Men Katele'l-Huseyin"* (*"Hz. Hüseyin'in Katlinin Perde Arkası"* ismi ile İAE yayınları tarafından basılmıştır) adlı esere başvurabilir.

katliamı gerçekleşti. Acaba Şiîler bu ölüler için ağladılar mı? Yoksa Nasîr et-Tûsî'nin yaptıklarını mübarek bir tutum olarak mı gördüler?

Kendileri tarafından araştırmacı allamele olarak nitelendirilen Mirza Muhammed Bâkır el-Mûsevî el-Huvensârî el-Asbahânî, *Ravdâtu'l-Cennât fî Ahvâli'l-Ulemâ ve's-Sâdât*, 1/300-301'de *(Menşûrât Mektebet İsmâiliyyân, Kum/İran)* bu mücrimin biyografisinde şunları kaydetmiştir:

> "Muhakkık, kelamcı, hakîm, ilim deryası yüce bir şahsiyet.. Bilinen ve tanınan olaylarından biri de Tatarların ve Moğol Türklerinin önde gelen yöneticilerinden biri olan haşmetli sultan Hülâgû Han b. Dolu Han b. Cengiz Han'a İran'da vezir olma isteği ve insanları irşad etmek, beldeleri ıslah etmek, haydutluk ve anarşinin kökünü kazımak, Abbasoğulları Krallığı'nın çemberini kırarak zulüm ve haksızlığa bir son vermek, o azgın tağutların tebası üzerinde katliam gerçekleştirip o pis kanlarını önce Dicle'ye, oradan da şaki ve şirret insanların yurdu cehenneme doğru nehir gibi akıtmak üzere mükemmel bir hazırlık içinde bulunan sultanın konvoyu ile birlikte barış ve esenlik yurdu Bağdat'a gelişi konusunda anlatılanlardır."!?

Humeynî de Nasîr et-Tûsî'nin çalışmalarının mübarek olduğunu ifade ederek bu çalışmaları İslam'ın zaferi olarak görmektedir:

Humeynî, *el-Hukûmetu'l-İslâmiyye* adlı eserinde, s.142'de *(IV. Baskı)* şunları kaydetmektedir:

> "Takiyye şartları bizden birinin sultanların kafilesine girmemizi gerektiriyorsa, bu durumdan kaçınılması gerekir; velev ki bu kaçınma sonucu ölüme bile varsa. Ancak Ali b. Yaktîn ve Nasîruddin et-Tûsî *rahimehumallâh*'ın yaptıkları gibi o kafile içinde şeklî olarak yer almak İslam ve Müslümanlar adına hakiki bir zafer olması durumu bundan müstesnadır."!

Derim ki: Nasîr et-Tûsî'nin İslam ve Müslümanlar adına bir zafer olarak tertiplediği Bağdat katliamının nasıl olduğuna dikkatlerinizi çekmek isterim[5-6]

Ehl-i Sünnet yöneticilerinin idaresinde söz sahibi olanlar Ali b. Yaktîn'in hapishaneyi yıkarak beş yüz sünnîyi öldürmesi gibi ellerine fırsat geçtiğinde sünnîleri katletmekten çekinmemektedirler. Bizlere bu olayı şiî bir alim olan ve şiîlerce mükemmel ve eli açık bir şahsiyet, hükemanın öncüsü, ulemanın reisi gibi vasıflarla anılan Nimetullah el-Cezâirî, *el-Envâru'n-Numâniyye* adındaki tanınmış eserinde, (2/308)'de *(Tebriz/İran baskısı)* aktarmaktadır. Aynen şöyle anlatmıştır:

---

5 Şîa alimleri birbirlerinin peşi sıra adı zikredilen o mücrim et-Tûsî'yi övgüyle anmışlardır. el-Hurr el-Âmilî *Emelu'l-Âmâl*'da; Abdülhüseyin Şerefuddin, *en-Nass ve'l-İctihâd*'da övgüyle anmış, yüksek makama sahip olması için dua etmiştir. Bu ikisi dışındakiler de övgülü ifadelerle anmışlardır. Rical ile alakalı eserlerine müracaat ettiğiniz taktirde bu hususu görebilirsiniz.

6 Buradan da ortaya çıkmaktadır ki, Şîa'ya karşı duygusal tavır sergileyenler inançlarını ve tarihlerini bilmemektedirler. Birisi şîayı desteklemeye kalkıştığında işlediği günahla havalara girmektedir. Bu gibi meseleler hakkında kendisiyle münakaşa edildiğinde sıkılmaktadır. Çünkü böyle bir işe kalkıştığında ikna olmuştur. Ona göre geri dönüş de kolay artık kolay değildir. Çünkü bilgisizliğin etkisi altındadır.

> "Rivayetlerde yer aldığına göre Ali b. Yaktîn, er-Reşîd'in halifesi iken muhaliflerden bir grup hapsedilmesi konusunda görüş birliğine vardılar. Kendisi Şîa'nın önde gelenlerindendi. Hizmetçilerine emretti ve hapishane tavanını içerideki mahkumların üzerine yıktırdı. İçeridekilerin hepsi ölmüştü. Yaklaşık olarak beş yüz kişiydiler. Akıttığı kanların sorumluluğundan kurtulmak istedi. İmam Mevlânâ Kâzım *aleyhisselâm*'a mektup yazdı. O da kendisine cevaben "Onları öldürmeden önce bana gelseydin, kanlarından dolayı senin aleyhine hiçbir şey gerekmezdi. Ama sen bana gelmediğinden dolayı onlardan öldürdüğün her biri kişi için bir yaşındaki bir keçiyi kefaret ver! Gerçi bir yaşındaki keçi ondan daha hayırlıdır." diye yazdı. Şu diyetin azlığına bakın! Av köpeği olan en küçük kardeşlerinin yirmi dirhemlik diyetine de Yahudi veya Mecusi olan en büyük kardeşlerinin sekiz yüz dirhemlik diyetine eşit değildir. Âhiretteki halleri ise daha aşağı ve daha değersizdir."!!

Bu rivayeti ayrıca Muhsin el-Muallim, *en-Nasb ve'n-Nevâsıb*, adlı kitabında, s.622'de (*Dâru'l-Hâdî, Beyrut*) kendi nazarında nâsıbî olan Sünnîlerin öldürülmesinin cevâzı sadedinde nakletmiştir.

Hint asıllı Müslüman Dr. Muhammed Yusuf en-Necrâmî, *eş-Şîa fi'l-Mîzân* adlı kitabında, s.7'de (*Mısır baskısı*) şunları kaydetmiştir:

"İslam ümmetine karşı Haçlıların gerçekleştirmiş olduğu Haçlı Savaşları, İbnu'l-Esîr ve daha başka tarihçilerin de belirttiği gibi Şîa'nın İslam ve Müslümanlar aleyhine tertipledikleri komplo halkalarından biri olmaktan başka bir şey değildir. Mısır'da Fâtımî Devleti'nin kurulması, Sünnîleri kötü gösterme yolunda yapmış olduğu çalışmalar, Şiîliğin inanç esaslarını inkar eden herkese uyguladıkları cezalar, Delhi'de Kral Nâdir'in şahitlerin gözleri önünde Şiî yönetici Asıf Han tarafından katledilmesi, Meltan'da Şiî vali Ebu'l-Feth Dâvûd tarafından Sünnîlerin kanlarının dökülmesi, üç halife *radiyallâhu anhum*'a sövme konusundaki şiî inançlarına bağlı kalmadıkları gerekçesiyle Leknâ şehri ve çevresinde yaşayanların şiî komutanlarca toplu katliama maruz bırakılması, el-Mir Sadık'ın Sultan Tîbû'ya karşı hıyanet ve gadr suçu işlemesi ve el-Mir Cafer'in Prens Siraceddin'i arkasından yaralaması…"

Dr. Muhammed Yusuf en-Necrâmî, adı geçen kitabının aynı sayfasında şunları zikretmiştir:

"İmam Humeynî hükümetinin Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat toplumuna karşı sergilediği keskin icraatlar onlar açısından garip değildir. Zira tarih, geçen zaman boyunca İslam ümmetinin maruz kaldığı trajedilerin ardında şîanın bulunduğuna tanıklık etmektedir."[7]

Dr. Abdülmunim en-Nemr onlar hakkında yazılar yazdığında teh-

---

7 Ehl-i Sünnetin İran'daki durumu hakkında daha geniş malumat almak isteyenlere Muhammed Abdullah el-Garîb'in *Ahvâlu's-Sunne fî İrân* adlı kitabını öneririz.

ditlere maruz kaldı. Bunu bizzat kendisi *eş-Şîa el-Mehdî ed-Durûz Târîh ve Vesâik* adlı kitabında, s.10'da *(II. Baskı, 1988m.)* zikretmiştir.

Şîa Ehl-i Sünnete karşı buğz, düşmanlık ve hoşnutsuzluk beslemekte ve fakat bu düşmanlığı Sünnîlerin yüzüne karşı hoş görünerek, sahte bir sempati duyarak sergiledikleri çirkin takiyye inancına binaen gizlemektedirler. Bu durum da Sünnîleri, şîanın gerçek tutumunu hemen kavramalarına engel olmaktadır. Bu konuda Dr. Abdülmunim en-Nemr, *el-Muâmera ala'l-Ka'be mine'l-Karâmita ile'l-Humeynî* adlı kitabında, s.118'de *(Mektebetu't-Turâsi'l-İslâmî, Kahire)* şunları kaydetmiştir:

"Fakat biz Arap Sünnîler bu husus karşısında uyanamadık. Zannettik ki, uzun yıllar İslam'ın etkisiyle bunu silip yok edecek. Hiçbirimizin aklına böyle bir şey gelmedi. İranlıların sevinçlerine biz de ortak olduk. Humeynî'nin bu tarihî problemlerden vazgeçeceğine ya da bizim gibilere unutturacağına ve İslam ümmetinin Müslüman bir lideri olarak İslamî uyanışın öncülüğü rolünü ifa edeceğine inandık. Bunlar İslam'ın ve bütün Müslümanların yararına idi. İranlı ile Arab'ın; şiî ile sünnînin hiçbir farkı yoktu. Fakat daha sonra gelişen olaylar pembe hülyalara ya da ütopyalar denizine dalmış olduğumuzu gösterdi. Öyle ki gençlerimizden, insanlarımızdan bazısı rahatsız edici olaylara rağmen hâlâ uyanmış değiller."

Rûzu'l-Yûsuf Dergisi, 11.10.1993 tarihli 3409. sayısında Mısır'daki Şîa hakkında bir yazı yayınladı. Bu yazıdan alıntıladığımız şu haberi aktarmak istiyoruz:

> "Kendileri ile emniyet teşkilatları arasındaki psikolojik engelin kaldırılması amacıyla Şîa, Mısır'da kendi yayınlarında ilginç ve hoş bir teklifte bulundu. Güvenlik teşkilatlarından cihâdî akımlara ve aşırı dinci cemaatlere karşı Şîa kartını kullanmalarını istiyorlardı. Çünkü kendi ifadelerine göre, selefî akımların ortaya çıkarılmasında ve yine kendi ifadelerince, adam öldürme, anarşi ve kaos konusunda aşırı dincilerce kullanılan İbn Teymiyye'nin fetvalarının bertaraf edilmesinde en fazla Şîanın gücü yetmekteydi…"!?

Sakın Müslüman kardeşim! Bunlar adı geçen dergi tarafından şîa'ya nisbet edilmiş yalanlardır denilmesin! İşte sen de kendi kitaplarından gördün ki, şîa alimleri Müslümanlara karşı kafirlerle anlaşma yapmışlardır. Onlara göre hedef, kendisine ulaştıran vesileyi meşru kılmaktadır. İster Mısır'daki güvenlik güçlerinden olsun, isterse İslâmî cemaatlardan olsun on iki imama inanmayanın kafir olduğu konusundaki icmâlarını sana bildirmiştik. Şu da bilinmelidir ki Şîa'nın özellikle Ehl-i Sünnetin dindar olanlarına karşı düşmanlığı şiddetlenmektedir. Onların hakikatlerini ve takiyyelerini bilenlere karşı ise düşmanlıkları daha fazla artmaktadır.

Şimdi, Müslüman kardeşim! Şiîlerin etkin bir fonksiyonları bulunmayan herhangi bir devlette herhangi bir merkezin idaresine geçtiklerinde muhalefet edenlere neler yapacaklarını biliyor musun?

Bu sorunun cevabını kendi hocaları Cafer Muhammed b. el-Hasen et-Tûsî'ye bırakıyoruz. *en-Nihâye fî Mucerredi'l-Fıkh ve'l-Fetâvâ* adıyla tanınan ve Şiîler nezdinde muteber kabul edilen fıkıh kitabında s.302'de *(II. Baskı, Dâru'l-Kitâb, Beyrut, 1400h.)* şunları kaydetmiştir:

> "Herhangi bir had ya da hükmü uygulamak üzere zalim bir kimse tarafından idareye getirilen kimse, bu göreve hak sultan tarafından getirildiğine inansın ve iman şeriatı gereğince o hükmü uygulasın! Kendisine muhalif birine karşı had uygulama imkanı bulabilen uygulasın! Çünkü bu en büyük cihaddır."!?

İşte Şîa'nın muhalif, yani et-Tûsî'nin *el-İstibsâr* ve *Tehzîbu'l-Ahkâm* adlı eserlerinden ve diğer şiî alimlerinden bizlere sabit olduğuna göre sünnîlere karşı tutumları bu şekildedir.

Bu tutum, şiî olmayan bir devlette herhangi bir merkezin idaresine geçtikleri durumla ilgilidir. et-Tûsî ve benzererinin hüküm sürdüğü bir devlette durum nasıl olur; varın siz düşünün![8]

Yüce ve azîm olan Allah'tan Müslümanların boyunlarına bunları musallat etmemesini dileriz.

4. Ehl-i Sünnetin Mallarının Mübah Oluşu

Ehl-i Sünnetin mallarının mübah olduğu hususuna gelince; okuduklarınıza ek olarak Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'ın şöyle dediği konusunda yaptıkları rivayetleri zikretmek isteriz:

> "Bulduğun yerde nâsıbînin malını al ve bize humusunu öde!"!

Bu rivayeti Şîa taifesinin hocası Ebû Cafer et-Tûsî, *Tehzîbu'l-Ahkâm*, 4/122'de; el-Feyd el-Kâşânî, *el-Vâfî*, 6/43'de *(Dâru'l-Kütubi'l-İslâmiyye, Tahran)* tahric etmiştir. Ayrıca bu haberi hocaları ed-Dırâzî el-Bahrânî, *el-Mehâsini'l-n-Nefsâniyye*, s.167'de nakletmiş ve müstefîz olarak nitelendirmiştir.

Bu haberin muhtevası ile şîanın büyük taklit mercileri olan Ruhullah el-Humeynî de *Tahrîru'l-Vesîle*, 1/352'de şu sözleri ile fetva vermiştir:

> "En güçlü olan (görüş); kendilerinden alınan ganimet ve bu ganimet üzerinde işletilecek humus bakımından nâsıbîlerin harb ehli hükmüne ilhak

---

8 Şîa'nın İran'daki Ehl-i Sünnet üzerinde işlediği cürümler hakkında bilgi sahibi olmak isteyenlerin Muhammed el-Garîb'e ait *Ahvâlu Ehli's-Sunne fî İrân* ve Abdülhak el-Asfahânî'ye ait *Mâzâ Yecrî li Ehli's-Sunne fî İrân* adlı kitaba ve *Ehlu's-Sunne fî İrân Kable'l-Humeynî ve Ba'dehû* adlı kitaba başvurmalarını tavsiye ederiz.

> edilmesidir. Hatta zahir olan, nerede bulunursa ve ne şekilde olursa olsun malının alınmasının câiz ve humusunun ödenmesinin vacip olduğudur."!!

Bu rivayeti ayrıca Muhsin el-Muallim, *en-Nasb ve'n-Nevâsıb*, adlı kitabının 615. sayfasında *(Dâru'l-Hâdî, Beyrut)* Ehl-i Sünnetin, bu sapık şahsiyetin nazarında nâsıbî olduklarından dolayı mallarının alınmasının câiz olduğu konusunda delil getirerek nakletmiştir.

Hile, hırsızlık, aldatma, düşmanlık ve diğer haram olan vasıtaların Humeynî'ye göre "ne şekilde olursa olsun" sözünün delaleti ile Ehl-i Sünnete karşı kullanılması câizdir.

Bazı Sünnî zavallılar Humeynî'ye tebriklerini sunmak üzere İran'a gitmişler. Diğer bazısı da, Humeyni vefat ettiğinde tebasına taziyelerini sunmuşlar. Bu zavallılar maalesef ki Humeynî'nin yazdıklarını ne okuyorlar; ne de nâsıbî, nâsıbîler gibi ifadeleri ile kimleri kasdettiğini, en-Nasîr et-Tûsî'ye duyduğu merhamet ve bu şahsın Bağdat'ta İslam ve Müslümanlar hakkında sergilediği hainliği desteklediği konusunda hiçbir bilgileri de bulunmamaktadır. Bunlar bu zavallıların bilmedikleri konulardan bazılarıdır. Bilgisizliğe doğru yarış içindedirler. Bu yarışı kazanan da içlerinde cehaleti en fazla olandır. *Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh.*

Evet, bunlar zavallı kimselerdir. Şiîlerin inancında nâsıbî olan sünnînin kanının ve malının mübah olması şîa taifesinin üzerinde icmâ ettiği konulardandır. Şîa fakihi ve muhaddisi Şeyh Yusuf el-Bahrânî, şîa nezdinde tanınan ve itimat edilen kitabı *el-Hadâiku'n-Nâdıra fî Ahkâmi'l-Itrati't-Tâhira*, (12/323-324)'de şunları ifade etmektedir:

> "Nâsıbî hakkında Müslüman tabirinin kullanılması, Müslümanlık dolayısıyla malının alınmasının câiz olmaması; nâsıbînin kafir ve necis olduğu, malının alınabilmesi ve hatta öldürülebilmesi konusunda selef ve halef olarak haklı taifenin icmâ ettiği hükmün hilafınadır."!!

Nimetullah el-Cezâirî, *el-Envâru'n-Numâniyye*, 2/307'de şöyle demiştir:

> "Onların (yani nâsıbîlerin) öldürülmesi ve mallarının mübah sayılması câizdir."!!

Yusûf el-Bahrânî de *el-Hadâiku'n-Nâdıra*, 10/360'da şunları kaydetmektedir:

> "Ebû Salâh, İbn İdrîs ve Sellâr bu görüşe kail olmuşlardır. Zahir olan hak budur. Hatta müstefiz ve çok sayıda olan haberlerden dolayı muhalifin kafir olduğu, nâsıbîliği, şirke girdiği, malının ve kanının helal olduğu konusu sarih olarak anlaşılmaktadır. Nitekim *eş-Şihâbu's-Sâkıb fî Beyâni Ma'na'n-Nâsıb ve mâ Yeteratteb aleyhi mine'l-Metâlib* adlı eserde hiçbir şüpheye mahal kalmayacak şekilde bu husus hakkında detaylı açıklamalarda bulunduk."!!

Bu bölümü, bildiğim kadarıyla hiç kimsenin farkında olmadığı bir

faydayı zikrederek bitirelim. Bağdat'ta binlerce müslümanın kurban gitmesine neden olan trajedinin, şiî alimler içinde tek müsebbipleri en-Nasîr et-Tûsî ve İbnu'l-Alkamî değildir. Bilakis Şiîlerin bir başka ilim adamının da bu işte parmağı bulunduğunu tespit ettik: Cemaleddin el-Hasen b. Yusuf b. el-Mutahhir el-Hıllî. Şiîler nezdinde "Allâme" lakabıyla anılmaktadır. Bu noktayı bize şiîlerin hocası Muhammed b. Hasen en-Necefî, *Cevâhiru'l-Kelâm*, 22/63'de açıklamaktadır. Ondan başka kimseler de zikretmekte, fakat isimlerini açık açık belirtmemektedirler.

5. Şîa'ya Göre Ehl-i Sünnetin Necis Olduğu

Şîa'nın müteveffâ taklit mercii Âyetullahu'l-Uzmâ Muhsin el-Hakîm, *Mustemsiku'l-Urveti'l-Vuskâ*, 1/392-393'de *(Matbaatu'l-Âdâb, Necef, 1391h., IV. Baskı)* şunları ifade etmiştir:

> "*el-Mukannaatu'l-Vech*'te yer alanları naklettikten sonra *et-Tehzîb*'te ifade edildiğine göre ehl-i hakka muhalif olan kimse kafirdir. Ve delil ile çerçeve dışında kalanlar dışında diğerlerinin küffar hükmünü alması gerekir… Nasıl olmasın ki; necasete dair istidlal bazen el-Hıllî'den kafir olduklarına dair nakledilen icmâ; bazen de kafir oldukları muhtevasına sahip istifaza sınırını aşan ve hatta mütevatir olduğu söylenen naslardır… Bir üçüncüsü de *Mahkiyyu'l-Munteha fî Mes'eleti İ'tibâri'l-İmân fî Mustahikkı'z-Zekât* ve *Şerhu Kitâbi Fassi'l-Yâkût* ve daha başka eserlerde de bulunduğu üzere dinin zaruriyâtından olanları inkar eden kimselerdendirler. Dolayısıyla zaruriyâtı inkar edenin küfrüne delalet edenler onları da kapsamaktadır. Dördüncü; nâsıbînin necis olduğuna delalet eden ve önceden geçmiş olan icmâ ve Muallâ b. Huneys haberi gibi nâsıbî oldukları manasını içeren diğerleri…"!!

Bunlarla uzun uzun münakaşa etikten sonra el-Hakîm, 1/397-398'de sözünü şöyle bitirmektedir:

> "Ancak icmâ ile de olsa nâsıbînin necis olduğuna binaen bunun mefhumu hakkındaki ihtilaf, lafzın mefhumu konusunda lugatçiler arasında görülen bir ihtilaf olur ve bu hususta en güvenilir olana dönülmesi kesinleşir. En güvenilir olan da meşhurdan rivayete göre (nâsıbînin) onlara (*aleyhimusselâm*'a) düşman olduğudur."!!

Çağdaş taklit mercileri Ebu'l-Kâsım el-Mûsevî el-Hûî, *Minhâcu's-Sâlihîn*, 1/116'da *(Necef baskısı)* şunları kaydetmektedir:

> "Necis şahsiyetlerin sayısı hakkında… Bu şahsiyetler on tanedir… Onuncusu: Kafir. Kafir hiçbir dine sahip olmayan veya İslam'dan başka din edinen yahut da İslam'ı din olarak kabul edip de risalet inkarına varacak biçimde İslam dininden olanları reddeden kimsedir. Evet, tekrar dirilişin inkarı mutlak olarak küfrü gerektirmektedir. Mürted ile asıl harb ehli, zımmî, hâricî, aşırı giden (ğâlî) ve nâsıbî kafir arasında fark bulunmamaktadır."!!

Eski taklit mercileri Muhammed Kâzım et-Tabâtabâî, *el-Urvetu'l-Vuskâ* adlı kitabında, 1/68'de *(Tahran/İran baskısı)* şunları söylemektedir:

> "Gulât, Hâricîler ve Nâsıbîlerin necis olduğu konusunda hiçbir işkal söz konusu değildir."!!

Allame el-Hıllî adıyla tanınan allameleri Ayetullah el-Hasen b. Yusuf b. el-Mutahhir el-Hıllî, *Nihâyetu'l-Ahkâm fî Marifeti'l-Ahkâm* adlı kitabında, 1/274'de *(Beyrut baskısı)* şunları ifade etmektedir:

> "Hâricîler, Gulât ve Nâsıbîler -bunlar (nâsıbîler) ehl-i beyt *aleyhimusselâm*'a düşmanlık izhar eden kimselerdir- necistirler."!!

Âyetullahu'l-Uzmâları Ruhullah el-Mûsevî el-Humeynî, *Tahrîru'l-Vesîle* adındaki eserinde, 1/118'de *(Beyrut baskısı)* şunları kaydetmiştir:

> "Nâsıbîler ve Hâricîler -Allah onlara lanet etsin!- ise, hiçbir tereddüt söz konusu olmaksızın necistirler."!!

Ruhullah el-Mûsevî el-Humeynî, *Tahrîru'l-Vesîle*, 1/119'da şunları ifade etmiştir:

> "Ancak Şîa fırkalarından İsnâ Aşerîler imam olduklarına inanmadıkları diğer imamlara düşmanlık beslemedikleri, sövmedikleri sürece temizdirler. Böyle bir tutum sergiledikleri taktirde onlar da diğer nâsıbîler gibidirler."!!

Okuyucu kardeşim, İsnâ Aşerîlerin, Şîa fırkalarından olmaları şartıyla nasıl da temiz kabul edildiklerine dikkat et! Ehl-i Sünneti ise hiç ağzına almamakta. Çünkü onlar kesin surette necistirler. Nâsıbî tarifleri hakkında malumat sahibi olmasak dahi Humeynî'nin bu sözünde Ehl-i Sünnetin kendileri nazarında nâsıbî ve necis olduğu konusunda yeterli delil bulunmaktadır.

Sadûk lakaplı hocaları Muhammed b. Ali b. el-Hüseyin el-Kummî, *İkâbu'l-A'mâl*, s.252'de *(Beyrut baskısı)* İmam Sâdık'tan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Hiç kuşkusuz mümin, nâsıbî olması durumu dışında samimi olduğu kimseye şefaat edecektir. Nâsıbî olana; gönderilmiş tüm peygamberler, tüm mukarreb melekler şefaat etseler, şefaatları kabul edilmez."!!

Hocaları Muhammed Bâkır el-Meclisî bu rivayeti *Bihâru'l-Envâr* adlı ansiklopedisinde, 8/41'de zikretmiştir.

Sadûk, adı geçen kitabının aynı sayfasında Ebû Basîr > Ebû Abdillah *aleyhisselâm* tarikinden şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Nuh *aleyhisselâm* gemiye köpeği ve domuzu bindirmiş; veled-i zinayı ve veled-i zinadan daha şerli olan nâsıbîyi bindirmemiştir."!!

Âyetullahu'l-Uzmâ Seyyid Abdullah el-A'lâ el-Mûsevî es-Sebzvârî, *Câmi'u'l-Ahkâm*'da, s.57'de *(Dâru'l-Kütubi'l-İslâmî Yayınları, Beyrut, 1992m)* şöyle demektedir:

> "Kafir İslam'dan başka bir din edinmiş olan ve İslam dininden zorunlu olarak bilinen bir hususu reddeden ve bu reddedişi uluhiyetin, risaletin ya da tekrar dirilişin inkarına yönelik olan kimsedir. Bu konuda mürted, asıl kafir, zımmî, Hâricî, Gulât ve Nâsıbîler arasında hiçbir fark yoktur."!!

Âyetullahu'l-Uzmâları Hacı Seyyid Muhammed Rıza el-Kelbâykânî, *Muhtasaru'l-Ahkâm*'da, s.9'da *(Matbaatu Emîru'l-mümininîn, Kum, VI. Baskı; Dâru'l-Kur'âni'l-Kerîm, İran)* şunları ifade etmektedir:

> "On dört masumdan *selamullahi aleyhim* birine düşmanlık eden veya söven kimse, İslam izharında bulunsa bile necistir. Emiru'l-Müminîn *aleyhisselâm*'ın uluhiyetine inanan gulâtın kafir ve necis olduğu konusunda herhangi bir işkal bulunmamaktadır. Hâricîler ve Nâsıbîler de aynı şekildedir."!!

Derim ki: İçinde Ehl-i Beyte karşı düşmanlık ve sövgü barındıran Nâsıbîliği zikretmesine dikkat ediniz. Bu Nâsıbîler, tarihte tanınan kimselerdir. Onlardan hiçbiri bugün yoktur. Daha sonra bir diğer çeşit olarak Nâsıbîleri ve "… de aynı şekildedir." sözü ile Hâricîleri zikretmiştir. Yani daha önce de geçmiş olduğu üzere Ehl-i Sünneti kasdetmektedir. Şîa nezdinde Nâsıbî ile Sünnîlerin kastedildiğini isbat etmiştik. *(bk. "Şia İnancında Nâsıbîler Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaattır" Bölümü)*

Hocaları Yusuf el-Bahrânî, *Şerhu Risâleti's-Salâtiyye*, s.334'te *(Muessesetu'l-A'lemî li'l-Matbûât, Beyrut, 1988m., I.baskı)* şöyle demektedir:

> "Müstefiz ve hatta manen mütevatir haberlerin delaletinden dolayı bu yöndeki istidlalin zayıf ve vehn olduğu konusu gizli değildir. Nitekim işaret edilen risalede müstadaf olmayan muhalifin kafir, nâsıbî ve necis olduğu hususunu açıklamıştık. Bu iki haberin ne senet, ne adet ve ne de delalet bakımından o haberlere karşı duramayacağında şüphe yoktur. Bunların ya takiyyeye hamledilmesi, ki bu ravilerinin karinesinden dolayı daha zahirdir; ya da muhalifler dışındaki kimseler için tahsis edilmesi gerekmektedir. Aynı şekilde ashâb(ımız) arasında meşhur olan anlamıyla gulâtın da hâricîler ve nâsıbîler dışında kalanlar için tahsis edilmesi gerekir. Çünkü (ashâbımız) bunların hepsinin kafir olduğunda ihtilaf etmemektedir."!!

Nimetullah el-Cezâirî, *el-Envâru'n-Numâniyye*, 2/306'da *(el-A'lemî, Beyrut)* şunları söylemektedir:

> "Nâsıbî ve hallerine gelince; iki hususun açıklanması ile bu konu tamamlanır:
>
> a) Haberlerde necis olduğu, yahudiden, hıristiyandan ve mecusiden daha şerli olduğu ve İmâmiyye alimleri *rıdvânullâhi aleyhim*'in icmâıyla necis birer kafir oldukları konusunda varid olan haberlerdeki nâsıbînin manasının açıklanması hakkında Şîa taklit mercii Mirzâ Hasen el-Hâirî el-İhkâkî, *Ahkâmu'ş-Şîa*, 1/137'de *(Mektebetu Cafer Sâdık, Kuveyt)* şunları kaydetmiştir: "Necasetler on ikidir. Bunlardan olarak kâfirleri ve sonra kâfirler kısmından olmak üzere nâsıbîleri saymıştır."!!

Aynı sözleri Âyetullah Cevâd et-Tebrîzî, *el-Mesâilu'l-Muntehabe*, s.66'da *(Mektebetu'l-Fakîh, Kuveyt)*; Âyetullah Ali es-Sistânî, *el-Mesâilu'l-Muntehabe*, s.81'de *(Dâru't-Tevhîd, Kuveyt)* ve Âyetullah Mirzâ Ali el-Garavî, *Mûcezu'l-Fetâvâ'l-Mustenbeta*, s.115'te *(Dâru'l-Mahaccati'l-Beydâ, Beyrut)* zikretmiştir.

6. Ehl-i Sünnet Yanında Takiyye Dışında Amel Etmeyi Haram Görmeleri

Kendilerinden olan kimselerden zararı def etmek için ve intikam almak maksadıyla Ehl-i Sünnet sultanları arasına girmektedirler. Mezhebleri kendilerini buna teşvik etmektedir. el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 12/137'de Ebu'l-Hasen Ali b. Muhammed *aleyhisselâm*'dan rivayet ettiğine göre Muhammed b. Ali b. İsa ona Abbâsoğulları için çalışılması ve mümkün olan mallarının alınması konusunda ruhsat bulunup bulunmadığı hakkında soru sorarak mektup yazmıştı.

> "Zor ve cebir kullanılmadığı sürece. Allah özrü kabul edendir. Bunun hilafı ise mekruhtur. Hiç kuşku yok ki, azı çoğundan daha hayırlıdır. Kendisini rızıklandıranın bir sebebe binaen ilzam ettiği şey dolayısıyla küfre girmez. Onun eliyle seni ve yandaşlarını mutlu eden şeyler hasıl olur." Şöyle anlattı: "Ona bunun cevabı olarak şöyle yazdım: Benim onların emrine girmek hakkındaki görüşüm; düşmanın başlarına istenmeyen bir şey getirmeye, onlara yaklaşıp intikam almaya yol bulunduğundadır. Bana şöyle cevap verdi: Kim böyle birşey yaparsa haram birşey yapmış olmaz. Bilakis ecir ve sevap kazanır."!?

Derim ki: Şu şiînin söylediklerine bakın! Abbasioğulları içine girmesindeki hedefinin, başlarına istenmeyen bir şey getirmek ve onlardan intikam almak olduğunu bildirdiğinde İmam bu konuda ecir ve sevap olduğunu söylemiştir.

el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 12/131'de Safvân b. Mehrân el-Cemâl'den şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Ali b. Ebi'l-Haseni'l-Evvel'in yanına girdim. Bana "Ey Safvân senden olan her şey hoş ve güzeldir. Bir tek şey hariç…" dedi. "Sana kurban olayım o nedir?" dedim. "Develerini -Harun'u kasdederek- şu adama kiraya vermendir." dedi. Safvân şöyle dedi: "Vallahi ona neşe ve sevinç içinde, ne avlanmak, ne de eğlenmek için kiraya vermedim. Ancak şu yollar -yani Mekke'nin yolları- için kiraladım. Bizzat kendim alakadar olmuyorum. Onunla birlikte hizmetçilerimi gönderiyorum." Bana "Ey Safvân, senin kiran onlara düşüyor mu?" dedi. "Sana kurban olayım, evet" dedim. Bana "Kiranı ödeyene kadar onlarla kalmak ister misin?" dedi. "Evet" dedim. "Kim onlarla beraber kalmak isterse, onlardandır. Kim onlardan ise, gideceği yer ateştir." dedi. Safvân şöyle dedi: "Gittim ve develerimin hepsini sattım. Bu haber Harun'un kulağına gitti ve beni çağırıp "Ey Safvân, kulağıma geldiğine göre develerini satmışsın." dedi. "Evet" dedim. "Heyhât ki heyhât! Ben sana bu fikri kimin verdiğini çok iyi biliyorum. Bu fikri sana Mûsâ b. Cafer verdi." dedi. "Mûsâ b. Cafer'den bana ne?" dedim. "Boşversene! Vallahi iyi dostluğun olmasa seni öldürürdüm." dedi."!?

el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 12/140'ta Ali b. Yaktîn'den şöyle anlattığını rivayet etmiştir:

> "Ebu'l-Hasen *aleyhisselâm*'a "Bunların amelleri hakkında ne diyorsun?" diye sordum. "İlle de yapacaksan Şîa'nın mallarından sakın! Bana bildir-

diğine göre Ali, Şîa'nın mallarını alenî olarak alacak ve gizli olarak geri verecek." dedi."!?

Derim ki: Ey Müslümanların âlimleri! "Şia'nın mallarını alenî olarak alacak ve gizli olarak geri verecek." Sözüne dikkat edin ve ibret alın!

7. Ehl-i Sünnetin Ölülerine Cenaze Merasimi Sırasında Lanet Okumaları

el-Müfîd lakaplı hocaları Muhammed b. Muhammed b. en-Numan, *el-Muknia*, adlı kitabında, s.85'de *(Muessesetu'n-Neşri'l-İslâmî, Kum/İran)* şunları kaydetmiştir:

"İman ehlinden hiçbir kimsenin velâyet konusunda hakka muhalif birini yıkaması ve cenaze namazını kılması câiz değildir. Ancak zaruret durumunda takiyye ile olması bundan müstesnadır. Bu durumda hilaf ehli gibi yıkar. Beraberinde (günahların hafiflenmesi için) bir dal parçası bile bırakmaz. Namazını kıldığı zaman ona lanet okur ve bu namazda onun lehine dua etmez."!!

Şîa taifesinin hocası Ebû Cafer Muhammed b. el-Hasen et-Tûsî, *Tehzîbu'l-Ahkâm*, 1/335'de *(Tahran, III. baskı)* kendi mezhebinden olmayan kimselere duyduğu çirkin düşünceleri ve beslediği kini ile aynı sözleri ikrar ederek nakletmiştir. Şöyle demiştir:

"Bu konudaki vecih şöyledir: Ehl-i hakka muhalif olan kimse kâfirdir. Dolayısıyla hükmünün -delil ile müstesna olması durumu dışında- kâfirle aynı olması gerekir. Kâfirin yıkanması câiz olmadığına göre aynı şekilde muhalifin yıkanması da câiz değildir. Cenaze namazının kılınması konusu ise, Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve âlihî*'nin ve imamların *aleyhimusselam* münafıkların cenaze namazını kılmaları ile aynı çerçevede değerlendirilir. Muhaliflerin cenazesinin nasıl kılınacağını ve kâfirin yıkanmasının ümmetin icmaıyla -çünkü şeriatta bu hususun yasaklanmış olduğu konusunda aralarında hiçbir hilaf yoktur- câiz olmadığının delilini ileride açıklayacağız inşallah."!!

Hocaları Muhsin el-Hakîm, *Mustemsiku'l-Urveti'l-Vuskâ*, 1/392'de et-Tûsî'nin bu sözünün bir bölümünü iktibas etmiştir.

et-Tûsî, *Tehzîbu'l-Ahkâm*, 3/196'da el-Halebî > Ebû Abdillah'tan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

"Abdullah b. Ubey b. Selûl öldüğünde Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve âlihî* cenazesine katılmıştı. Ömer Rasûlallah'a "Yâ Rasûlullah! Allah senin onun kabri başında durmanı yasaklamadı mı?" deyince Hz. Peygamber susmuş ve Ömer tekrar "Ya Rasûlallah! Allah senin onun kabri başında durmanı yasaklamadı mı?" deyince şöyle buyurmuştur: "Yazıklar olsun sana! Sen benim ne dediğimi biliyor musun? 'Allahım, onun karnını ateşle; kabrini ateşle doldur! Onu ateşe yaslandır!' dedim. Ebû Abdillah *aleyhisselâm* "Hoşlanmadığı bir şey Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den zuhur ettirilmişti." demiştir."!!

el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa,* 2/770'de bu rivayeti "Muhalif Kimsenin Cenaze Namazının Nasıl Kılınacağı ve İslam'ı İzhar Ettiği Taktirde Cenazesinden Kaçmanın Mekruh Olduğu" Babı altında zikretmiştir.

Derim ki: Bu onun nazarında duanın -Allah muhafaza- Ehl-i Sünnete uygun düştüğünü gösteren delillerdendir.

et-Tûsî, *Tehzîbu'l-Ahkâm*, 3/197'de; İbn Bâbeveyh es-Sadûk (!), *Fakîhu Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 1/105'de *(Dâru'l-Kütubi'l-İslâmiyye, Tahran, V. Baskı)*; el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/771'de:

> "Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan rivayetine göre münafıklardan bir adam ölmüştü. Hüseyin b. Ali *aleyhisselâm* onunla birlikte yürümek üzere çıktı ve bir azatlısı ile karşılaştı. Hüseyin *aleyhisselâm* ona "Ey falanca, nereye gidiyorsun?" dedi. Azatlısı "Bu münafığın cenaze namazını kılmaktan kaçıyorum." dedi. Hz. Hüseyin *aleyhisselâm* ona "Sağ tarafımda durup neler diyeceğime bak ve sen de aynısını söyle! Cenazenin velisi tekbir aldığında Hz. Hüseyin *aleyhisselâm* "Allahu ekber! Allahım falan kuluna ayrı ayrı değil bir bütün olarak binlerce lanet et! Allahım falan kulunu kulların ve beldelerin içinde rezil et! Cehenneminin sıcağına yasla onu! En şiddetli azabını tattır ona! Çünkü o senin düşmanlarınla dostluk kuruyor; dostlarına ise düşman oluyordu. Peygamberinin ehl-i beytine de buğz ediyordu." demiştir."!! Lafız *el-Vesâil*'e aittir.

Faide:

Muhammed b. el-Hasen et-Tûsî, *et-Tehzîb*, 3/316'da şöyle demiştir: "(Cenaze namazı) içindeki dört tekbir takıyyeye hamledilir. Çünkü bu uygulama muhaliflerin mezhebidir…"

Derim ki: Bu sözlerinden muhalifler lafzını, özellikle Ehl-i Sünnet hakkında kullandığı anlaşılmaktadır. Çünkü Ehl-i Sünnet cenazeler için dört tekbir almaktadırlar. Böylelikle *el-Vesâil*'de bulunan ve içeriğinde önünüzdeki bu rivayetlerin yer aldığı "Muhalif -yani Sünnî- Kimsenin Cenaze Namazının Kılınması" Babında varid olanlar açıklığa kavuşmaktadır. el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/771'de, "Muhalif (Sünnî) Kimsenin Cenaze Namazının Kılınma Keyfiyeti" Babında Muhammed b. Muslim > ikisinden birinden (*aleyhisselâm*) şöyle rivayet etmiştir:

> "Hakk inkarcısı ise 'Allahım, onun karnını ateşle, kabrini ateşle doldur! Yılanları, akrepleri ona musallat et!' de!"!!

Bu rivayeti hocaları Yusuf el-Bahrânî, *el-Hadâik*, 10/414'de ve Muhammed Hasen en-Necefî, *Cevâhiru'l-Kelâm*, 12/48'de rivayet etmiştir.

Hocaları es-Sadûk, *Fakîhu Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh* adlı kitabında, 1/105'de Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Allah düşmanının cenaze namazını kılarsan şöyle söyle "Allahım, biz bunun sana ve rasûlüne düşman olduğundan başka bir şey bilmeyiz. Allahım kabrini ateşle doldur! Karnını ateşle doldur! Onu çarçabuk cehenneme gönder! Çünkü senin düşmanlarına dost; dostlarına ise düşman oluyordu. Peygamberinin ehl-i beytine de buğzediyordu. Allahım, onun kabrini daralt!" Omuzlara kaldırıldığı zaman da "Allahım onu yüceltme! Onu tezkiye etme!" de!"!!

Bu rivayeti el-Hurr, *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/77'de "Muhalifin Cenaze Namazı Nasıl Kılınır?" Babı altında; el-Bahrânî, *el-Hadâik*, 10/414'de ve en-Necefî, *el-Cevâhir*, 12/49'da zikretmiştir.

Yusuf el-Bahrânî, bu rivayeti ve diğerlerini zikrettikten sonra *el-Hadâik*, 10/415'de şöyle demiştir:

> "Bu rivayetlerin hepsi, görüleceği üzere Ehl-i Sünnetten muhalifler hakkında zahirdir. Bu durumda bu haberlerden ve önceki iki haberden her birinin konusuyla sınırlanması vaciptir."!!

İmamın *"Eğer hakkı inkar ediyorsa"* sözü, 'eğer kendilerine göre dinin rükünlerinden biri olan on iki imama inanmıyorsa' anlamındadır. Bu sebepten ötürü hocaları İbn Bâbeveyh es-Sadûk, el-Fakîh, 1/101'de "Ölünün üzerine beş tekbir alınması gereğinin illeti Allah Tebârake ve Teâlâ'nın insanlara namaz, zekat, oruç, hac ve velâyet olmak üzere beş şeyi farz kılmış olmasıdır."

Daha önce de ifade etmiş olduğumuz gibi onlara göre velâyet, on iki imamın imamlığıdır. Nitekim bu hususu Şeyh Yusuf el-Bahrânî, *el-Hadâik*, 10/359'da şu sözleri ile açıklamıştır:

> "On iki imam *aleyhimusselâm*'ın imamlığına inanan müminin cenaze namazının kılınmasının vacip olduğu konusunda hiçbir hilaf bulunmamaktadır. Aynı şekilde Hâricî, Nâsıbî, Gulât, Zeydî gibi dinden olduğu zarurî olarak bilinen hususların hilafına bir inanca sahip olanların cenaze namazlarının takiyye için olması haricinde kılınmasının vacip ve hatta câiz bile olmadığı konusunda da hiçbir hilaf ve işkal söz konusu değildir."!!

Şerhu'r-Risâleti's-Salâtiyye, s.328'de şöyle demiştir:

> "Dördüncü(tekbir)den sonra mümin için dua edileceği bilinsin! Mümin değilse ve hakka muhalifse beddua ederek şöyle der: 'Allahım onun karnını ve kabrini ateşle doldur! Yılanları, çiyanları ona musallat et!' *Sahîhatu Muhammed b. Muslim*'de de böyledir. Ayrıca daha başka kimseler de rivayet etmiştir."!!

el-Hadâik, 10/417'de şunları söylemiştir:

> "Özet olarak ilk matlabda zikrettiklerimizden; takiyyenin mecbur kılması durumu dışında muhaliflerin cenaze namazının kılınmayacağını öğrenmiştiniz."!!

Hocaları Ebû Ahmed b. Ahmed b. Halef Âl Usfûr el-Bahrânî, *Şerhu'r-Risâleti's-Salâtiyye* üzerine yazdığı haşiyede *(333. dipnot)* allameleri el-Müfîd'in sözlerini aktardıktan sonra şöyle demektedir:

> "*et-Tehzîb*'de şeyh de buna muvafakat etmiştir. Sözlerinin sonuna kadar muhalifin kâfir olduğuna ve hükmünün kâfirlerin hükmü ile aynı olması gerektiğine istidlalde bulunmaktadır. Ebû's-Salâh muhalifin cenaze namazının takiyye dışında kılınmasını kabul etmemiştir. İbn İdris de inançlı kimselerin ve bu hükümde olan mustazafların ve çocuk yaştakilerin (altı yaşındakilerin) dışında kalan kimselerin cenaze namazının kılınması gereğini kabul etmemiştir. Ayrıca Silâr'ın sözlerinden anlaşılan da budur. Seyyid Murtazâ'nın muhalifler hakkındaki hükmü de nettir. Yani küfürlerine hükmetmiştir."!!

"İnançlı kimselerin dışında" ifadesi on iki imama inananların dışında, manasına gelmektedir.

Mirzâ Hasen el-Hâirî el-Ahkâkî, *Ahkâmu'ş-Şîa* adlı kitabında, 1/186'da *(Mektebetu Cafer-i Sâdık, Kuveyt, 1997)* şunları söylemektedir:

> "Kitâbî olsun ya da olmasın tüm kısımları ile kafirlerin cenaze namazının kılınması câiz değildir. Takiyye veya bir zaruret durumu bulunması dışında muhalif hakkında da aynı şey geçerlidir. Dördüncü tekbirin ardından cenazeye lanet okunur. Beşinci tekbir alınmaz."!!

Yine aynı eserde, 1/187'de şunları kaydetmektedir:

> "Cenaze namazı mümin birine aitse, aralarında dört dua bulunmak üzere beş tekbir almak vaciptir. Eğer cenaze namazı muhalif birine yahut da münafık birine aitse, dört tekbirle yetinilir ve dördüncü tekbirden sonra cenazeye beddua edilir."!!

Benzer bir fetvayı Âyetullahu'l-Uzmâları Mirzâ Abdurrasûl el-İhkâkî, *Ahkâmu'ş-Şerîa* adlı kitabında, 1/229'da *(Câmi'u'l-İmâm Sâdık baskısı, Kuveyt)* dile getirmiştir.

8. Ehl-i Sünneti Kandırmaya Yönelik Kılınan Takiyye Namazı

Bazıları Şiîlerin Sünnî imamlar arkasında namaz kılmalarından dolayı aldanmaktadırlar. Bu davranışlarının, Ehl-i Sünnete duydukları sevgi ve sempatinin bir delili olduğu zehabına kapılmaktadırlar. Şîa'nın, on iki imamın imametine inanmayanlar hakkındaki itikadına dair bölümde Humeynî'nin imanın ancak Ali ve vasîlerinin velâyeti ile gerçekleşebileceği ve velâyeti tanımanın amellerin kabulü için şart olduğu sözleri ve bu hususların kendileri nezdinde müsellem olarak kabul edildiği yönündeki ifadeleri geçmişti. Şimdi gelin ve gizli kapaklı kalan bu noktaları aydınlığa çıkaran şu sözleri dinleyin!

Hocaları ve muhaddisleri Muhammed b. el-Hasen el-Hurr el-Âmilî, Şîa nezdinde mutemed kabul edilen ansiklopedisi *Vesâilu'ş-Şîa ilâ Tahsîli Mesâili'ş-Şerîa*, 1/90'da "İmamların *(aleyhimusselâm)* velâyeti Kabul Edilmediği ve İmamlıklarına İnanılmadığında İbadetin Batıl Olu-

şu" adında bir bab açmış ve bu bab altında on dokuz hadis zikretmiştir. Bunlardan biri de Ebû Cafer *aleyhisselâm*'dandır. Şîa'ya şöyle hitap etmektedir: "Vallahi, Allah için sizden başka hacı yoktur. Ve sizden başkasından kabul buyurmayacaktır da!"

el-Hurr el-Âmilî daha sonra *Vesâilu'ş-Şîa*'da 19. hadisten sonra 1/96'da "Bu konuda gerçekten çok sayıda hadis bulunmaktadır." demiş ve daha sonra 5/388'de "Cemaatın İmamının İmamlara velâyet Bağı Bulunan Bir Mümin Olma Şartı ve Takıyye Durumu Dışında Temel Sahih İnançlar Noktasında Muhalif Olan Birine İktidanın Câiz Olmaması" adında bir bab açmıştır.

Daha sonra hocaları, seyyidleri, mevlaları, fakîdu İslamları (İslam'ın yitik evladı), muhakkıkları, allameleri, imamları ve Âyetullahu'l-Uzmâları[9] Hacı Aka Hüseyin et-Tabâtabâî el-Burûcerdî, Şîa nazarında önemli bir ansiklopedi olan *Câmiu Ehâdîsi'ş-Şîa* adlı eseri, 1/426'da "Amellerin Kabulünün İmamların *(aleyhimusselâm)* velâyeti ve Onların İmamlığına İnanma Şartına Bağlı Olduğu" adında bir bab açmış ve bu bab altında 78 hadis zikretmiştir. Bunlardan biri de adı geçen kaynakta, 1/429'da Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem ve âlihî*'den rivayet edilmiştir. Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem ve âlihî* bu rivayet şöyle demiştir: "Beni hak ile gönderene yemin olsun ki, sizden biriniz rükün ile makam arasında bin yıl ibadette bulunsa ve sonra Ali ve onun evladından olan imamlara velâyeti gerçekleştirmese, Allah onu tepe taklak cehenneme yuvarlayacaktır."

Aynı Burûcerdî, 1/431'de Ebû Hamza'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'ı şöyle derken işittim: 'size muhalefet eden kendini ibadete verse, ictihadda bulunsa dahi *"O gün bir takım yüzler zelildir. Çalışır durur. (Ama boşuna) yorulur. Kızgın ateşe girer."* ayetine mensuptur."!!

Kendi inançlarında sabit olan asıl bu şekildedir. Dinleri takiyye, başkalarını aldatma ve onlara dürüst davranmama esası üzerine kurulu olduğundan dolayı Ehl-i Sünnete karşı takiyye ile davranma ve kandırma bakımından onlarla birlikte namaz kılmayı câiz görmüşlerdir. el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 5/388'de "Cemaat İmamının İmamlara velâyet Bağı Olan Bir Münin Olması Şartı ve Takiyye Durumu Dışında Temel Sahih İnançlarda Muhalif Kimseye (Namazda) Uymanın Câiz Olmadığı" adında bir bab açmıştır.

Yine *Vesâilu'ş-Şîa*, 5/383'de "Muhaliften Önce Farzı Gerçekleştir-

---

9 Bu müellif hakkında kullandıkları ve iktibasta bulunduğumuz eserin kapağına yazdıkları nitelemeler bunlardır. Allah şahittir ki, biz bunları ancak onlara ait birer söz ve inanç olarak ifade ediyoruz.

menin ve Bir Daha Onunla Birlikte Eda Etmenin Müstehab Olduğu" adında bir bab açmıştır.

5/381'de de "Namazda İktida Edilmeyecek Kimsenin Arkasında Takiyye İcâbı Hazır Bulunmanın ve Birinci Safta Birlikte Durmanın Müstehab Oluşu" adında bir bab açmıştır.

Ayrıca Burûcerdî, *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 6/410'da "Sahih İtikadlar Konusunda Muhalif Olan Kimsenin Arkasında Namaz Kılmanın Takiyye Dışında Câiz Olmadığı ve Takiyye Nedeniyle Cemaatlerine Katılmanın ve Onlarla Beraber İlk Safta Bulunmanın Müstehab Olduğu" adında bir bab açmıştır.

Yine *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa,* 6/418'de "Kişinin Farz Namazı Vaktinde Kılıp Daha Sonra Takiyye Gereği Muhalifle Birlikte İmam ya da Memûm (Cemaat) Olarak; Namazı da Nafile Olarak Kılması veya Kılmadığı Halde Kılıyor Gibi Görünmesinin Müstehab Olduğu" adında bir bab açmıştır.

Bu sebepten ötürü *Mesâil ve Rudûd* kitabında, 1/26'da *(Mühr Baskısı, Kum)* yer aldığı üzere Âyetullahu'l-Uzmâları Ebu'l-Kâsim el-Hûî'ye Müslümanların cemaatı ile birlikte namaz kılmak hakkında sorulduğunda *"Takiyye icâbı olduğunda sahih olur"* cevabını vermiştir.

Âyetullahu'l-Uzmâları Muhammed Rıza el-Mûsevî el-Kelbâykânî de *irşâdu's-Sâil*, s.38'de *(Mektebetu'l-Fakîh, Kuveyt)* yer aldığı üzere Müslümanların mescidlerinde namaz kılmakla ilgili sorulan soruya şöyle karşılık vermiştir:

> "Bütün bunlar takiyye durumunda onlarla birlikte namaz kılmayı terk etmek fitne ve zıtlaşmaya sebebiyet verdiğinde câizdir."!?

Yine *Mecma'u'l-Mesâil* adlı kitabında *(Dağıtım: Mektebetu'l-İrfân, Kuveyt)*, 1/194'te "Bir cemaatin Sünnî olan imamına uymak câiz midir, değil midir?" şeklinde yöneltilen bir soruya "Takiyye halinde bu davranış câizdir ve sevabı da büyüktür." şeklinde cevap vermiştir.

İrşâdu's-Sâil, s.39'da *(Mektebetu'l-Fakîh, Kuveyt)* "Sünnî biri arkasında cemaat olarak kendim okumadan namaz kılmam câiz midir?" diye sorulan bir soruya yanıt olarak şöyle demiştir:

> "Zaruretle birlikte kılınmasında bir beis yoktur. Zaruret bulunmadığında ise imkan ölçüsünde namaz tekrar iade edilir. Allah en iyisini bilendir."!?

Hamaney, *Ecvibetu'l-İstiftâât* adlı kitabında, s.178'de *(Dâru'l-Hakk, Beyrut)* "Ehl-i Sünnetin arkasında cemaat olarak namaz kılmak câiz midir?" şeklindeki bir soruya şöyle cevap vermiştir:

> "Onların arkasında cemaat olarak namaz kılmak, idare-i maslahat kabilinden olmak üzere câizdir."!?

Fakat müslüman kardeşim! Bu kitap Kuveyt'te Dâru'n-Nebe li'n-

Neşr ve't-Tevzî tarafından yayınlanınca Şîa takiyye inançlarını yine uygulayarak ibaredeki "idare-i maslahat kabilinden olmak üzere" kısmını "İslam birliğini korumak amacıyla" şeklinde değiştirdiler.

Âyetullahları Kazım el-Hâirî, *el-Fetâva'l-Muntehabe* adlı kitabı, 1/75'de *(Mektebetu'l-Fakîh, Kuveyt)* "Sünnî kardeşlerimiz arkasında takiyye ile davranmaksızın namaz kılmamız câiz midir? İmam Humeynî'nin hac mevsiminde Sünnîler arkasında namaz kılmanın cevazı konusundaki fetvasının hükmü nedir?" şeklinde sorulan soruya şu yanıtı vermiştir: "Câiz değildir. Bu hususun İmam'ın hac mevsimi ile ilgili fetvasına kıyas edilmesi kıyas mea'l-fârık (yersiz bir kıyas)tır."

Aynı kaynakta, s.81'de "İslam birliği şeklindeki bir başlık, Sünnî kimsenin arkasında namaz kılmanın cevazı için gerekçe olabilir mi?" şeklindeki bir soruya şu cevabı vermiştir:

> "Birlik ve beraberlik Sünnî arkasında namaz kılmanın cevazı için gerekçe teşkil edebilir. Ancak ihtiyata en uygun olan, namazın iade edilmesidir."!?

Âyetullahu'l-Uzmâları Muhammed Hüseyin Fadlallah, *el-Mesâilu'l-Fıkhiyye*, 1/107'de *(Dâru'l-Mellâk)* "Mezhepte bize muhalif olan kimsenin imam edinilmesi onunla bizim aramızda namaz konusundaki bazı ihtilaflara nazaran câiz midir?" şeklinde sorulmuş olan soruya "Takiyye adıyla câizdir." yanıtını vermiştir.

Mirzâ Hasen el-Hâirî el-Ahkâkî de *Ahkâmu'ş-Şîa*, 2/341- 342'de "Mevâridu'l-Cemâa" başlığı altında şunları kaydetmiştir:

> "Muhaliflerin cemaatına katılmak, onlarla birlikte namaz kılmak ve bununla yetinmek zaruret anında ve takiyye durumunda gereklidir."!?

Yine şöyle demiştir:

> "(Şiî) bir kimse onların (yani sünnîlerin) cemaatine katılıp da onlara uymadan önce evinde namazı kılabiliyor ve sonra onlarla birlikte cemaata katılabiliyorsa ya da onlara katıldıktan sonra namazını iade edebiliyorsa, öyle yapsın."

Şöyle demiştir:

> "Zaruret bulunmadığı durumda takiyye icâbı cemaatlerine (yani sünnîlerin cemaatlerine) katılmak, onlarla beraber ilk safta durmak, zahiren onlara uymak müstehabdır. Fakat iktida etmeden namazı kendi başına kılar."!?

Müslüman kardeşim! Bu fetvadan sonra Şîa'nın Ehl-i Sünnet arkasındaki namazının sırf kandırmacadan ibaret olduğunu öğrenmiş bulunuyorsun. Bu kandırmacayı Şiî davetçi Muhammed et-Tîcânî şu sözleriyle itiraf etmektedir:

> "Çoğu kere Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatle birlikte takiyye gereği namaz kılıyorlar (Şîayı kastediyor) ve namaz biter bitmez hemen çekiliveriyorlardı. Muhtemelen çoğusu eve döndükten sonra namazı tekrar iade ediyordur."!? *Küllu'l-Hulûl Inde Âli'r-Rasûl, s.160, Dâru'l-Muctebâ, Beyrut.*

Ayrıca Ehl-i Sünnetin yaptığı gibi sağ elin sol el üzerine konulması ve Fatiha Sûresi'nden sonra amin denilmesi Şîa'ya göre namazı iptal eden hususlardandır. Fakat takiyye durumunda câiz görülmesi mümkündür.

Bu şekilde fetva verenler:

1- Rûhullah el-Mûsevî el-Humeynî, *Tahrîru'l-Vesîle*, 1/186, 190. (Humeynî, sağ elin sol el üzerine konulmasını ve Fatiha Sûresi'nden sonra amin denilmesini namazı iptal eden hususlardan olarak görmekte; fakat takiyye durumunda câiz saymaktadır.)

2- Âyetullahu'l-Uzmâları Muhammed Rıza el-Kelbâykânî, *Muhtasaru'l-Ahkâm*, s.68-69

3- Âyetullahu'l-Uzmâları Seyyid Abdula'lâ es-Sebzvârî, *Câmi'u'l-Ahkâm*, s.92-93

4- Hasen el-Hâirî el-Ahkâkî, *Ahkâmu'ş-Şîa*, 2/325.

5- Muhammed Hüseyin Fadlallâh, *el-Mesâilu'l-Fıkhiyye*, 1/92. *(el-Mellâk baskısı, Beyrut).*

6- Mirzâ Ali el-Garavî, *Mûcezu'l-Fetâvâ'l-Mustenbata ve'l-İbâdât*, s.181, *(Dâru'l-Mahaccati'l-Beydâ, Beyrut).*

7- Ali es-Sistânî, *el-Mesâilu'l-Muntehabe*, s.139, *(Dâru't-Tevhîd, Kuveyt)*

8- Cevvâd et-Tebrîzî, *el-Mesâilu'l-Muntehabe*, s.119, *(Mektebetu'l-Fakîh, Kuveyt)*

9- Ebu'l-Kâsım el-Hûî, *el-Mesâilu'l-Muntehabe*, "Mubtilâtu's-Salât"

9. Ehl-i Sünnete Zekât Vermenin Câiz Olmadığı

Şîa alimleri ve âyetullahları zekatın muhaliflere, yani Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'a verilmesini haram görmektedirler. İşte Âyetullahu'l-Uzmâları Ali el-huseynî es-Sistânî, *Minhâcu's-Sâlihîn* adlı kitabı, 1/373'de (zekâtı) hak edenlerin vasıfları ile ilgili bir bölümde şunları ifade etmiştir:

> "Kafire (zekat) verilmez. Muhalif de böyledir."!?

Yine şöyle demiştir:

> "Muhalif biri kendi meşrebinden birine zekatını verip de daha sonra bizim mezhebimize rücû ederse (yani şiî olursa), zekatı tekrar verir. Mümine (yani şiîye) vermişse yeterlidir."!?

Şîa'nın taklit mercileri ve ayetullahları da kendi kitaplarında "Zekata Müstehak Olanların Vasıfları" başlığı altında aynı fetvayı vermişlerdir. Bu isimler şunlardır:

1- Âyetullahu'l-Uzmâları Muhammed el-Huseynî eş-Şîrâzî, *el-Mesâilu'l-İslâmiyye*

2- Âyetullahu'l-Uzmâları el-Humeynî, *Tahrîru'l-Vesîle*

3- Âyetullahu'l-Uzmâları el-Mirza Hasen el-İhkâkî, *Ahkâmu'ş-Şîa*

4- Âyetullahu'l-Uzmâları el-Mirza Abdurrasûl el-İhkâkî, *Ahkâmu'ş-Şerîa*

5- Âyetullahu'l-Uzmâları Ali el-Garavî, *Mûcezu'l-Fetâvâ'l-Mustenbata* (el-İbâdât)

6- Âyetullahu'l-Uzmâları Muhammed el-Fâdıl el-Lenkerânî, *el-Ahkâmu'l-Vâdıha*

7- Âyetullahu'l-Uzmâları Muhammed el-Kelbeynâkî, *Hidâyetu'l-İbâd*, el-Fakîh baskısı, Beyrut

10. Muhaliflerin (Ehl-i Sünnetin) Gıybetini Yapmanın Câiz Olması

Müteveffa en büyük müctehidleri Rûhullah el-Mûsevî el-Humeynî, *el-Mekâsibu'l-Muharrame* adlı kitabında, 1/251'de *(Kum/İran baskısı)* şöyle der:

> "Bu rivayetleri inceleyen kimsenin, onların gıybet konusu edilmelerinin haramlığını ispatta kusurlu oldukları hakkında şüphe etmemesi gerektiği ve hatta bu rivayetlerin toplamından zahir olanın hak imamlarının *(aleyhisselâm)* velâyetine bağlı mümin kimsenin gıybetine mahsus olduğu konusunda şüphe duymaması insaftır."!!

Derim ki: Şuraya dikkat ediniz ki; yukarıdaki ifadelerin sahibine göre gıybetin haramlığı, on iki imam görüşüne sahip müminlere özgüdür. Bundan daha önce söz konusu rivayetlerin kendi nazarında onların (yani Ehl-i Sünnetin) gıybete konu edilmelerinin haramlığını ispat bakımından kusurlu olduklarını ikrar etmiştir. Şu eğri büğrü üslubuna bakın! Ehl-i Sünneti bizzat ismen zikretmeyip de "Bu rivayetler onların gıybet konusu yapılmasının haramlığını ispat bakımından kusurlu oldukları hakkında.." demiştir.

Yine Humeynî, *el-Mekâsibu'l-Muharreme*, 1/249'da şöyle demiştir:

> "Sonra zahir olan, haramlığın müminin gıybeti ile alakalı olduğudur. Dolayısıyla takiyyenin gerektirmesi ya da bunun dışında onlardan el çekmek gerekmesi haricinde muhalifin gıybetini yapmak câizdir."!!

Mihrab Şehidi adını verdikleri âyetullahu'l-uzmâları Seyyid Abdülhüseyin Destgayb, *ez-Zunûbu'l-Kebîra* adlı kitabında, 2/267'de *(ed-Dâru'l-İslâmiyye, Beyrut, 1988m., II. Baskı)* şöyle demektedir:

> "Şu bilinmelidir ki: Gıybetin haram oluşu mümin, yani gerçek inanç esaslarına inanan kimseye mahsustur. Bu inançlardan biri de on iki imam *aleyhimusselâm*'a inanmaktır. Binaenaleyh muhaliflerin gıybeti haram değildir."!!

Derim ki: İmam Âyetullah el-Humeynî'ye yakın olanlardan biri ve Şiraz'da 1983'ten itibaren devrim liderliğini kendisine tevdi ettikleri Seyyid Destgayb'ın ikrarı bu şekildedir. Ehl-i Sünnetin aleni bir şekilde gıybete konu edilmemesi takiyyeden kaynaklanmaktadır. Biz Müslüman olduğumuz için onların nazarında mahremiyet sahibi değiliz. Çünkü onlara göre gıybeti haram olanlar on iki imam velâyetine bağlı olan mümin kimselerdir.

Hocaları Muhammed Hasen en-Necefî de Humeynî'nin ifade etiklerini dile getirmiştir. *Cevâhiru'l-Kelâm*, 22/63'de şunları kaydetmiştir:

> "Her halukarda haramlığın kafirlere ve imamlardan bir tekini inkar ederek bile olsa muhalefet edenlere değil on iki imamın imamlığını kabul eden müminlere mahsus olduğu ortaya çıkmaktadır."!!

Yine Muhammed Hasen en-Necefî, 22/62'de şöyle demektedir: "Her halukarda bu konu hakkında İslâmî ve imânî küfür birliği yüzünden muhaliflerin müşriklere ilhak edilmesi zahirdir. Ve hatta takiyye engel olmadığı sürece tanıklar önünde hicvedilmeleri kulların yapabileceği en faziletli amellerdendir. Bundan da da evla olanı ise asırlar boyunca ve değişik ülkelerde alimi ve avamı ile birçok sayfayı dolduracak şekilde Şîa'nın uygulayageldiği gıybettir. Öyle ki bu tutum Şîa'ya göre itaatlerin en efdallerinden, Allah'a yakınlaşma amacıyla yapılan fiillerin en mükemmellerindendir. Bazılarından rivayet olunduğu gibi bu hususta icmâ hasıl olduğu konusunda ileri sürülen iddiada hiçbir gariplik söz konusu değildir. Hatta bunun katî mevzulardan olmasından öte zaruriyâttan olması iddiası da mümkündür."

Âyetullahu'l-Uzmâları ve taklit mercileri Ebu'l-Kâsım el-Hûî, *Misbâhu'l-Fakâha* kitabında, 2/11'de *(Dâru'l-Hâdî, Beyrut)* gıybeti haram olan mümin ile neyin kastedildiğini şöyle açıklamıştır:

> "Burada müminden murad, Allah'a, Rasûlüne, ölümden sonra dirilişe, ilki Ali b. Tâlib *aleyhisselâm* ve sonuncusu Kâim Hüccet *-Allah zuhurunu çabuklaştırsın ve bizleri de onun yardımcısı ve destekçisi kılsın-* olan on iki imama inanan kimsedir. Bunlardan birini inkar edenin gıybeti şu vecihlerden ötürü câiz olur: Birinci vecih: Rivayetlerde, dualarda ve ziyaretlerde muhaliflere[10] lanet okumanın cevazı ve onlardan beri durmanın, onlara bol bol sövmenin, itham etmenin ve haklarında vakîada bulunmanın, yani gıybetlerini etmenin vücubu sabit olmuştur. Çünkü onlar bid'at ve şüphe ehli kimselerdir."!!

Minyetu's-Sâil adlı bir kitapçık elime geçmişti. Şîanın Âyetullahu'l-Uzmâları Ebu'l-Kâsım el-Hûî'ye ait önemli fetvaları içermektey-

10 Ehl-i Sünneti ve on iki imamcı Şiî olmayanları kasdetmektedir.

di. İkinci basımını Beyrut'ta Dâru'l-Muctebâ, 1412h. yılında gerçekleştirmişti. Bu kitabın 218. sayfasında el-Hûî'ye şöyle bir soru yöneltilmiş:

"Muhalif kimsenin gıybeti câiz midir? Ayrıca genel manasıyla İslam; özel anlamıyla da ismet ehline velâyet demek olan salihlerin menheci üzere bulunan mümin kimsenin gıybetini yapmak câiz midir?"

el-Hûî bu soruyu şöyle yanıtlamıştır:

> "Evet, muhalifin gıybetinin yapılması câizdir. Gıybeti câiz olmayan müminden murad, özel manasıyla mümin olandır."!!

Şîa Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Benden sonra bidat ve şüphe ehli kimseler görürseniz, onlardan beri olduğunuzu izhar edin! Onlara bol bol sövün! Onlar hakkında çokça konuşun ve vakîada (gıybette) bulunun! Böyle yapın ki, İslam'da fesat çıkarma arzuları olmasın ve insanlar onları sakındırsın!"!![11]

Bu rivayeti hocaları Ebu'l-Hüseyin Verrâm b. Ebî Fâris el-Eşrî (ö.605h.), *Mecmûatu Verrâm* olarak tanınan ve Beyrut'ta Muessesetu'l-A'lemî tarafından yayınlanan *Tenbîhu'l-Havâtır ve Nuzhetu'n-Nevâzır*, 2/162'de tahric etmiştir. Ayrıca Muhaddisleri Muhammed b. el-Hasen el-Hurr el-Âmilî de *Vesâilu'ş-Şîa*, 11/508'de tahric etmiştir.

Bu rivayeti hocaları Sâdık el-Mûsevî, *Nehcu'l-İntisâr* adlı kitabında İmam es-Seccâd'dan rivayetle zikretmiş ve 152. dipnotta şu sözlerle talikte bulunmuştur:

> "İmam es-Seccâd, zalimlerden ve İslam ümmetini sömüren kimselerden müteşekkil bid'at ehli hakkında beri olmak, sövmek, haklarında kötü şayiaları ayyuka çıkarmak, gıybet ve iftira kabilinden olan tüm tasarrufları câiz görmektedir. Bütün bunlar İslam'da ve Müslümanların beldelerinde fesat çıkarma gibi bir arzuya kapılmamaları ve kendilerinden çokta kötülük görüp, bol bol kötü sözler işitmeleri nedeniyle insanların onlara karşı dikkatli olup sakınmaları içindir. İslam imamları küfür, zulüm ve bid'at ehlini izale etmek için işte böyle tasarrufta bulunmuştur. Müslümanlar önderlerinden öğrensinler ve onların yolunu izlesinler."!?

Derim ki: İslam'la ilgisi olmayan şu inanışlarına bakın:

"Her tür tasarruf"

"Beri olmak"

"Sövmek"

"Kötü şayiaları ayyuka çıkarmak"

"İftira atmak"

"Gıybet etmek"

---

11 Rivayetin geri kalan kısmı: "… Ve onların bid'atlerini öğrenemesinler! Böylece size hasenatlar yazılacak ve ahirette derece derece yükseltileceksiniz."

Bekledikleri sonuç ise: *"İnsanların onlardan duydukları ve gördükleri kötülüklerden dolayı dikkatli olup sakınmaları."* Bunlar Siyon âlimlerinin protokollerinden farksız ve hatta daha da ileri…

Bununla yetinmeyip Müslümanların şerî bakımdan kabul edilmez olan bu üslupları öğrenmelerini istiyorlar.

Bu üslupları Ehl-i Sünnet fertleri ve liderleri hakkında uygulamaya koymuşlardır. Ömer *radiyallâhu anh*'a ersuyundan başka bir şifası bulunmayan onulmaz bir hastalığa tutulduğu iftirasını atmışlardır. Bu iftira *el-Envâru'n-Numâniyye* adıyla bilinen kitaplarında, 1/63'de yer almaktadır. Hz. Ömer b. el-Hattab'a nasıl iftira edildiğini görmek için bu kitaba bakınız!

Fârûk *radiyallâhu anh*'a Hz. Fâtıma'nın evini yakmayı arzuladığı iftirasını yamamışlardır.

Muhammed Cevvâd Muğniyye, *Hâzihî Hiye'l-Vehhâbiyye* adlı kitabında Vahhâbîler hakkında sihri mübah görmek, -Allah'a sığınırız- mushafı kenefe[12] atmak gibi iftiralarda bulunmuştur. Vahhâbîler, yani selefîlerden hiçbirinin bu iftiracının karalamalarında yer alan herhangi bir şeyi mübah gördüklerine dair bir şey duydunuz, gördünüz ya da okudunuz mu?

İslam; hasımlarına karşı delil ve burhanlarla, dürüstlük ve adaletle, insafla zafer elde etmiştir. Yoksa söverek, şayialar yayarak, gıybet ederek, iftiralar atarak zafer kazanmamıştır. Allah Azze ve Celle şöyle buyurmuştur: *"Bir topluluğa duyduğunuz kin, sizi adil davranmamaya itmesin. Adaletli olun; bu Allah korkusuna daha çok yakışan (bir davranış)dır." (Mâide, 5/8)*

11. Şîa'ya Göre Hak Din, Ehl-i Sünnetin Üzerine Bulundukları Hâle Muhalefet Etmektir.

Çağdaş yazarlarından biri olan Seyyid Murtaza el-Askerî, *Meâlimu'l-Medreseteyn*[13] adlı kitabında, 1/22-23'de *(Mektebetu'l-Fakîh, Kuveyt)* Medine-i Münevvere'ye ziyarette bulunduğunu ve İslam Üniversite-

---

12 Yani tuvalete koymak.

13 Bu iki medrese (ekol) "Halifeler ekolü" adını verdiği Ehl-i Sünnet mezhebi ve "Ehl-i beyt ekolü" adını verdiği şia mezhebidir. Adı geçen kitabında, (1/77)'de şunları kaydetmiştir: "İslam düşünce tarihinde Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve âlihî*'nin vefatından sonra birbirine muarız iki ekol arasında, Rasûlullah'ın vefatından Osmanlı halifelerinin sonuna dek süren hakim sulta ekolü ile on ikinci imama kadar giden ehl-i beyt ekolü arasında açık bir bölünme görüyoruz. Bu iki ekolün mezunları ve Müslüman tebası arasındaki ihtilaf süregelmiş ve içinde bulunduğumuz çağda da Allah'ın dilediği zamana kadar devam etmektedir. Bu araştırmada gelecek satırlarda birinci ekolü "halifeler ekolü", ikinci ekolü de "ehl-i beyt ekolü" olarak isimlendireceğiz…"

si'nde, oturduktan sonra Irak'taki Müslümanların âlimlerine selamlar sunduğunu zikretmiştir. (Şöyle demiştir)

> "Müslümanlar bugün buna -birliğe- şiddetli bir ihtiyaç içindeler. Çünkü yeryüzünün çeşitli bölgelerinde kâfirlerin silahlı sömürge belasına maruzlar…" Sözlerine 1/23'deki dipnotta şöyle devam etmiştir: "Bu masada sözlerime işaret etmemin tek nedeni seslendirdiğim slogan hakkındaki ve ortaya attığım tezle ilgili samimiyetimin boyutlarını göstermektir. Bazı kereler duyduğum acı kalbimi o kadar sıkıyor ki…"

Derim ki: el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 18/84'de Abdurrahman b. Ebî Abdillah'tan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> Sâdık *aleyhisselâm* şöyle demiştir: "size birbirine muarız iki hadis geldiğinde onları Kitabullah'a arzedin! Allah'ın kitabına muvafık olanı alın; Kitabullah'a muhalif olanı reddedin. Bu rivayeti kitabullah'ta bulamazsanız, avamın haberlerine arzedin! Avamın haberlerine muvafık olanı bırakın; muhalif olanı alın!"!?

İmam Sâdık'ın kendilerine muhalif olanı almalarını emrettiğini iddia ettikleri avamdan maksat Ehl-i Sünnettir. Nitekim bu hususu en büyük müctehidleri müteveffâ Muhsin el-Emîn, *A'yânu'ş-Şîa* adlı kitabında, 1/21'de *(Dâru't-Teâruf, Beyrut)* şu ifadelerle açıkça dile getirmektedir:

> "Ashabımız, Ehl-i Sünnete verdikleri bir isim olan avam kelimesi mukabilinde bizim için havas sözcüğünü kullanmaktadırlar."

Müteveffâ şîa taklit mercii Rûhullah el-Humeynî, *er-Resâil* kitabında, 2/83'de şöyle demiştir:

> "Her halukarda avama muhalefet edilmesinin tearuz babının tercihlerinden olduğu konusunda hiçbir işkal söz konusu değildir."!?

Ümmetin birliği için gözyaşı döküyormuş imajı çizen üstad Murtaza el-Askerî, birbirine muarız iki hadisten Ehl-i Sünnete muhalif olanını almayı salık veren bu geçen rivayeti bizzat kendisi tahric etmiştir. Adı geçen kitabında rivayeti zikretmeden önce, 3/269'da şöyle demiştir:

> "Bu bahiste zikrettiklerimize göre birbirine muarız iki hadisten "halifeler ekolü"nün yönelişine muvafık olanı bırakmamız doğru olandır."!?

el-Askerî, Ehl-i Sünnet ulemasına karşı içinde duyduğu kini ve kıskançlığı kusarak 1/289'da şöyle demektedir:

> "Gördük ki, halifeler ekolü alimleri[14] İslam'ın ilk dönemlerinde otorite sahiplerine yönelik tenkitler yöneltmeye sebep olan her bir rivayet ve haberin ketmedilmesi konusunda görüş birliğine varmışlardır."!?

el-Askerî, 1/263'de şöyle demektedir:

---

14 Bu ifadelere dikkat ediniz! el-Askerî Sünnî alimlerden hiçbirini istisna etmemiştir. el-Askerî Sünnî alimlerle tartışmada bulunmuş, onlardan söz etmiş ve yalan söylemiştir.

> "Halifeler ekolündeki gizleme türlerinden biri de sahih rivayetler yerine uydurma haberlerin ve rivayetlerin konulup yayılmasıdır."!?

1/254'te de şöyle demektedir:

> "Gizlemenin bu sınıfı, yani haberin hiçbir işarette bile bulunulmadan tamamen gizlenilmesi halifeler ekolü alimlerinde sıkça görülen bir durumdur."!?

el-Askerî, 2/48-49'da şöyle demektedir:

> "Halifeler ekolü, işaret etmiş olduğumuz gibi Müslümanların yüzüne Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den tahdis kapısını kapattıkları vakit isrâilî rivayetlerin kapılarını ardına kadar açtılar."!?

Şiîlerde kendilerini Ehl-i Sünnete muhalif olanları alma konusunda teşvik eden birçok rivayet bulunmaktadır. el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 18/85-86'da; Rûhullah el-Mûsevî el-Humeynî, *er-Resâil*, 2/81'de ve Muhammed Bâkır es-Sadr, *Teârudu'l-Edilletiş-Şer'iyye*, s.359'da *(Dâru'l-Kütubi'l-Lübnâniyye, 1980m, II. baskı)* Muhammed Bâkır b. Abdillah'tan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Rızâ *aleyhisselâm*'a 'İhtilaflı iki haber karşısında nasıl davranalım?' dedik: Şöyle dedi: 'Size ihtilaflı iki haber geldiğinde avama (Ehl-i Sünnete) muhalif olanına bakın ve onu alın! Onların haberlerine muvafık olanına bakın ve onu bırakın!"!?

Hocaları, muhaddisleri ve muhakkıkları Muhammed b. el-Hasen b. el-Hurr el-Âmilî, *el-Fusûlu'l-Muhimme fî Ma'rifeti Usûli'l-Eimme* adlı kitabında, s.225'te *(Mektebetu Basîratî, kum/İran)* şöyle demiştir: "Bu konudaki hadisler mütevatirdir. *Vesâilu'ş-Şîa*'da bunlardan bir bölümünü zikretmiştik."

Hocaları Yusuf el-Bahrânî, *el-Hadâik*, 1/95'de şöyle demiştir:

> "Avamın mezhebine arzedip de muhalifini almanın tercih edilmesi konusunda içeriği müttefik olan birçok haber rivayet etmiştir."!?

Daha sonra Yusuf el-Bahrânî, *el-Hadâik*'te bir başka yerde (1/110) "Bu haberlerin müstefiz olduğuna hükmetmiştir." demiştir.

Hocaları Hüseyin b. Şihâbeddin el-Kerkî, *Hidâyetu'l-Ebrâr ilâ Tarîki'l-Eimmeti'l-Athâr*, s.102'de şöyle demektedir:

> "Avamın işinin temeli kafa karıştırmak (telbis), hakkı batılla örtmek, batılı hak suretinde göstermek, avamın ve dinlerini zayi etmeyi gerektirse dahi dünyevî çıkarlara düşkünlük göstererek süslere ve batılı hak göstermeye meyyal kimselerden avamın mecrasında bulunanların tabiatlarına uygun şekilde süslemektir. Avamın kadim olanları İslam'ı izhar edip küfrü gizleyen münafık, zühd gösterisi yaparak yapmacık tavırlar sergileyen yalancı, gönlünün meylettiği her bir bid'at için hadis uyduran başkanlık sevdalısı, dinini nereden aldığını önemsemeyen kof kabuk, lehine ya da aleyhine de olsa her duyduğunu nakleden, tasdik eden şuursuz ve kalın kafalı gibi niteliklere sahiptirler."!?

Âyetullahu'l-Uzmâları Kâzım el-Hâirî'ye, *el-Fetâvâ'l-Muntehabe*,

1/150'de *(Mektebetu'l-Fakîh, Kuveyt)* şöyle bir soru yöneltilmiştir: "Yakın zamanda Şîa'dan birinin, ilim iddiasında bulunan ve şiî olan bir şahsın diğer Sünnî mezhebleri ile ibadet etmenin câiz olduğunu söylediğini duyduk. Siz ne dersiniz? İlim ve fazilet iddiasında bulunan bu şahsa cevabınız nedir?"

el-Hâirî bu soruya karşılık *"Bu batıl bir sözdür."* demiştir.

12. Ehl-i Sünneti Kandırmak İçin Takiyye İle Davranarak Yemin-i Muğallaza ile Yemin Etmenin Cevâzı

Şîaya göre yemin-i galizaya dahi takiyye karışmıştır. Fakihlerinin ve müctehidlerinin şeyhi Murtazâ el-Ensârî, *Risâletu't-Takiyye*, s.73'te ve fakihlerinin üstadı Âyetullahu'l-Uzmâları Ebu'l-Kâsim el-Hûî, *et-Tenkîh Şerhu'l-Urveti'l-Vuskâ*, 4/278-307'de rivayet ve tashih etmiş olduğuna göre Cafer-i Sâdık şöyle demiştir:

> "Takiyye içinse ne yaparsanız veya takiyye üzerine ne tür bir yemin ederseniz edin, bu hususta bir genişliğe sahipsiniz."!?

Onlar nezdindeki bu sahih rivayete binaen dinine bağlı bir şiî yalan söylediği halde sünnîyi kandırmak için galiz yeminler etmekten kaçınmaz. Çünkü takiyye geniştir. Nitekim fakihlerinin şeyhi Murtazâ el-Ensârî, *Risâletu't-Takiyye,* s.72'de İmam Masum'un şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Takiyye geniştir. Takiyyeden sayılan her ne olursa olsun bunu yapan kimse Allah'ın izni ile ecir kazanır."!?

Şiîler, maslahat faktörü haricinde kendilerine muhalefet edenlere humus, zekat vb. mali hakların verilmesini câiz görmemektedirler. Âyetullahu'l-Uzmâları Ebu'l-Kâsim el-Hûî, humus, zekat, kefaretler, fıtır sadakası gibi mali hakların muhaliflere verilmesi hakkında sorulan soruya şu sözlerle cevap vermiştir: "*Câiz değildir. Maslahatın gerektirmesi durumunda vermek câiz olabilir."* Verdiği bu yanıt İran, Kum'da Mihr Matbaası tarafından basılmış ve 1412h. Yılında Dâru'l-Hâdî tarafından neşredilmiş olan *Mesâil ve Rudûd*, 1/64'te kendisinden rivayetle zikredilmiştir.

Şîa zekât ve diğer benzeri gelirleri sadece şîaya ayırmışlardır. Zorda kalmışların muhtaçlık halini sömürmek ve şîalık mezhebine çevirmek gibi maslahat halleri dışında şîaya muhalefet edenlerin bu gelirlerde hiçbir payı yoktur. Nitekim Endonezya ve Malezya gibi Asya ülkelerinde, Lübnan'daki Filistin kamplarında, aynı şekilde Tanzanya, Uganda, Nijerya vb. Afrika ülkelerinde böyle bir durum meydana gelmiştir. Şîa propagandacıları bu bölgelerde Ehl-i Sünnet mensubu fakirleri kullanarak şîalığa çekmişlerdir.

13. Müslümanlar Hakkında Aşağılık İfadelerde Bulunmak

Şîa'nın İslam ümmetine aşağılık sözler sarfetmesine dair misallerden birini el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 24/311'de, el-Küleynî, *er-Ravda*, 431. rivayette İmam Bâkır'dan şöyle rivayet etmiştir:

> "Vallahi, ey Ebû Hamza! Bizim şîamız haricinde tüm insanlar fahişelerin evlatlarıdır."!!

el-Ayyâşî, tefsirinde, 2/234'de *(el-A'lemî, Beyrut)* ve el-Bahrânî, *Tefsîru'l-Burhân*, 2/300'de *(Dâru't-Tefsîr, Kum/İran)* Cafer b. Muhammed es-Sâdık'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Her bir yeni doğanın huzurunda mutlaka iblislerden bir iblis vardır. O doğan bebeğin bizim şîamızdan olduğu bilinirse, bu şeytandan korunur. Bizim şîamızdan değilse şeytan işaret parmağını onu dübürüne sokar ve o çocuk homoseksüel olur. Doğan eğer kızsa, parmağını fercine sokar ve çocuk fahişe olur."!!

el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 101/85'te "Arefe ve Bayram Günlerinde Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i Ziyaret Etmenin Fazileti" babında, es-Sadûk, *Men lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 2/431'de "Hz. Peygamber'in ve İmamların Ziyaret Edilmesinin Sevabı"nda *(Dâru'l-Advâ, Beyrut)* Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan rivayet etmiştir:

> "Şöyle dedi (ravi): Ona 'Allah arefe gecesi vakfeye duranlara bakmadan önce Hüseyin *aleyhisselâm*'ın ziyaretçilerine mi bakar?' dedim 'Evet' dedi. 'Bu nasıl olur?' dedim. 'Çünkü onlar arasında zina sonucu dünyaya gelenler vardır. Ama bunlar içinde zina çocuğu olanlar yoktur.' dedi."!!

Allâme Abdullah Şebber, *Tesliyetu'l-Fuâd fî Beyâni'l-Mevt ve'l-Meâd*, s.162'de *(Dâru'l-A'lemî, Beyrut)* bir bölüm zikrederek "Şia Dışındaki İnsanlar Annelerinin İsimleri İle Çağırılacaklar" başlığını vermiştir. Bu bölüm içinde de bazı rivayetler zikretmiştir. Bunlardan biri şöyledir:

> "… Kıyâmet günü olduğunda şîamız dışında kalan insanlar annelerinin isimleri ile çağırılacaklar. Şîamız ise tertemiz bir şekilde doğmuş olduklarından babalarının adlarıyla çağırılacaklar."!!

el-Kuleynî, *el-Kâfî*, 6/391'de *(Dâru'l-Advâ, Beyrut)* Ali b. Esbât > Ebu'l-Hasen er-Rıza *aleyhisselâm* tarikinden şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Onu şöyle derken işittim: Mısır'ı zikretti ve "Rasûlullah şöyle buyurdu dedi: 'Onun çanaklarında yemek yemeyin! Çamuruyla başlarınızı yıkamayın. Çünkü kıskançlığınızı alıp götürür ve deyyusluk getirir.'"!!

Müminlerin Annesi Hz. Âişe *radiyallâhu anhâ* Hakkında Sarf Ettikleri Aşağılık İfadeler:

Şîa Allah Sübhânehû ve Teâlâ'nın *"Allah inkar edenlere Nuh'un*

karısı ile Lut'un karısını misal verdi. Bu ikisi, kullarımızdan iki Salih kişinin nikahları altında iken onlara hainlik ettiler. Kocaları Allah'tan gelen hiçbir şeyi onlardan savamadı. Onlara: Haydi, ateşe girenlerle beraber siz de girin! denildi." (Tahrim, 66/10) ayet-i kerimesinin Âişe ve Hafsâ *radiyallâhu anhumâ* hakkında verilmiş bir misal olduğunu ileri sürmüştür.

Bazı şîa, ayette "fehânetâhumâ" şeklinde ifade edilen hıyaneti -Allah'a sığınırız- fahişelik olarak tefsir etmiştir.

Büyük Şiî müfessir el-Kummî, bu ayetin tefsiri sırasında kendi tefsirinde şöyle demiştir:

> "Vallahi "fe hânetâhumâ" sözü ile fahişelikten başkası kastedilmemiştir. ( ) yolunda yapmış olduklarından dolayı (falan kadına) kesinlikle had uygulanacaktır! (Falan adam) o kadını seviyordu. Kadın ....'ya çıkmak istediğinde adam ona "mahremin olmadan çıkman helal değildir" dedi ve kadın o falan adamla evlendi."!!

el-Bahrânî de *el-Burhân*, 4/358'de *(Dâru't-Tefsîr, Kum)* bu ifadeleri zikretmiştir.

Müslüman kardeşim! Şîa, Hz. Aişe yerine ismini zikretmeksizin (falan kadın) ifadesini kullanırken veya içi boş parantezler, noktalar kullanırken takiyyeyi işletmektedir. Bunların hepsi takiyye babındandır.

(Falan kadın) ifadesi ile Hz. Aişe'nin kastedildiğini kesin olarak gösteren hususlardan biri Şîa'nın yaptığı yalan rivayetlerdir. Bu rivayetlerde şöyle denilir:

> *"Allah 'Peygamber müminlere kendi nefislerinden daha evladır. Hanımları da anneleridir.' (Ahzâb, 33/6)* ayetini inzal buyurup da Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve âlihî*'nin hanımlarını Müslüman erkeklere haram edince Talha öfkelendi ve 'Muhammed bize kendi karılarını haram ediyor. Ama kendisi bizim hanımlarımızla evleniyor. Allah Muhammed'in canını alırsa, onun bizim hanımlarımızın halhalları arasına çöktüğü gibi bizde onun hanımlarının halhalları arasına çökeceğiz' dedi."!!

Bu rivayetleri el-Bahrânî, *el-Burhân*, 3/333-334'de, Sultan el-Cenâbezî, *Beyânu's-Seâde*, 3/253'de *(Dâru'l-a'lemî, Beyrut)*, Zeynuddin en-Nebâtî, *es-Sırâtu'l-Mustakîm*, 3/23-25'de *(el-Matbaatu'l-Murtadaviyye)* zikretmiştir.

Hz. Âişe *radiyallâhu anhâ*'ya şiî hafız Receb el-Bursî, *Meşâriku'l-Envâri'l-Yakîn*, s.86'da *(el-A'lemî, Beyrut)* şu sözlerle iftira etmiştir:

> "Âişe hainlik ederek kırk dinar toplamış ve Ali'ye buğzedenlere dağıtmıştır."!!

Şiî alim el-Meclisî de, *Bihâru'l-Envâr*, 40/2'de *(Dâru İhyâu't-Turâsi'l-Arabî, Beyrut)* Hz. Âişe *radiyallâhu anhâ* ile Hz. Ali *radiyallâhu anh*'ın aynı yatakta ve aynı yorgan altında uyuduklarını zikreden rivayeti zikrederken Hz. Âişe'ye iftira etmiştir. Rivayet şöyledir:

> “Ali şöyle anlattı: Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ile birlikte yolculukta bulundum. Benden başka hizmetçisi yoktu. Tek bir yorgandan başka yorganı da yoktu. Aişe de beraberindeydi. Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* benimle Aişe arasında uyuyordu. Bizim üçümüzün üzerinde o yorgandan başka bir şey yoktu. Rasûlullah gece namazına kalkınca üzerindeki yorganı yatağa değene kadar benimle Aişe’nin arasına koydu.”!!!

Müminlerin Emîri Ömer b. Hattâb *radiyallâhu anh* Hakkında Sarf Ettikleri Aşağılık Çirkin Sözler:

Şîa, Hz. Ömer’in dübüründen bir hastalığa tutulduğunu ve sadece er suyu ile hafiflediğini iddia etmiştir. Bu çirkin sözleri Şîa allamesi Nimetullah el-Cezâirî, *el-Envâru’n-Numâniyye*, 1/63’te *(Dâru’l-A’lemî, Beyrut)* zikretmiştir. Yine açık ifadelerle Hz. Ömer’in dübüründen cinsel ilişkide bulunan kimselerden olduğunu söylemişlerdir.!![15]

Şiî müfessir el-Ayyâşî, tefsirinde, 1/302’de; ayrıca bir diğer müfessir olan el-Bahrânî, *el-Burhân*, 1/416’da rivayet ettiğine göre bir adam Ebû Abdillah’ın yanına girerek

> “Ey müminlerin emiri, sana selam olsun!” dedi. (Ebû Abdillah) iki ayağı üzerine dikilerek “Böyle söyleme! Bu, sadece Emiru’l-müminîn *aleyhisselâm* hakkında kullanıbilecek bir isimdir. Bu ismi ona Allah vermiştir. Ondan başkasını da bu şekilde adlandırmamıştır. Arka yoldan ilişkide bulunulandan başkası bu durumu kabul etmiştir. Kendisinde böyle bir hal yoksa da müptela kılınmıştır. Allah’ın kitabındaki şu ayet bunu ifade eder: *“Onlar O’nu bırakıp yalnızca bir takım dişilerden istiyorlar, ancak inatçı şeytandan dilekte bulunuyorlar.” (Nisâ, 4/117)* Anlatan ravi şöyle devam etti: “Mehdiniz neyle adlandırılacak?” dedim. “Ona sana selam olsun, ey Bakıyyetullah! Sana selam olsun ey Rasûlullah’ın evladı! denilecek” dedi.”!!!

Malumdur ki, emiru’l-müminîn olarak ilk kez isimlendirilen kişi Faruk Ömer *radiyallâhu anh*’tır.

Şiî allame Zeynuddin en-Nebâtî, *es-Sırâtu’l-Mustakîm*, 3/28’de “(Ömer’in) Hasisliği ve Pis Bir Yaşantıya Sahip Olduğu Hakkında Söylenen Sözler” başlığı altında Ömer b. Hattab’ın “Pis bir soya sahip olduğunu… nenesinin zinakâr olduğunu” zikretmiştir.

Müminlerin Emîri Osman b. Affan *radiyallâhu anh*’a Hakkında Sarf Ettikleri Aşağılık İfadeler:

Şîa âlimi Zeynuddin en-Nebâtî, *es-Sırâtu’l-Mustakîm*, 3/30’da Osman’ın had uygulanması için bir kadını getirttiğini, onunla yakınlaştığını (ilişkiye girdiğini) sonra da recmedilmesini emrettiğini söyle-

15 Bu seviyesiz sözleri Şii Hasen eş-Şehhâte, İslam’ın beri olduğu el-Minberu’l-İslâmî Dergisi’nde, Sayı:17, s.16’da açık ifadelerle dile getirmiştir.

miştir. Aynı kaynakta ayrıca Osman *radiyallâhu anh*'ın kendisi ile oynanıp eğlenilen kimselerden ve muhannes olduğunu ifade etmiştir. Bu seviyesiz sözleri ayrıca Nimetullah el-Cezâirî, *el-Envâru'n-Numâniyye*, 1/65'te *(Dağıtım: el-A'lemî, Beyrut)* zikretmiştir.

14. Şîa'nın Ashâb *radiyallâhu anhum*'a Sövmeleri ve Tekfir Etmeleri

Şîa, kafirler ve münafıklar hakkında varid olan ayetleri Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in seçkin ashâbı olarak tevil etmektedirler. Takiyye yaparak üç halife, yani Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer ve Hz. Osman hakkında bazı sembol ifadeler kullanmaktadırlar. Hz. Ebû Bekir için Fusayl; Hz. Ömer için Rama' ve Hz. Osman için Nasel gibi. (Falan, falan ve falan) gibi daha başka remizler de kullanmaktadırlar. Bu ifadelerle de yine Ebû Bekir, Ömer ve Osman'ı kasdetmektedirler. Bir diğer sembol ifadeleri de (birinci, ikinci ve üçüncü)'dür. Bir başkası (Habter ve Dellâm)'dır. Yani Ebû Bekir ve Ömer ya da Ömer ve Ebû Bekir'i kasdetmektedirler. Kullandıkları diğer remizler: Kureyş'in iki putu, yani Ebû Bekir ve Ömer; Haman ve Firavun; Ümmetin buzağısı ve Sâmirî, yani Ebû Bekir ve Ömer.

Safevîler Devleti hakimiyetinde takiyye biraz olsun kalkmıştı. Bu dönemde Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in en faziletli ashâbına yönelik tekfir içerikli suçlamalar açık ve net bir hal almıştı.

Tevillerden Bazıları:

> el-Küleynî, *el-Kâfî* 8. cilt, 523. rivayette Ebû Abdillah'tan *"Rabbimiz! Cinlerden ve insanlardan bizleri saptıranları bize göster de o ikisini en aşağılıklardan olmaları için ayaklarımızın altına alalım!" (Fussilet, 41/29)* ayeti hakkında "O ikisidir" dedi ve sonra da "Falan şeytan idi"!!! dedi.

el-Meclisî, *Mirâtu'l-Ukûl*, 26/488'de *el-Kâfî*'nin şerhinde *el-Kâfî* müellifinin "o ikisidir" sözününün açıklaması sadedinde şöyle demiştir:

> "O ikisi, yani Ebû Bekir ve Ömer. Falan diye belirtilenden murad da Ömer'dir. Yani ayette zikredilen cin Ömer'dir. Bu şekilde isimlendirilmiş olmasının tek nedeni onun şeytan olmasıdır. Ya veled-i zina olmak bakımından şeytanın kendisi üzerinde bir ortaklığı vardır ya da aldatıp kandırmak vasfı bakımından şeytan gibidir. Sonuncuya göre tersi, yani falan ile kastedilenin Ebû Bekir olması da muhtemeldir."!!!

Tefsîru'l-Ayyâşî, 1/121; *el-Burhân*, 2/208 ve *es-Sâfî*, 1/242'de Ebû Abdillah'tan "*Şeytanın adımlarına uymayın!" (Bakara, 2/168)* ayeti hakkında şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:

> "Şeytanın adımları Allah'a yemin olsun ki, falan ve falana dost (veli) olmaktır." Yani Ebû Bekir ve Ömer'e…"!!!

Tefsîru'l-Ayyâşî, 2/355; *es-Sâfî*, 1/511; *el-Burhân*, 1/422'de Ebû Abdillah'tan *"Ben yoldan çıkanları yardımcı edinecek değilim." (Kehf, 18/51)* ayeti hakkında şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:

> "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* "Allahım, dini Ömer b. el-Hattab veya Ebû Cehl b. İbn Hişâm ile güçlendir!" dediğinde Allah "Ben yoldan çıkanları yardımcı edinecek değilim." ayetini inzal etmiştir."!!!

Tefsîru'l-Ayyâşî, 1/307; *es-Sâfî*, 1/511 ve *el-Burhân*, 1/422'de Ebû Abdillah'tan *"İman edenler sonra küfredenler sonra yine iman edenler ve sonra yine küfredenler sonra da küfürlerini arttıranlar.." (Nisâ, 4/137)* hakkında şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:

> "Falan ve falan (Ebû Bekir ve Ömer) hakkında nazil olmuştur. İlk başta Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem ve âlihi*'ye iman etmiş ve Hz. Peygamber "Ben kimin mevlası isem, Ali de onun mevlasıdır" diyerek kendilerine velâyet arız olduktan sonra küfretmişlerdir. Daha sonra "Allah'ın emri ve Rasûlü'nün emri ile" diyerek Emiru'l-Müminîn *aleyhisselâm*'a biat etmeye inanmışlar ve biat etmişlerdir. Sonra da Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* göçüp gidince küfretmiş ve biati kabul etmemişlerdir. Daha sonra ona biat etmiş olanların biatlerini kendilerine alarak küfürlerini daha da arttırmışlardır. İşte bu kimselerde imandan hiçbir şey kalmış değildir."!!!

Tefsîru'l-Ayyâşî, 2/240; *el-Burhân*, 2/309'da Ebû Cafer'den *"İş bitirilince şeytan şöyle dedi" (İbrahim, 14/22)* ayeti hakkında şunları söylediğini rivayet etmişlerdir:

> "O *ikinci*dir. Kur'ân'da şeytan dedi" şeklindeki ifadelerin tümünde kastedilen *ikinci*dir." *İkinci* ile kastedilen Hz. Ömer *radiyallâhu anh*'tır. *el-Vâfî*, Kitabu'l-Hucce, "Onlar *(aleyhimusselâm)* ve Düşmanları Hakkında Nazil Olanlar" Babı, 3/920'de Zurâra > Ebû Cafer'den *"Halden hale geçersiniz." (İnşikâk, 84/19)* ayeti hakkında şöyle dediğini rivayet etmişledir: "Ey Zurâra! Bu ümmet peygamberlerinden sonra (Ebû Bekir, Ömer ve Osman *radiyallâhu anhum*'u kastederek) falan, falan ve falan adam hakkında halden hale girmediler mi?"!!!

Alimleri el-Feyd el-Kâşânî şöyle demiştir:

> "Halden hale girmeleri onları birbiri peşi sıra halifelik makamına getirmeleridir."!!!

"Küfür önderleri ile savaşın!" (Tevbe, 9/12) ayetinin tefsiri sırasında *Tefsîru'l-Ayyâşî*, 2/83; *el-Burhân*, 2/107 ve *es-Sâfî*, 2/324'de Hannân b. Sedîr > Ebû Abdillah *aleyhisselâm* tarikinden şöyle rivayet etmişlerdir.

> Onu şöyle derken işitmiştim: "Basra'dan yanıma bazı insanlar geldiler ve Talhâ ile Zübeyr hakkında soru sordular. Onlara "Bu ikisi küfrün önderlerindendiler." dedim."!!!
>
> *"Kendilerine kitaptan bir pay verilenleri görmedin mi ki, cibte ve tağuta inanıyorlar.." (Nisâ, 4/51)* ayetindeki cibt ve tağutu Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in sahabîleri, vezirleri, dünürleri ve halifeleri olan Ebû

Bekir ve Ömer *radiyallâhu anhumâ* olarak tefsir ediyorlar. *Tefsîru'l-Ayyâşî*, 1/273; *es-Sâfî*, 1/459 ve *el-Burhân*, 1/377'ye bakınız.

"Cehennemin yedi kapısı vardır. Her bir kapı için onlardan bir grup ayrılmıştır." (Hicr, 15/44) ayeti ile ilgili olarak el-Ayyâşî tefsirinde, 2/263; el-Bahrânî, *el-Burhân*, 2/345'de Ebû Basîr > Cafer b. Muhammed *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:

"Cehennem yedi kapılı olarak getirilir. Birinci kapısı zalim içindir ki o Zurayk'tır. İkinci kapısı Habter'e; üçüncü kapı, üçüncüye; dördüncü Muaviye'ye; beşinci kapı Abdülmelik'e; altıncı kapı Asker b. Hevser'e ve yedinci kapı da Ebû Selâme'ye aittir. Onlar kendilerine tabi olan kimselerin kapılarıdır."!!!

el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 8/308'de bu metnin tefsirinde şöyle demiştir:

"Zurayk (Maviş) birinci yerine kinayedir. Çünkü Araplar mavi gözü uğursuz sayarlardı. Habter tilkidir. Onun hakkında kinaye olarak kullanılmasının tek nedeni yaptığı hileler ve kurduğu tuzaklardır. Bunun dışındaki haberlerde aksi vaki olmuştur. Bu daha zahirdir. Zira Habter birinci için daha uygun düşmektedir. Burada da bunun murad edilmiş olması muhtemeldir. İkinci önce zikredilmiştir. Çünkü o daha şaki, daha katı kalpli ve kabadır. Asker b. Hevser Ümeyyeoğulları ya da Abbasoğulları halifelerinden biri hakkında kinayedir. Ebû Selâme de Ebû Cafer ed-Devânîkî için bir kinayedir. Asker'in Aişe ve Cemel ehlinin diğerleri için kinaye olması da muhtemeldir. Çünkü Âişe'nin devesinin adı Asker idi. Bunun şeytan olduğu da rivayet edilmiştir."!!!

"Halbuki geceleyin onun razı olmadığı sözü düzüp durarken.." (Nisâ, 4/108) ayeti hakkında Ebû Cafer'in şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Falan, falan ve falan -yani Ebû Bekir, Ömer ve Osman- ve Ebû Ubeyde b. e-Cerrâh'tır."!!!

Bu rivayet el-Ayyâşî tarafından tefsirinde, 1/301'de ve el-Burhan, 1/414'te zikredilmiştir. Bir başka rivayette Ebu'l-Hasen'den rivayete göre şöyle demiştir:

"O ikisi ve Ebû Ubeyde b. e-Cerrâh'tır."!!!

Bu rivayet de adı geçen kaynakta mezkûrdur. O ikisinden kasıt, Ebû Bekir ve Ömer'dir. Üçüncü bir rivayette de "Birinci, ikinci ve Ebû Ubeyde b. e-Cerrâh'tır." denilmiştir. (Birinci ve ikinci yani Ebû Bekir ve Ömer'dir.) Bu rivayet de adı geçen kaynak tarafından zikredilmiştir.

"Fuhşiyatı, münkeri ve azgınlığı yasaklar." (Nahl, 16/90) ayetindeki fuhşiyat ve münkeri Ebû Bekir, Ömer ve Osman'a dost olmak olarak tefsir ederler. *Tefsîru'l-Ayyâşî*, 2/289; *el-Burhân*, 2/381 ve *es-Sâfî*, 3/151'de Ebû Cafer *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:

"Fuhşiyattan, yani birinciden; münkerden, yani ikinciden ve azgınlıktan, yani üçüncüden yasaklar."!!!

Bihâru'l-Envâr, 27/58'de şu rivayet varid olmuştur:

> "Dedim ki (ravi kendi imamlarına söylüyor) "Allah seni ıslah etsin, Allah'ın düşmanları kimselerdir?" "Dört puttur." dedi. "Onlar kimlerdir?" diye sordum. "Ebu'l-Fusayl, Rama', Na'sel, Muaviye ve onların dinini din edinenlerdir. Kim bunlara düşmanlık ederse, Allah'ın düşmanlarına düşmanlık etmiş olur."!!!

Hocaları el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 27/58'de bu ıstılahların beyanı sadedinde şöyle demiştir:

> "Ebu'l-Fusayl, Ebû Bekir'dir. Çünkü *fusayl* ve *bekr* mana bakımından birbirine yakındır. Rama', Ömer kelimesinin ters çevrilmiş halidir.[16] Na'sel de Osman'dır."!!!

Nûr sûresi 40. ayeti *"... veya karanlıklar gibi"* hakkında şunları söylemişlerdir:

> "Falan ve falan kimsedir" "dalga üstüne" Na'sel'i kasdetmektedir. "dalga kaplayan bir denizde" Talhâ ve Zübeyr "Birbiri üstüne karanlıklar" da Muâviye'dir."!!!

el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 23/306'da şöyle demiştir:

> "Falan ve falan ile kastedilenler Ebû Bekir ve Ömer'dir. Na'sel ise Osman'dır."!!!

Leyl Sûresi'ni tevil ederlerken Şeyhayn (Hz. Ebû Bekir ve Ömer *radiyallâhu anhumâ*) hakkında kullandıkları sembollerle ilgili olan ıstılahlarından biri de şöyledir:

> *"Onu açığa çıkarttığında gündüze yemin olsun ki" (Şems, 91/3)* Bu Kâim (mehdi)in çıkışıdır. *"Onu örttüğünde geceye andolsun ki" (Şems, 91/4)* Bu da Habter ve Dellâm'ın hakkı örtmeleridir."!!!

Bu rivayeti el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 24/72-73'de ve *Tefsîru'l-Kummî*, 2/457'de zikretmiştir.

Yaşadığı dönemde Safevî Devleti'nin şeyhi olan el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 24/73'de "Habter ve Dellâm, Ebû Bekir ve Ömer'dir." demiştir.

Ashâbın Tekfir Edilmesi ve Sövülmesi Hakkında Bazı Açıklamalar:

Şiî alim Nimetullah el-Cezâirî, *el-Envâru'n-Numâniyye* adlı kitabı, 2/244'te *(Menşûrâtu'l-A'lemî, Beyrut)* şunları kaydetmiştir:

> "İmâmiyye (yani on iki imamcı Şiîler) Ali'nin imamlığı görüşüne açık (celî) nas doğrultusunda kail olmuş, ashâbı tekfir ederek onlar hakkında gıybette bulunmuşlardır. İmameti de Cafer-i Sadık'a ve daha sonra da O'nun masum evlatlarına *(aleyhimusselâm)* geçirmişlerdir. Bu kitabın müellifi de bu fırkadandır ve bu fırka inşallah kurtuluşa erecek olan fırkadır."!?

16 Arapça olarak Ömer kelimesi (ayın harfi) A+M+R harfleri ile yazılmaktadır. (çev.)

Şiî allame Muhammed Bâkır el-Meclisî, *Mirâtu'l-Ukûl* adlı kitabında, 26/213'de Şîa'nın iddiasına göre ashâbın irtidat ettiğini tashih etmiştir. Küleynî, *er-Ravda mine'l-Kâfî*'de, 341. rivayette Ebû Cafer *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den sonra üç kişi dışında insanlar riddet ehli olmuşlardır. 'O üç kişi kimlerdir?' dedim. Mikdâd b. Esved, Ebu Zerr el-Gifârî, Selmân-ı Fârisî *rahmetullahi ve berekâtuhû aleyhim*'dir." dedi."!!!

Seyyid Murtazâ Muhammed el-Hüseyinî en-Necefî, *es-Seb'a mine's-Selef*, s.7'de şöyle demiştir:

> "Rasûl, kendisinden sonra çok azı haricindekilerin dinden dönmüş olduğu sahabilerle imtihan edilmiştir."!!!

Şiî allame Nimetullah el-Cezâirî, *el-Envâru'n-Numâniyye*, 1/53'te şöyle demiştir:

> "Ebû Bekr, boynunda put asılı olduğu ve secdelerini onun üzerine yaptığı halde Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve âlihî*'nin arkasında namaz kılardı."!!!

Allame Zeynudin en-Nebâtî, *es-Sırâtu'l-Mustakîm*, 3/129'da:

> "Ömer b. el-Hattab, islam'ı izhar edip küfrü gizleyen bir kafir idi." demiştir.

Allame Zeynudin en-Nebâtî, *es-Sırâtu'l-Mustakîm* adlı kitabında, 3/161-168'de iki özel bölüm açmış ve birinci bölüme "Kötülüklerin Anası Âişe Ümmü'l-Müminîn" adını vermiştir. Diğer bölümü de Hafsâ *radiyallâhu anhâ*'ya tahsis ederek "(Âişe'nin) Kız Kardeşi Hafsâ" ismini vermiştir.

Allame el-Meclisî, *Mirâtu'l-Ukûl*'da, 25/151'de *el-Kâfî*, c.8'de yer alan 23 no'lu uzunca bir rivayetle ilgili talikte bulunmuştur. Bu rivayetin bir bölümü şöyledir:

> "Allah zorbaları en iyi halleri üzere öldürmüştür… Haman'ı öldürmüş, Firavun'u da helak etmiştir."!?

el-Meclisî, "Rivayet sahihtir. "Hâman'ı öldürmüştür" sözünden maksat Ömer'dir. "Firavun'u helak etmiştir" tabiriyle kastedilen de Ebû Bekir'dir. Bunun aksi de muhtemeldir. Rivayet, murad edilenin bu iki eşkıya olduğuna delalet etmektedir." demiştir.

el-Meclisî, *Mirâtu'l-Ukûl*, 26/167'de Küleynî'nin *er-Ravda*, s.186, no:301'de zikrettiği rivayetini tashih etmiştir. Bu rivayet Aclân Ebû Sâlih tarikinden gelmiştir. Şöyle anlatmıştır:

> "Bir adam Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'ın yanına girdi ve ona "Sana kurban olayım, bu Adem *aleyhisselâm*'ın kubbesi mi?" dedi. O "Evet" dedi, "Vallahi Allah'ın birçok kubbesi bulunmaktadır. Dikkat et! Sizin şu batı yönünüzün arkasında yeryüzüne ait, bembeyaz ve onun nuru ile aydınlanan, Allah'a göz açıp kapayana kadar dahi olsa isyan etmemiş olan Adem'in

yaratılıp yaratılmadığını bilmeyen ve Falan ile Falan'dan beri olan insanlarla dolu otuz dokuz batı var."!?

el-Meclisî, "Rivayet sahihtir. Falan ile falandan maksat, Ebû Bekir ve Ömer'dir." demiştir.

Humeynî, *Keşfu'l-Esrâr* adlı kitabı s.126'da şöyle söylemektedir:

"Bizim burada Şeyhayn (Ebû Bekir ve Ömer) ile, Kur'ân'a muhalefet etmeleri ile, ilahın hükümlerini oyuncak etmeleriyle, kendi kafalarına göre haram ve helal belirlemeleri ile, Hz. Peygamber'in evladına ve kızı Fatıma'ya karşı giriştikleri zulümlerle bir işimiz yok. Fakat onların ilahın ve dinin hükümlerini bilmediklerine işaret etmek istiyoruz."!!!

Sayfa 127'de Şeyhayn(Ebû Bekir ve Ömer)'ı cehaletle itham ettikten sonra şunları söylemektedir:

"Böyle cahil, ahmak, bir görüş üzerinde sebat etmeyen ve zalim kimselere imamet makamında ve yöneticiler içinde bulunmak layık değildir."!!!

Sayfa 137'de de şunları kaydetmektedir:

"Gerçekte Rasûl'e gerçek değerini verenler onlardır.. O Rasûl ki, onları irşad edeceğim, onları hidayete eriştireceğim diye türlü musibetlere göğüs germiş, sıkıntıya girmiştir. İbn Hattab'ın iftira üzerine kurulu sözleri, küfür ve zındıklıktan doğan amelleri kulağına çalındığı halde göz yummuştur."!!!

Müfessir Ayyâşî, tefsirinde; Kâşânî, *es-Sâfî*'de; Bahrânî de *el-Burhân*'da Âişe ve Hafsâ *radiyallâhu anhumâ*'nın Rasûlullah'ı zehirlemeye çalıştıklarını zikretmişlerdir. *"Muhammed ancak bir elçidir. Ondan önce de elçiler gelip geçmiştir. Şayet O, ölürse veya öldürülürse topuklarınız üzerinde gerisin geri dönecek misiniz?" (Âl-i İmrân, 3/144)* ayetinin tefsiri sırasında zikretmişlerdir.

Şîa nezdinde alimler ve muhakkıkların umdesi lakabıyla anılan Muhammed Nebî et-Tosirkânî, *Leâli'l-Ahbâr* adlı kitabında, 4/922de *(Mektebetu'l-Allâme, Kum)* şöyle demiştir:

"Bil ki, onlara -Allah lanet etsin- lanet okumaya en münasip ve en şerefli mekan, zaman ve hal helada bulunduğun andır. Her def-i hacet yaptığında, her istibra ve taherette defalarca bevletmekle şöyle de: Allahım, Ömer'e sonra Ebû Bekir ve Ömer'e sonra Osman ve Ömer'e sonra Muaviye ve Ömer'e sonra Yezid ve Ömer'e sonra İbn Ziyâd ve Ömer'e sonra İbn Sa'd ve Ömer'e sonra Şemmer ve Ömer'e sonra askerleri ve Ömer'e lanet et! Allah'ım, Âişe'ye, Hafsâ'ya, Hind'e, Ümmü Hakem'e lanet et! Onların amellerine razı olanlara da kıyamete dek lanet et!"!!!

Allameleri ve Şîa'ya göre son müctehidleri Muhammed Bâkır el-Meclisî bir bab açmış ve şu ismi vermiştir: "Üç Kişinin Kafir ve Münafık Olduğu, Yaptıklarının Foyasının ve Çirkinliğinin Meydana Çıkması, Onlardan Beri Kalarak Lanet okumanın Fazileti" Babı. *Bihâru'l-Envâr*, 3/79 *(Zevi'l-Kurbâ baskısı)*

Üç kişiden maksat, Ebû Bekir, Ömer ve Osman *radiyallâhu anhum*'dur.

el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 3/230'da şöyle demiştir: "Ebû Bekir'in, Ömer'in ve benzerlerinin küfürlerine, onlara lanet okumanın, onlardan ve bidatlerinden beri durmanın sevabına delalet eden haberler bu ciltte ya da birkaç ciltte sayılamayacak kadar çok sayıdadır."

Ebû Bekir es-Sıddîk'a, Ömer b. el-Hattâb'a ve Ümmetin Geri Kalanına Lanet Okunması

el-Kaf'amî[17] olarak tanınan Hocaları Takiyyuddin İbrahim b. Ali b. El-Hasen b. Muhammed b. Salih el-Âmilî, *el-Misbâh*, s.552-553'de (*Menşûrât Muessesetu'l-A'lemî li'l-Matbûât, Beyrut, 1975, II. Baskı ve 1994 baskısında s.732'de)*; Molla Muhammed Bâkır el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 85/260-261 ve 82/260-261'de *(Dâru İhyâi't-Turâsi'l-Arabî, Beyrut)*; Şîa kelamcısı lakabına sahip Kadı Seyyid Nurullah el-Hüseyinî el-Mer'aşî et-Tusterî, *İhkâku'l-Hakk*, 1/337'de *(Menşûrât Mektebeti Âyetillah el-Mer'aşî, Kum/İran)*; Abdullah Muhammed ez-Zâhid, *İksîru'd-Da'avât*, s.62'de; Kâzım Hamd el-İhsâî en-Necefî, *Fevâidu'd-Duâ*, s.301 Ali b. Ebî Tâlib'e isnad edilen şu çirkin dualarını rivayet etmiştir:[18]

> "Allahım, Muhammed'e ve ailesine salat et! Kureyş'in senin emrine muhalefet eden, vahyini inkar eden, nimetlerini reddeden, rasûlüne isyan eden, dinini evirip çeviren, kitabını tahrif eden, düşmanlarına sevgi besleyen, verdiğin nimetleri reddeden, hükümlerini tatil eden, farzlarını iptal eden, ayetlerinde ilhada sapan, dostlarına düşmanlık eden, düşmanlarına dost olan, ülkeleri tahrip eden ve kullarını ifsad eden iki putuna, iki cibtine, iki tağutuna ve iki kızına[19] lanet et! Allahım, o ikisine, tebalarına, dostlarına, taraftarlarına, sevenlerine ve destekçilerine lanet et! Bu ikisi peygamberlik yuvasını tahrip etmiştir. Kapısını yıkıp, tavanını çökertmişler, yerle bir ederek altını üstüne, içini dışına getirmişlerdir. Ailesinin kökünü kazımışlar, destekçilerini yok etmişler, çocuklarını öldürmüşlerdir. Minberini vasisinden ve ilminin mirasçısından boşaltıp imametini inkar etmişlerdir. Rablerine şirk koşmuşlardır. Onların günahlarını daha da büyütsün! Onları ebedi olarak sakara atsın! Sakar nedir, bilir misin sen? Hem hiçbir şey bırakmaz, hem de terk etmez. Allahım, yaptıkları her bir kötülük, gizledikleri her bir gerçek, yükselttikleri

---

17 Kaf'amî hakkında Şîa muhaddisi Abbas el-kummî *el-Künâ ve'l-Elkâb*, 3/95'te (Sayda baskısı) şöyle demiştir: "Sika, fazıl, edebiyatçı, şair, zühd ve vera ehli biri idi. Çeşitli eserleri bulunmaktadır. Bunlardan biri de *el-Misbâh*'tır. O *el-Cennetu'l-Vâfiye* ve *el-Cennetu'l-Bâkıye*'dir. Büyük ve bol faydası bulunan bir eserdir."

18 Ayrıca bir de Aşura Ziyareti Duası adında Ebû Bekr, Ömer, Osman ve Muaviye'yi lanetledikleri ve birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü diye sembol ifadeler kullandıkları bir başka dua da bulunmaktadır. Abbas el-Kummî'ye ait *Mefâtîhu'l-Cinân* adlı esere bakınız.

19 Âişe ve Hafsâ *radıyallâhu anhuma*'yı kasdetmektedir.

> her bir minber, uzaklaştırdıkları her bir mümin, dost edindikleri her bir münafık, eziyet ettikleri her bir veli, dost bildikleri her bir aşağılık, tardettikleri her bir dürüst kimse, destekledikleri her bir kafir, ezdikleri her bir imam, değiştirdikleri her bir farz, inkar ettikleri her bir eser, tercih ettikleri her bir kötülük, akıttıkları her bir kan, değiştirdikleri her bir haber, işledikleri her bir küfür, gasp ettikleri her bir miras, el koydukları her bir ganimet, yedikleri her bir haram mal, helal saydıkları her bir Hayber, tesis ettikleri her bir batıl, yaydıkları her bir zulüm, gizledikleri her nifak, içlerinde tuttukları her hıyanet, yaygınlaştırdıkları her zulüm, yerine getirmedikleri her vaad, hıyanet ettikleri her bir emanet, bozdukları her bir ahit, haram kıldıkları her bir helal, helal ettikleri her haram, yardıkları her bir karın, düşürdükleri her bir cenin, parçaladıkları her bir kaburga, paramparça ettikleri her bir ökçe, bertaraf ettikleri her birliktelik, zelil ettikleri her aziz, aziz ettikleri her bir zelil, engel oldukları her bir hak, sokuşturdukları her yalan, tes yüz ettikleri her hüküm, muhalefet ettikleri her imam sayısınca onlara lanet et! Allahım, tahrif ettikleri her ayet, terk ettikleri her farz, değiştirdikleri her sünnet, engel oldukları her vergi, tatil ettikleri her hüküm, bozdukları her biat, iptal ettikleri her dava, inkar ettikleri her delil, ihdas ettikleri her hile, yaptıkları her hanilik, aştıkları her engel, ortaya attıkları her yöntem, ketmettikleri her şahitlik ve zayi ettikleri her vasiyet sebebiyle onlara lanet et! Allahım, gizlinin en gizlisinde, açığın en açığında ebdiyyen, sonsuza dek, daima, hiç kesilmeksizin, sayısında azalma olmaksızın onlara öyle bir lanet et ki, onlara, yardımcılarına, destekçilerine, sevenlerine, dostlarına, onlar için Müslüman olanlara, onlara meyledenlere, onların ihticaclarıyla ayakta duranlara, sözlerine uyanlara, hükümlerini onaylayanlara bu lanetin ucu dokunsun, sonu gelmesin! (Bunu dört kere söyle!) Allahım, onlara öyle bir azab et ki, cehennem halkı bile bu azaptan dolayı imdat dilesin! Amin, ya rabbe'l-alemîn!"!!!

Önde Gelen Taklit Mercileri Bu Dua İle Fetva Vermektedirler:

Bu dua Şiîlere ait ve Urduca kaleme alınmış bir eser olan Manzûr Hüseyin'in *Tuhfetu'l-Avâm Makbul Cedîd* adlı kitabının 422. ve sonrasındaki sayfalarda geçmiştir. Müellif kendisinin önde gelen büyük taklit mercilerinden altısının fetvasına kendisinin de muvafık olduğunu zikretmiştir. Bu taklit mercileri şunlardır:

1- Seyyid Muhsin el-Hakîm,

2- Seyyid Ebu'l-Kâsım el-Hûî,

3- Seyyid Ruhullah Humeynî,

4- Hacı Seyyid Mahmud el-Hüseyinî eş-Şahrodî,

5- Hacı Seyyid Muhammed Kâzım Şeriatmedârî,

6- Allame Seyyid Ali Takî en-Nakvî

Ayrıca bu dua Şîa'nın *Tuhfetu'l-Avâm Muteber ve Mukemmel* adlı kitaplarında, s.303'de geçmiştir. Adı geçen bu eserde duanın şiî

taklit mercilerinden önde gelen dokuzunun fetvasına mutabık olduğu mezkûrdur. Bu taklit mercileri şunlardır:

1- Âyetullah Seyyid Ebu'l-Kâsim el-Hûî,

2- Seyyid Hüseyin Burûcerdî,

3- Seyyid Muhsin el-Hakîm,

4- Seyyid Ebu'l-Hasen el-Asfahânî,

5- Seyyid Muhammed Bâkır Sahib-i Kıble,

6- Seyyid Muhammed Mâvî Sahib-i Kıble,

7- Seyyid Zuhûr Hüseyin Sâhib,

8-Seyyid Muhammed Sahib-i Kıble,

9- Seyyid Hüseyin Sâhib-i Kıble

Çağdaş allameleri âyetullahu'l-uzmâlarından Seyyid Şihabuddin el-Hüseyinî el-Mer'aşî, Nurullah el-Hüseyinî el-Mer'aşî'ye ait *İhkâku'l-Hakk* adlı eser için kaleme aldığı haşiyesinde, 1/337'de şöyle demiştir:

> "Sonra bil ki: Ashabımızın bu dua için yapmış oldukları şerhler bulunmaktadır. Bunlardan biri de mezkûr şerhtir. *Lisânu'l-Havâs*'ın sahibi Fadıl el-Kazvînî'nin talebelerinden biri tarafından kaleme alınmış olan *Dıyâu'l-Hâfikîn*, Safevîler dönemi alimlerinden Mevla İsa b. Ali el-Erdebîlî'nin *Şerhu Meşhûn bi'l-Fevâid*'i bu şerhlerden bazılarıdır. Bu şerhlerin tümü el yazmasıdır. Kısacası büyük şahsiyetler tarfından kitaplarında nakledilmesi ve itimat edilmesi nedeniyle bu duanın suduru konusunda insan mutmain olmaktadır."!!!

"Kureyş'in İki Putu" Tabiri İle Kastedilenler Ebû Bekir ve Ömer *radiyallâhu anhumâ*'dır

Şîanın bu duayı hüsn-ü kabul ve teslimiyetle kabul ettikleri konusunda sizleri bilgilendirdikten sonra gelin Kureyş'in iki putu ile Ebû Bekir ve Ömer *radiyallâhu anhumâ*'yı kasdettiklerini öğrenelim!

Âlimleri ve hocaları Ebu's-Seâdât Esad b. Abdülkâhir, Kef'amî'ye ait olan *el-Misbâh*'ta, s.552'deki dipnotta; el-Meclisî'nin *Bihâru'l-Envâr*'ında, 85/263'te yer alan ifadeler üzerine şöyle demiştir: "O ikisinin dini ters yüz etmelerine gelince, bu Allah'ın dininden olup da değişime uğratmış oldukları şeylere işarettir. Meselâ Ömer'in iki mutayı haram kılması[20] ve burada zikrolunması mümkün olmayan daha başka şeyler gibi."

---

20 Muta nikahını Ömer b. el-Hattab'ın haram kıldığını söyleyen kimse ya cahildir ya da yalancıdır. Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatın muta nikahı hakkındaki tavrını öğrenmek isteyen Yusuf el-Muhammedî'nin *Tahrîmu'l-Mut'a fi'l-Kitâb ve's-Sunne* adlı eserine müracaat etsin!

Hocaları ve tarihçileri Ağabezrek et-Tahrânî olarak meşhur olan Muhammed Muhsin, *ez-Zerîa ilâ Tesânîfi'ş-Şîa*, 10/9'da *(Necef baskısı)* şöyle demiştir: "*Zuharu'l-Âlemîn fî Şerhi Duâi's-Sanemeyn*, yani 8/192'de zikredilen Kureyş'in iki putu olan Lat ve Uzzâ Ebû Bekir ve Ömer'dir. Eser Farsça'dır. Mevla Ali Asğar b. Muhammed Mehdî b. el-Mevlâ Ali Asğar b. Muhammed Yusuf el-Kazvînî'ye aittir. Bu eseri Şah Sultan Hüseyin Safevî adına telif etmiştir."

Feyd el-Kâşânî lakaplı Molla Muhammed Muhsin b. Şah Murtaza, *Kurratu'l-Uyûn*, s.326'da *(Dâru'l-Kitâbi'l-Lubnânî, 1979, II. Baskı)* şöyle demiştir:

> "Sonra şeriatın hükümlerini değiştirmeye ve bu hükümler içinde bid'atler ihdas etmeye başladılar. Bunlardan bazısını bilmediklerinden, bazısını kendi arzularına uyması için değiştirdiler. Kimisini de bid'at çıkarmaktan hoşlandıkları için ihdas ettiler. Emiru'l-Müminîn *aleyhimusselâm*, Kureyş'in İki Putu Duası'nda onların bazı kötülüklerine işaret etmiştir. Ebû Bekir, 'Bana gelen bir şeytanım var' derdi…"!!!

Daha sonra şîa müctehidlerinin sonuncusu Molla Muhammed Bâkır el-Meclisî ve Şîa'ya göre eş-Şeyhu'l-Evhad lakaplı hocaları Ahmed el-Ahsâî'nin *Şerhu'z-Ziyârati'l-Câmiati'l-Kebîr*, 3/189'da kendisinden yapmış olduğu nakilde şöyle demektedir:

> "Cibtten Ebû Bekir; tağuttan Ömer; şeytanlardan Ümeyyeoğulları, Abbâsoğulları ve onlara tâbi olup da imâmet, Fedek ganimeti, humus ve diğer haklarınızı gasbeden taraftarları.."!!!

Şîa'ya göre Şeyhu'l-İslam lakabı taşıyan Molla Muhammed Bâkır el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 85/268'de şöyle demiştir:

> "*Kitabu'l-Fiten*'de o ikisinin yaralayıcı ifadeleri hakkında genişçe söz etmiştik. Burada ise duayı okuyan kimsenin bu ikisinin -Allah'ın laneti onların ve onları dost edinenlerin üzerine olsun- fecaatlerini hatırlaması için el-Kef'amî'nin zikrettiklerini dile getirdik."!!![21]

Bu noktada bir espri bir nükte dile getirelim. Şeyh Sibâî'yi evinde ziyaret eden Abdülhüseyin Şerefuddin el-Mûsevî, *el-Mecâlisu'l-Fâhira fî Meâtimi'l-İtrati't-Tâhira* adlı kitabında, s.31'de *(Muessesetu'l-Vefâ, 1400h.)* -kendisinden ve benzerlerinden beri olan- İmam Sâdık'tan rivayet ettiğine göre dedesi Hz. Hüseyin *aleyhisselâm*'ın kabri başında durmuş ve şöyle demiştir:

> "Şehadet ederim ki, sen namazı kıldın; zekatı verdin; marufu emredip münkeri yasakladın, Allah'a ve Rasûlü'ne itaat ettin, O'na ihlasla kulluk ettin, yolunda sabrederek, sevabını sadece O'ndan bekleyerek yakîn (ölüm)

---

21 İnnâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn… Onlar bize lanet okumak, bizden beri durmak ve … ve … gibi şeyleri uygulayıp dururken aramızda bunlarla yakınlaşma çağrıları yapanların, onları din kardeşi olarak görenlerin bulunması büyük bir musibet, bir facia! Müslüman kardeşim, Ehl-i Sünnete karşı gerçek tutumlarını iyice öğrenebilmek için bu elindeki bu risaleyi tekrar tekrar okumakta tereddüt etme! Kasıtlı ya da kasıtsız olarak onlarla birlikte hareket etmeye çalışanların sözlerini de bir kenara bırak!

sana gelene dek cihad ettin. Allah seni katleden ümmete lanet etsin! Allah sana zulmeden ümmete lanet etsin! Allah bunu duyup da razı olan ümmete lanet etsin!"!!!

Müslüman kardeşim, bu sapık lanet okuduğu ümmetle neyi kastediyor, biliyor musun? Hz. Hüseyin'i katleden ümmet ve bu olayı duyup da olanlara rıza gösteren ümmet onların inançlarına göre Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaattır. Dr. Muhammed et-Tîcânî es-Semâvî, *eş-Şîa Hum Ehlu's-Sunne* adlı kitabında, s.300'de şu ifadeleri ile bunu açığa çıkarmaktadır:

"Başka bir delil bulmak istersek, sadece Ehl-i Sünnetin Aşura Günü'nü anma konusundaki tutumunu tahlil etmemiz yeterli olacaktır… Öncelikle onların Hüseyin'in katillerine karşı rızalık ve sevinç içinde ve destekçi bir tutum sergilediklerini gözlemlemekteyiz…"!!?

Böylelikle Abdülhüseyin Şerefuddin'in Şeyh Sibâî'yi evinde zirayet ederek yakınlaşmaya çağırırken takiyye yaptığı ortaya çıkmaktadır. Bu aşağılık Rafızî yakınlaşma fikrine hamasetle tutkun olduğunu ve buna inandığını (takiyye yaparak) gösterirken, içten içe es-Sibâî'nin[22] Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın katline rıza gösteren ümmetten olduğuna inanıyordu. Ona göre böyle bir ümmetin cezası ise lanet olunmaktı. Hâlbuki delil, Abdülhüseyin'in ve zikretmiş olduğu rivayetinin zıddınadır. Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve selem*, Şîa'nın bizzat kendi rivayetlerine göre şefaatini ümmetinden büyük günah işleyenler için saklamıştır. Hocaları İbn Bâbeveyh el-Kummî es-Sadûk, *Uyûnu'l-Ahbâr*, 1/136'da *(Tahran baskısı)* Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve âlihî*'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir: "… Şefaatim ancak ümmetimin büyük günah işleyenlerinedir." Allah Azze ve Celle'nin Kitab'ı bize şunu haber vermektedir: *"Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz." (Âl-i İmrân, 3/104) "İşte böyle sizi vasat bir ümmet kıldık ki, insanlara şahit olasınız." (Bakara, 2/143)*

Ey Allah düşmanı, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ümmeti nasıl lanetli bir ümmet olabilir?

Hem sonra Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh* Şîanın ihaneti sonucu öldürülmüştür. *"Şia İnancında Nâsıbîler Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'tır"* adlı bölümde ispatladığımız gibi bu husus kendi rivayetlerinde bildirilmektedir. Oraya müracaat edebilirsiniz.

---

22 Kafir ve lanet edilmesi gerektiği görüşünde olan kimseler tarafından ziyaretine gidilen es-Sibâî. Bu anlatılanlar, Müslüman Kardeşler'in Şiîler ve Sünniler arasındaki yakınlaşma meselesi karşısında sahip oldukları olumsuz bakış açısının sonuçlarındandır. Kendileri bu fikre çağrıda bulunmaktadır. Önde gelen liderleri Hasan el-Bennâ *rahimehullâh*, Tilmisânî'nin anlattığı gibi Şîa ile yakınlaşmaya çağrıda bulunmakta ve bu mesele hakkında inceleme ve araştırmada bulunmaktan nehyetmektedir. Sonuç ise, ileride geleceği üzere es-Sibâî'nin de anlattığı gibi adı geçen doktorun kafir olduğu görüşünde olduğu kimseyi ziyaret etmesi şeklinde gerçekleşmiştir.

Tîcânî'nin *eş-Şîa Hum Ehlu's-Sunne*, s.301-302'de ifade etmiş olduğu *"Ehl-i Sünnet Aşura Günü'nde kutlama yapıyor ve o günü bayram kabul ediyorlar. Bu günün faziletine dair hadisler uydurmuşlardır."* sözlerinin cevabı şudur: Ehl-i Sünnetin bu günde yapmış oldukları Allah Azze ve Celle'ye yakınlaşmak gayesi ile oruç tutmaktan ibarettir. Biz de şu soruyu yöneltiyoruz:

Allah Azze ve Celle'nin günahları affettiği bir gün, hüzün günü müdür yoksa sevinç günü müdür?

Eğer hüzün günüdür, dersen, kendi kendini zelil etmiş olursun.

Sevinç günü olduğunu söylersen, zaten istenen budur ve bu da Aşura Günü'dür.

Bununla ilgili delilin ne olduğunu sorarsan,

Deriz ki: Buna dair delil sahih hadisler ve sizin nezdinizde mutemet kitaplarınızın bazılarını rivayet etmiş oldukları hadislerdir. İşte taifenizin hocası Ebû Cafer et-Tûsî, *el-İstibsâr*, 2/134'de, muhaddisiniz ve muhakkikiniz Muhammed b. el-Hasen el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 7/337'de bugünde oruç tutmanın fazileti ile ilgili üç rivayete yer vermektedirler:

Birincisi: Ebû Abdillah *aleyhisselâm* > babası kanalıyla rivayete göre Ali *aleyhisselâm* şöyle demiştir:

> "Dokuz ve onuncu günde aşura orucunu tutun! Çünkü bu oruç sene boyu günahlar için kefarettir."

İkincisi: Ebu'l-Hasen *aleyhisselâm*'dan rivayete göre şöyle demiştir: "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve âlihî ve sellem* aşura günü oruç tutmuştur."

Üçüncüsü: Cafer > babası *aleyhimasselâm* tarikinden rivayete göre şöyle demiştir:

> "Aşura orucu bir yıl için kefaret gibidir."

İşte bu sebeple Ehl-i Sünnet, Mustafa *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in hidayetine uyarak aşura günü oruç tutmaktadır. Ama sen ve sana tabi olanlar Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in "Ağıt yakmak cahiliyye işlerindendir." sözünü hiç önemsemeksizin ve boyun eğmeksizin o günde ağıtlar yakıp duruyorsunuz. Bu hadisi kendi muhaddisleri Muhammed b. Ali b. el-Hüseyin b. Bâbeveyh el-Kummî es-Sadûk, *Fakîhu Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 2/271-272'de tahric etmiştir.

Kendi allameniz el-Meclisî'nin *Bihâru'l-Envâr*, 82/103'teki rivayeti ise "Ağıt yakmak cahiliyye işidir." şeklindedir.

Yapmış olduğunuz cahiliye amellerinden ötürü sizleri tebrik ederiz.

Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaati de bizzat sizin rivayetlerinizde geçtiği gibi Allah'ın sene boyunca günahlara kefaret kıldığı bir orucu tuttuklarından dolayı tebrik ederiz.[23]

Değerli okuyucunun dikkatini şu hususa çekmek isteriz: Bu risalenin konusu şiîlik mezhebinin hakikatinin ve Ehl-i Sünnet karşısındaki tutumunun ortaya çıkarılmasıdır. Yoksa bu mezhebin tebasınca gerçekleştirilen batıl amellere reddiyede bulunmak değildir. Çünkü bu konu için beşyüz sayfayı aşan bir başka kitap tahsis ettik. Allah'tan bu eser ile Müslümanları faydalandırmasını ve kendi vech-i kerimi için yapılmış ihlaslı bir amel kılmasını dilerim.

Şîa'nın Ömer *radiyallâhu anh*'ın Öldürülüşüne Sevinmeleri ve O Günü Bayram Saymaları:

On iki imamcı Şîa, Hz. Ömer radiyallâhu anh'ın öldürülüşüne sevinç duymakta ve o günü kendilerine göre bayram saymaktadırlar. Hatta katledildiği o günün Allah'ın Şîa için hiçbir günah yazmayacağı ruhsat olduğunu iddia etmektedirler. Ayrıca Şîa bu günü, birçok isimlerle anmaktadır. İstirahat (dinlenme/tatil) günü, bereket günü, Şîa'nın sevinç günü bu isimlerden bazılarıdır.

Bunu allameleri el-Meclisî, *Bihâru'l-envâr*, 95/351-355'de rivayet etmiştir.

Ayrıca Nimetullah el-Cezâirî de, *el-Envâru'n-Numâniyye*, 1/108-111'de "Semâvî Nur" başlığı altında Ömer b. el-Hattab'ın öldürülüşünün sevabından bahsetmektedir.

Şîa'nın bu rivayetlere inandığını gösteren delillerden biri *Ikdu'd-Durar fî Bakari Batni Ömer* adlı kitabın 6. sayfasında –bu eser henüz basılmamış ve el yazması olarak Hindistan Rıza Rambû Kütüphanesi'nde 2003 numarada bulunmaktadır- bir bölüm açarak başlığına şu ismi vermiştir:

> "Dördüncü Bölüm: Bugünde Sevinç Duyma Halinin Kesin Olarak Vasfedilmesi. Bu Hal Samimi Şiîlerin Sevincinin Tam Olmasındandır"!?

Daha sonra o günde söylenen marşlar zikretmiş ve bu marşları şu sözleri ile nitelendirmiştir:

> "Bunlar yüce sözler, şık lafızlardır. İkbal, emellerin doğduğu yerden doğunca, Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen, kulları fitneye düşüren, yeryüzünde mahşer ve diriliş gününe kadar fesat çıkaran Ömer b. el-Hattab facirinin öldürülmesi ile sabah-akşam vuslat meltemi esince, sevinç kadehleri göçüp giden ruhların sevinç tozu ve dostluk suyu ile karışık güzelim kokularıyla doldu…"!!!

---

23 Daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, Abdullah b. Abdülaziz'e ait *Men Katele'l-Huseyn (Hz. Hüseyin'in Katlinin Perde Arkası)* adlı kitaba müracaat ediniz.

Bu sözlerinin akabinde, s.9-11'de Ömer b. el-Hattab *radiyallâhu anh*'ın öldürülmesine duyulan sevinç ile söylenmiş uzun uzun şiîrler dile getirmektedir. Bu şiîrlerden bazı beyitleri zikredelim:

Sevinçten tehlil getirdim götürüldüğü gün,
Alevli cehennem ateşine ve alevlerine

Lat'ı bıraktı ardında ağlak ve üzgün,
Vefasızlık ve küfür dostu kimseler içinde

Yok karşı çıkacak azgın bağiliklerine
Ne cinler arasında ne de insanlar içinde,

Ey dellal! bağır, bu Fatıma'nın bayramıdır,
Ömer'in deşilen karnına sevinme bayramıdır.

Sapıklık güneşinin tutulduğu gün
Korku duydu bid'atçiler görüş sahibinin kaybından

Peygamber ailesinin sevinçli olduğu gün
Bedevi, medenî onlara dost olan herkesin
Sapkın iblisin kuşluk vakti seslendiği gün
Cinin ve insin sapıklarından bir kalabalığa

Aralarında yardımcılarını dağıtıp gittiler,
Hemen o anda bir zümreye yöneldiler

Etrafında bir araya toplandıklarında
Ömer'in öldüğü haberini getirdi biri

Aralarında kalkıp bir konuşma yaptı,
Dedi ki: Küfür ve fücurun direği öldü.

Fasıkların reisi öldü bugün,
Liderleri insin ve cinin.

Bana arka çıkan adam öldü bugün
Küfür ve şer bid'atlerine karşı

Zulmün dayanağı öldü gitti bugün,
Sapıklık bağları çözüldü, küfür dağıldı bugün

Münafıklıkta hocam ölüp göçtü bugün,
Onunla iftihar günü tamdır övüncüm

Eyvah ki, eyvah! Bundan sonra kim olacak adamım?
Din işimi şaşkınlıkla helak edecek

Yaptıkları çok, çok hoşuma giderdi,
Ne yaptıysa, münkerin zirvesiydi.

Küfrün öyle acaipliklerini gösterirdi ki,
Uyanık olmayan iblisler bile akledemezdi.

Ey Feyruz[24] *ellerin dert görmesin*
Gander'i öldürdün zaferi de kazandın.

Bid'at çıkaran Allah düşmanının,
Keskin kılıcınla karnını deştin

---

24 Feyruz, Ebu Lülüe'dir. Unutmayalım ki, Şiîler Ömer *radıyallâhu anh*'ın katilini Baba Şecaaddin lakabıyla anmaktadırlar. Bk. el-Kummî, *el-Kunâ ve'l-Elkâb*, 1/147.

Meftun, obur, kökü bozuk, pasaklı,
Haydut veya değersiz bir aşağılık

Hazine kazandın katledince bu azgını,
Peygambere ve pak ailesine eziyet eden adamı

Peygamber ailesi hakkında asırlarca süren hilafı
Öldürdün sen onu ilk çıkaran adamı

Ehl-i beyt firavununu, kadri yüce insanları
Gerilerde bırakanı katlettin.

Fasıklığın başı Nasel'i öldürdün,
Sapıklık buzağısı sığırdan sayılır.

Katlettin sen, yaratıcısına inanmadan öleni,
Bir gün bile sıkıntı duymamış fasığı

Defalarca inat eden adamı katlettin
Gizlide ve açıkta küfre alışmış olanı katlettin

Bayram onun katledildiği gündür
Ruhların bayram ettiği o gündür.

Haksızlığın, düşmanlığın temeli
Ebû Bekir'den başka kimdir?

Ömer'den başka zulme temel olan var mıdır?
Bu ikisi cibt ve tağut gibidir

Bedevî-medenî tüm insanlığı saptıran
Beraberce sapmış ve saptırmışlar insanları

Yarın mahşer gününde tadacaklar sakarı
Bunların üçüncüsü beğenmişlik içinde

Halk arasında kötü bir yaşam içinde
Üçünün İslam'a yaptıklarını Allah'a havale ettim,

Diriliş gününe gidince herkes görecek
Rabbim Allahtan bana nasip etmesini dilerim

O iki melunu şu gözlerimle göreyim
Peygamberin bize dediği gibi o ikisi

Mezar çukurundan çıkarılacaklar bir gün[25]
Şeksiz şüphesiz teşhir edilecekler

Bütün insanların gözleri önünde
İki ağaç dalına asılıp sallandırılacak
Hiç kuşkusuz cayır cayır yakılacaklar

15. Şîa'nın Ehl-i Sünnetin Dört İmamına Dil Uzatması

Şîa, Ehl-i Sünnetin dört imamına (Ebû Hanife, Mâlik, Şâfiî ve Ahmed b. Hanbel *rahimehumullâh*) gösterdikleri saygı sadace takiyyeye dayanmaktadır.

---

25 Şîanın iddiasına göre mehdi zuhur edince o ikisini mezardan çıkaracaktır.

Sikatulislamları el-Küleynî, *el-Kâfi*, 1/58de *(Tahran baskısı)* Semmâa b. Mehran > yedinci masum imamları Ebu'l-Hasen Musa *aleyhisselâm* tarikinden gelen bir hadiste şöyle demiştir:

> "… Bildiğiniz şeyler size gelirse, onu söyleyin. Bilmedikleriniz gelirse, dedi ve eliyle ağzına işaret eti ve sonra 'Allah dedi, Ali aleyhisselâm dedi, ben dedim ve sahabe dedi' diyen Ebû Hanife'ye lanet etsin!"!!!

Bu rivayeti ayrıca Muhaddisleri el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 18/23'de *(Beyrut)* zikretmiştir.

Cerh-Ta'dil konusunda umde kabul ettikleri Muhammed b. Amr el-Keşşî, *Ricâlul-Keşşî* olarak bilinen *İhtiyaru Marifetir-Ricâl*, s.149'da *(Meşhed/İran)* Hârun b. Hârice'den rivayet ettiğine göre şöyle anlatmıştır:

> "Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'a *"İman edenler ve imanlarına zulüm karıştırmayanlar." (En'âm, 6/82)* ayeti hakkında sordum "Bu Ebû Hanife ve Zurâra'nın vacip gördükleridir." dedi."!?

Ebû Basîr > Abdullah *aleyhisselâm* tarikinden gelen rivayette şöyle demiştir:

> *"İman edenler ve imanlarına zulüm karıştırmayanlar" (En'âm, 6/82)* ayetini okudum. "Allah bizi ve seni bu zulümden korusun!" dedi. "O nedir?" dedim. "Vallahi o, Zurâra ve Ebû Hanife'nin ihdas ettikleri ve bu kısma girenlerdir." dedi. "Zina da onunla beraber mi?" dedim. "Zina günahtır." dedi."!? (*Ricâlu'l-Keşşî*, s.145)

Ricâlu'l-Keşşî, s.146'da Ebû Basîr'den rivayete göre şöyle demiştir:

> "Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'a *"İman edenler ve imanlarına zulüm karıştırmayanlar" (En'âm, 6/82)* ayetini okudum." "Seni ve bizi Allah bu zulümden korusun, ey Ebû Basîr! Bu Zurâra ve ashâbının, Ebû Hanife ve ashâbının tuttukları yoldur." dedi."!?

Yine *Ricâlu'l-Keşşî*, s.187'de ve Kahbâî'ye ait *Mecma'u'r-Ricâl*, 4/4'de *(Asfahan baskısı)* şu ifadeler yer alır:

> "Ebû Hanife, Mümin et-Tâk'a -Cafer b. Muhammed *aleyhisselâm* ölmüştü-: "Ey Ebû Cafer! İmamın ölmüştür." dedi. Ebû Cafer de (şeytanı kastederek) "Fakat senin imamın kıyamet gününe kadar süre tanınıp bekletilenlerdendir." dedi."!?

Şîa, *Ricâlu'l-Keşşî* s.190'da da yer aldığı üzere şu rivayette bulunmuştur:

> "Câbir el-Ca'fî bir gün Ebû Hanife'nin yanına girmiş ve Ebû Hanife kendisine "Siz Şîa topluluğu hakkında bana bir şey ulaştı" dedi. O "Nedir o?" diye sorunca "Bana ulaştığına göre siz, içinizden biri öldüğünde sol elinizi kırarmışsınız ki kitabı sağından verilsin!" dedi. Câbir "Ey Numan, bu hakkımızda söylenmiş bir yalandır. Fakat bana siz mürcieler hakkında ulaştığına göre sizden biri öldüğünde kıçına bir şey sokup içine biraz su

> boşaltırmışsınız ki, kıyamet gününde susuzluk çekmesin!" dedi. Bunun üzerine Ebû Hanife "Hem bizim, hem de sizin hakkınızda yalan söylenmiş" dedi."!?

Hocaları Muhammed er-Radî er-Radavî, *Kezebû ale'ş-Şîa*, s.135'te *(İran baskısı)* şöyle demiştir:

> "Allah seni rezil etsin, ey Ebû Hanife! Nasıl olur da namazın Allah'ın dininden olmadığını iddia edebilirsin?..."!!!

Muhammed er-Radî er-Radavî, *Kezebû ale'ş-Şîa*, s.279'da şunları söylemiştir:

> "Şayet İslam ve sünnet bağlılığı iddiasında bulunanlar ehl-i beyt *aleyhimusselâm*'ı seviyorlarsa, onlara ittiba ederler. Ve dinlerini Ebû Hanife, Şâfiî, Mâlik ve İbn Hanbel gibi tahrifçilerden almazlar."!!!

Seyyid Nimetullah el-Cezâirî eş-Şiî, *Kısâsu'l-Enbiyâ*, s.347'de *(Beyrut, VIII baskı)* şunları söylemiştir:

> "Bunları söylüyorum ki, birçok şeyi açık olarak anlayasınız. Muhaliflerin ibadetlerinin batıl oluşu da bunlardan biridir. Çünkü onlar oruç tutsalar, namaz kılsalar, haccetseler, zekat verseler, çeşitli ibadet ve taatlerde bulunsalar ve diğerlerinden daha da fazla yapsalar bile onlar Allah'ın girilmesini emrettiği kapıdan başka bir kapıdan gelmişlerdir… Dört mezhebi kendileri ile rableri arasında birer vasıta, birer giriş kapısı olarak kılmışlardır. Hükümleri onlardan almış; onlarsa bu hükümleri Allah'ın alınmasını yasak ettiği ve dine buradan girenlera ta'n ettiği kıyaslardan, istinbatlardan, reylerden ve ictihaddan almışlardır."!!!

Derim ki: Bunlar kendi iç dünyalarında inandıkları ve nesillerine terbiyesini verdikleri şeylerdir. Daha sonra hocaları Muhammed et-Tîcânî gelmiş ve nâsıbî olarak görmeleri nedeniyle Şîa'nın Ehl-i Sünnete duyduğu gizli düşmanlığı açığa vurmuştur. *Summe İhtedeytu* adlı kitabının 127. sayfasında *(Muessesetu'l-Fikr, Beyrut&Londra)* şunları dile getirmektedir:

> "İçlerinde birçok ihtilaf bulunan dört mezheb muhtemelen ne Allah katındandır, ne de peygamberinin…"!!?

Hindistan'daki Şiî İlim Konseyi, bu kitabın birkaç dilde basımını gerçekleştirdi. Bu bilgiyi Tîcânî *Fes'elû Ehle'z-Zikr* adlı kitabında, s.11'de *(Beyrut, 1992m, I. Baskı)* vermektedir.

eş-Şîa Hum Ehlu's-Sunne adlı kitabında, s.84'te şöyle demektedir:

> "Mâlikî, Hanefî, Şâfiî, Hanbelî gibi çeşitli grupları varken ve aralarında fıkhî hükümler bakımından ihtilaflar bulunurken Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat iddiasında bulunanlara nasıl hayret etmeyelim?"!!?

Sayfa 104'te şöyle demektedir:

> "Böylelikle hakim otoritelerin ortaya çıkarmış oldukları ve Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat olarak adlandırdıkları mezheblerin nasıl intişar ettiklerini anlamış oluyoruz."!!?

Sayfa 109'da da şöyle demektedir:

> "Bizi bu araştırmada ilgilendiren şey, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatın dört mezhebinin politik nedenlerle uydurulmuş mezhepler olduklarını açık delillerle (!) açıklamaktır…"!!?

Sayfa 88'de de şunları kaydetmektedir:

> "İşte Ebû Hanife… Kıyasa, sarih naslara karşın reyle amel etmeye dayalı bir mezhep uydurduğunu görüyoruz… Mâlik… Onun da İslam içinde bir mezhep uydurduğunu görmekteyiz… Şâfiî… Ahmed b. Hanbel…"!!?

Sayfa 93'te şöyle demektedir:

> "Ayrıca Ebû Hanife'nin vefatından sonra mezhebinin yayılmasının sebebi olarak tabilerinden ve en samimi talebelerinden ikisi ve aynı zamanda da Abbâsî Halifesi Hârun Reşid'e en yakın kimselerden olan Ebû Yusuf ve eş-Şeybanî'yi görüyoruz. Bu ikisinin Hârun Reşid'in otoritesini iyice sağlamlaştırıp pekiştirmesi ve desteklenmesi konusunda büyük rolleri olmuştur. Hârun da cariyelerle hayâsız kimselere yargı ve fetva alanında bu ikisinin muvafakatı olmadan görev üstlenme izni tanımamıştır… İşte Ebû Hanife kendi döneminin ilim adamları tarafından tekfir edilmesine ve zındık sayılmasına rağmen en büyük âlim ve mezhebi de en büyük mezheb haline gelmiştir."!!?

Sayfa 125'te de şöyle demektedir:

> "Bütün bunlar vesilesiyle karşı konulamayacak (!) net delillerle (!) bir kez daha ortaya çıkmaktadır ki, İmâmiye Şîası gerçek Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaattır (!). Ehl-i sünnet ve'l-Cemaat, kendi efendilerine ve büyüklerine itaat etmiş onlar da onları saptırarak karanlıklar içinde hiçbir şeyi göremez durumda bırakmışlar, nimetleri inkar denizinde boğmuşlar ve tuğyan bataklığında helak etmişlerdir."!!?

Sayfa 168'de şunları ifade etmektedir:

> "Ona deriz ki: Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatın bariz şahsiyetleri ve imamları sarih olan sünnet-i nebeviyeye muhalefet edip arkalarına atmışlar ve kasıtlı olarak bile bile terketmişlerdir."!!?

Sayfa 287'de "Nebevî sünnetin büyük bölümüne muhalefet etmişlerdir." sözleri ile Ehl-i Sünneti kötülemiş ve hatta kasılarak onların İslam'ın öğretilerine muhalefet ettiklerini ileri sürmüştür. Madem ki onlar bizlere böylesine düşmanca bir gözle bakıyorlarsa, Ehl-i Sünnetle yakınlaşma davetleri neden yapılmaktadır?

Derim ki: Tîcânî'nin de aralarında bulunduğu ilim adamları İslam ülkelerine niçin birçok ziyaret ve geziler düzenliyorlar?

Cevap: Bu tutum, bu kitabın müstakil bir bölümünde üzerinde durduğumuz ve kendi mezheplerini yaymayı hedefledikleri takiyyeye dayanmaktadır.

Hayasızlığını ve İslam alimlerine karşı edepsizliğini gözler önüne serdiğimiz Tîcânî'nin bukalemun gibi renkten renge büründüğünü

görmekteyiz. Hindistan'da Bombay'a ziyarette bulunduğunda Ehl-i Sünnet alimleri Şîa'nın fecaati ve bâtıl tutumları ile kendisini karşılamışlardı. Onlara bir konuşma yapmış kendisine söylenenleri dinlemiş ve *Fes'elû Ehle'z-Zikr*, s.122de de açıkça belirttiği gibi şöyle demişti: "Allah'tan korkun, kardeşlerim! Rabbimiz bir, peygamberimiz ve kitabımız bir, kıblemiz de bir…"

Derim ki: O kimseler Tîcânî'ye nasıl kardeş olabilirler ki? Kendileri onlar ve imamları hakkında böyle sözler söyleyip dururken… Bu tamamen bir tuzak, hile ve kurnazlıktır.

Daha sonra şu mektubuna kulak verin! Ebu'l-Hasen en-Nedvî'ye yazdığı bu mektubu *Fes'elû Ehle'z-Zikr* kitabında, s.14'te zikretmiş ve şöyle demiştir: "Sizleri samimi ve net bir duruşa davet ediyorum. Bu asırlarda İslam adına konuşmaya devam ettiğiniz sürece Allah'ın mesuliyet yüklediği kimselerdensiniz…"

Deriz ki: Tîcânî'nin gözünde politik nedenlerle uydurulmuş bir mezhep bağlısı nâsıbî olduğu ve efendilerine, büyüklerine itaat edip de yine Tîcânî'nin sözlerine göre saptırılmış olduğu halde Allah Nedvî'ye sorumluluk nasıl yükler?

Sünnîlerle Şiîlerin birliği yönünde yapılan böylesi uzun ve geniş davetlerin sebebi nedir acaba?

Cevap:

Elinizdeki kitabın Şiîlerin yakınlaşma davetleri ile neyi hedeflediklerine dair bölümünde de üzerinde duracağımız gibi Ehl-i Sünnetin avamı arasında kendi mezheplerini yaymayı amaçlamaktadırlar. Bu hedefin gerçekleşebilmesi ise ancak Şîa'nın batıl inanşlarını ortaya çıkaran yazı ve araştırmaların durdurulması ile sağlanabilir. Bu konuyu, yani şiîlerin batıllıklarını ele alan bir kitap çıktığında Müslümanların birliğini tehdit ediyor, saflarını parçalıyor gibi iddialar ileri sürerek hemen bunu reddetmektedirler. Ama kendilerinin bu ümmetin en seçkin şahsiyetlerine, Kur'an'a dil uzatmaları, Ehl-i Sünnet inancı hakkında şüphe uyandırmaları, zayıf ve bilgisiz Sünnîleri, fakirliklerini ve cehaletlerini kullanarak Şiîlik mezhebine sokmaları gibi hususlar İmâmiyye taifesinin kriterlerine göre birliği tehdit etmiyor, Müslümanların saflarını parçalamıyor. Tîcânî'nin sözleri bizden o kadar da uzak değil.

16. Şîa'nın İmamlar Konusundaki Aşırılığı

a)- On İki İmamın Peygamberlerden *aleyhimusselâm* Üstün Görülmesi:

Onlar Ehl-i beyte biz Ehl-i Sünnetin baktığı gibi bakmıyorlar. İttiba edilmeye çağrıda bulundukları ehl-i beyt on iki imamdır. Bu on iki imamı peygamberlerden daha üstün görmektedirler. Evet Allah'ın peygamberlerinden *aleyhimusselâm* daha üstün (!) görürler.

Hocalarından biri Seyyid Emir Muhammed el-Kâzımî el-Kazvînî, *eş-Şîa fî Akâidihim ve Ahkâmihim*, s.73'de *(II. Baskı)* şöyle demektedir:

> "Ehl-i beytten olan imamlar *aleyhimusselâm* peygamberlerden daha faziletlidirler."!!!

Humeynî'nin yardımcılarından biri olan Âyetullah Seyyid Abdülhüseyin Destgayb, *el-Yakîn*, s.46'da (*Dâru't-Teâruf, Beyrut/Lübnan, 1989m)* şöyle demektedir:

> "Bizim on iki imamımız son Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* haricindeki bütün peygamberlerden daha üstündür. Muhtemelen bunun sebebi yakînin onlarda daha fazla olmasıdır."!!!

Bu iki müellif gibi Humeynî de *el-Hukûmetu'l-İslâmiyye* adlı kitabında, s.52'de *(Menşûrâtu'l-Mektebeti'l-İslâmiyyeti'l-Kübrâ)* imamların, hiçbir mukarrab meleğin ve hiçbir peygamberin ulaşamayacağı bir makama sahip olduklarına inanmaktadır. Onun bu ibarelerini Ehl-i Sünnet mensubu birçok yazar ve düşünür tarafından nakledilmiştir. Bunlardan daha önce es-Sadûk lakaplı hocaları Muhammed b. Ali b. el-Hüseyin el-Kummî, *Uyûnu Ahbâri'r-Rıdâ* adlı kitabında ve Muhammed b. el-Hasen el-Hurr el-Âmilî, *el-Fusûlu'l-Muhimme* adlı eserinde dile getirmişlerdir.

Humeynî'nin ifadeleri tam olarak şöyledir:

> "İmam övülen bir makama, yüce bir dereceye sahiptir. Bu evrenin tüm zerreciklerinin velâyet ve otoritesine boyun eğdikleri tekvinî bir hilafete sahip bulunmaktadır. İmamlarımızın, hiçbir mukarrab meleğin ve hiçbir peygamberin ulaşamayacağı bir makama sahip olmaları mezhebimizin zaruriyatındandır."!!!

Nimetullah el-Cezâirî, *el-Envâru'n-Numâniyye*, 1/20-21'de İmâmiyye'nin peygamberler ve imamlar arasında üstünlük konusundaki görüşünü açıklarken şöyle demektedir:

> "Bil ki; mütevatir haberlerden dolayı Peygamberimiz *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in diğer peygamberler *aleyhimusselâm* içinde en şerefli peygamber olduğu konusunda herhangi bir ihtilaf yoktur. Tek anlaşmazlık noktası Emîru'l-Müminîn ve pak imamların *aleyhimusselâm* dedeleri dışındaki diğer peygamberlere karşı daha üstün olup olmadıklarıdır.
>
> Bir grubun görüşüne göre imamlar, ulu'l-azm olanlar dışındaki diğer peygamberlerden daha üstündür. Ulu'l-azm peygamberler imamlardan *aley-*

> *himusselâm* daha faziletlidirler. Ashabımızdan bir kısmı da imamlarla peygamberlerin eşit fazilette oldukları görüşüne kail olmuşlardır. Müteahhirînin ekserisi ise, imamların ulu'l-azm ve diğer peygamberlerden daha üstün oldukları görüşüne sahiptirler. Doğru olan da budur."!!!

Şîa'ya göre müctehidlerin sonuncusu olan Muhammed Bâkır el-Meclisî, *Mir'âtu'l-Ukûl*, 2/290'da *"Rasûl, Nebi ve Muhaddes Arasındaki Fark*" babında şöyle demektedir:

> "Onlar (yani imamlar) bizim peygamberimiz *sallallâhu aleyhi ve sellem* dışındaki tüm peygamberlerden daha faziletli ve daha şereflidirler."

Şu anda önümde bir kitap duruyor. Adı *es-Sırâtu'l-Mustakîm ilâ Mustahıkkî't-Takdîm*. Şîanın allameleri, kelamcıları ve hocaları Zeynuddin Ebû Muhammed Ali b. Yunus el-Âmilî en-Nebâtî el-Beyâdî'dir. Muhammed Bâkır el-Behbûdî bu eseri tashih etmiş ve talikte bulunmuştur. Saygıdeğer okuyucu, bu eser içinde bulunan olumsuzluklardan haberdar etmeden önce Şîa'nın çağdaş taklit mercilerinden biri olan Âyetullah Ebu'l-Meâlî Şihâbuddin el-Hüseyinî el-Mer'aşî en-Necefî'nin Allame Beyâdî'nin biyografisine ilişkin olarak kaleme aldığı ve *Riyâdu'l-Efâhî* adını verdiği kitabın mukaddimesi niteliğindeki hal tercemesinde en-Nebâtî hakkındaki övgülü ifadelerini nakletmek istiyoruz.

el-Mer'aşî şunları söylemektedir:

> "İlk sınıf olarak ve en ön sırada sayılması uzak görülmeyecek biçimde bu kapsamda gördüğüm en güzel şeylerden biri, araştırmacı kelamcı allame Şeyh Zeynuddin Ebû Muhammed Ali b. Yunus el-Âmilî en-Nebâtî el-Beyâdî'ye *(Allah sırrını takdis etsin, şerefini arttırsın)* ait olan *es-Sırâtu'l-Mustakîm ilâ Mustahıkkî't-Takdîm* adlı kitaptır. Yemin ederim ki bu kitap, konusu bakımından ilgi çekici bir eserdir. *er-Ravdât* müellifi allame 'Seyyidimiz Murtaza Alemulhudâ'nın *eş-Şâfî* kitabından sonra bir benzerini görmedim. Bilakis birkaç yönden tercihe şayandır…"!!!

Derim ki: Şîa'ya karşı hoş duygular içinde bulunan kardeşlerimizden bazısı, Râfızîlerin İslam müntesibi taifeler içinde en yalancısı olduğu söylenince öfkelenmektedirler. Zeynuddin el-Beyâdî, *Sırâtu'l-Mustakîm*'de, 1/20'de *(el-Matbaatu'l-Haydariyye, Neşru'l-Mektebeti'l-Murtadaviyye li İhyâi'l-Âsâri'l-Ca'feriyye, I. Baskı)* şöyle demektedir:

> "İmam Mâlik b. Enes, Ali'nin faziletleri ile alakalı birçok rivayet nakletmiştir. Onu kendisi de ulu'l-azm peygamberlerden daha üstün görürdü."!!!

Allah'ın kulları; Mâlik b. Enes, Hz. Ali'yi ulu'l-azm peygamberlerden üstün görüyor muydu?

Daha sonra kendi hocalarından çoğunun Hz. Ali'yi ulu'l-azm peygamberlerden daha üstün gördüklerini zikretmekte ve şöyle demektedir: "Hocalarımızın çoğusu genel reisliğinden ve dünya halkının hepsinin onun halifeliğinden istifade etmesinden dolayı kendisini ulu'l-azm peygamberlerden daha üstün görmektedirler."

Dünya halkının hepsi Hz. Ali *radiyallâhu anh*'ın hilafetinden faydalanmış mıdır? Şîa imamları, ulu'l-azm dışındaki peygamberlerden faziletli olduğu konusunda müttefiktir. Bazısı onları daha faziletli sayarken; bazısı da ulu'l-azm peygamberleri onlardan faziletli görmektedirler. Zeynuddin en-Nebâtî'nin çağına göre Şîa alimlerinin çoğusu birinci görüşe sahiptir. Bugün ise, daha önce zikredildiği ve kendi sözlerinden naklettiğimiz gibi imamların Muhammed sallallâhu aleyhi ve selem dışındaki bütün peygamberlerden daha faziletli olduğunu açıkça dile getirmektedirler. Bu hususu takiyye yaparak inkar edenlere itibar edilemez.

el-Âmilî en-Nebâtî, adı geçen kitabında, 1/101'de "Emiru'l-Mü'minîn'in Bir Grup Peygamber İle Eşit Olduğu" konusunda şöyle demektedir: "Allah, *"Ölümünüzden sonra sizi dirilttik." (Bakara, 2/56)* ayetinde Mûsâ'nın duası ile bir topluluğu diriltmiştir. Ali için de Ashab-ı Kehf'i diriltmiştir. Sâm b. Nûh'u dirilttiği ve kendisi için Habeşlilerin Kralı Cumcume el-Celendî'nin diriltildiği rivayet edilmiştir."

el-Beyâdî, 1/102'de şöyle demektedir:

> "Ali'yi balıklar (bile) selamlamıştır. Allah onu insanların ve cinlerin imamı kılmıştır."!!?

Derim ki: Şuraya dikkat ediniz ki, az önce Sâm'ın diriltildiğini temriz sîgası olan *ruviye* ile nakletmişken ve burada da cezm sîgası ile bildirmektedir. Aşırılığın sarhoşluğuna kapılmıştır. Âyetullah el-Mer'aşî de sessizliği ile bu adama muvafakat etmiştir. Şam'daki müçtehidleri Muhsin el-Emîn, mukaddimenin 9. sayfasında geçtiği gibi müellifinin faziletine delalet ettiğini söyleyerek kitab ve müellifi hakkında güzel nitelemelerde bulunmaktadır.

Şîa'nın son dönem ilim adamlarında aşırılığın hafiflediğini söyleyenlerin delili nedir acaba? Böyle söyleyen kimse cahil, çocuksu ve Şîa hakkında -biliyorsa şayet- sadece kabuk kısmını bilen biridir.

el-Beyâdî, *Sırât*'ında, 1/105'te şöyle demektedir:

> "Ashabı ona -yani Ali'ye- 'Mûsâ ve İsâ mucizeler gösteriyorlardı. Sen de bizlere bir şey göstersen de mutmain olsak.' dediler. *Aleyhisselâm* onlara bir taraftan cennetler, bir taraftan da cehennemi gösterdi. Onların çoğusu bunun bir sihir olduğunu söylediler. İki kişi sebat etti. Onlara da Kûfe Mescidi'nin taşlarını yakut olarak gösterdi. Onlardan biri de küfre girdi; sadece diğeri kaldı." !!?

Sırât-ı Mustakîm'inde (!) aynı yerde şöyle demiştir:

> "Bir harici ile bir kadın davalaşmışlardı. Ali adama bağırarak 'hoşt!' dedi ve adamın kafası köpek kafasına dönüverdi."!!?

Şiî el-Beyâdî, adı geçen kitabında, 1/241'de şöyle demiştir: "23. Bölüm: *Aleyhisselâm*'ın *'Kul huvallâhu Ehad', Bi'r-i Muattala, Hasene ve İmamların Babası* Mertebesinde Olması"

el-Beyâdî, 1/105'de şöyle demiştir:

> "Mahzumoğulları'ndan arkadaşı olan bir adamı diriltmiş; adam "Veyne veyne beynâ lâ", yani "Buyur, buyur efendimiz!" diyerek kalkmıştır. *Aleyhisselâm* ona "Sen Arap değil miydin?" diye sorunca, adam "Elbette ki Arap idim. Fakat falanın ve falanın velâyeti üzere ölmüştüm. Lisanım da cehennem halkının lisanına dönüştü." demiştir."!!?

Derim ki: "Falan ve falanın kimler olduğu malumdur. Onlar Ebû Bekir es-Sıddîk ile Ömer el-Fârûk *radiyallâhu anhumâ*'dır. Şîa, falan ve filan sözünü bir örnek olarak almıştır. Falan ve falandan maksadın ne olduğu kendilerine sorulduğu, açıklama istendiği zaman şaşırtmak için bu örneği kullanmaktadırlar. Tabii ki bu açıklama isteği Ehl-i Sünnet tarafından geldiğinde böyle davranmaktadırlar. Yoksa Şîa falan ve falandan kimin kastedildiğini çok iyi bilmektedir.

el-Beyâdî, 1/107'de şöyle demiştir:

> "Sıffîn'den döndüğünde Fırat Nehri ile konuştu. Fırat çalkalandı. İnsanlar, Fırat'ın şehâdet kelimlerini söylediğini ve halifeliğin onun olduğunu ikrar ettiğini duydular. Sâdık > babaları *aleyhimusselâm* kanalıyla gelen rivayete göre "Fırat'a bir kamışla vurdu. Ve Fırat patlatı. Fırat'ın balıkları ona selam verdiler ve hüccet olduğunu ikrar ettiler."!!?

Aynı büyük müctehidleri Muhsin el-Emîn, mukaddimede de yer aldığı gibi bu kitabı övmekte ve müellifinin faziletine dair bir delil olarak göstermektedir. O, yani Muhsin el-Emîn, *eş-Şîa beyne'l-Hakâik ve'l-Evhâm* adlı kitabında kendi milletinden olan insanları hurafelerden ve kendilerine nisbet edilenlerden beri tutmaya çalışarak Şîa'yı savunmaktadır. Takiyyelerinin kendilerini nasıl teşvik ettiğine ve bukalemun gibi renkten renge soktuğuna bir bakın!

el-Beyâdî, 3/5'te şunları söylemektedir:

> "Ebû Zerr rivayetinde, O Kur'ân'ı cem ettiğinde Ebû Bekir'e getirdi. Ebû Bekir onda kendileriyle ilgili skandallarının olduğunu gördü ve reddetti. Ömer, Zeyd b. Sâbit'e başka bir Kur'ân cem etmesini emretti. Zeyd şöyle demiştir: Onu çıkarınca benim işim iptal oldu. Kendi başına tahrif etmek üzere Ali'den istemek için haber gönderdi. Ali bunu kabul etmedi. Ardından onu Hâlid'in eliyle katletmeyi planladı. Bu meşhurdur."!!?

Bu rivayet, Şîa'nın şu an Müslümanların elinde bulunan Kur'ân'ın sahih olduğuna inanmadıklarını ispat eden bir rivâyettir. Bunu kesin olarak dile getiren birçok rivayeti "Şîa'nın Mehdisi Eksiksiz Olan Kur'ân'ı Çıkarıyor" adlı bölümde zikredeceğiz.

el-Beyâdî, 1/105'de komik bir rivayet zikretmiştir. Şöyle:

> "Ali enik taşıyan bir adama 'Bir isrâilî taşıyor' dedi. Adam 'Enik ne zamandan beri isrâilî oldu?' dedi. *Aleyhisselâm* 'Bu adam beşinci gün ölecek.' dedi. Adam o gün öldü ve defnedildi. *Aleyhisselâm* adamın kabrini ayağı ile tekmeledi; adam kalktı ve şöyle dedi: 'Ali'ye karşı cevap veren Allah ve Rasûlü'ne karşı cevap vermiş gibidir.' Hz. Ali 'Kabrine geri dön!' dedi. Kabre geri döndü ve kabir kapandı."!!?

Derim ki: Zeynuddin el-Âmilî en-Nebâtî'nin zikrettiği ve Âyetullah el-Mer'aşî'nin de reddetmeyerek kabul ettiğine delalet eden bu fecaat, hakkında hiçbir yorum yapmadığı hurafelerdendir.

b) Şîa'ya Göre İmamların Masumiyeti:

Muhammed Rıza el-Muzaffer, *Akâidu'l-İmâmiyye* adlı kitabında, s.91'de *(Dâru's-Safve, Beyrut)* şöyle demektedir:

> "İmamın da peygamber gibi gizli-açık, kasıtlı veya sehven yapılan tüm ahlaksızlıklardan ve fuhşiyattan çocukluktan ölene dek masum olması gerektiğine inanırız. Ayrıca sehv, hata ve unutmaktan da masum olması gerekir."!!!

Yine şöyle demektedir:

> "Bilakis onların emir ve yasaklarının Allah-u Teâlâ'nın emir ve yasakları olduğuna, onlara itaat ve isyanın Allah'a itaat ve isyan olduğuna, onların dost ve düşmanı olanın Allah'ın dost ve düşmanı olduğuna inanırız. Onlara itiraz edilmesi câiz değildir. Onlara itiraz eden Rasûlullah'a itiraz eden gibidir. Rasûlullah'a itiraz eden Allah-u Teâlâ'ya itiraz eden gibidir."!!!

Humeynî, *el-Hukûmetu'l-İslâmiyye* adlı kitabında, s.91'de şöyle demektedir:

> "Biz inanıyoruz ki, imamların fakihlere bahşettikleri makam, kendileri adına halen korunmaya devam etmektedir. Çünkü kendileri hakkında sehv veya gaflet tasavvurunda bulunmadığımız imamların Müslümanlar yararına olan her şeyi ihata ettiklerine inanırız. İmamlar kendilerinin sadece vefat etmesinden sonra bu makamın fakihlerden zail olacağını biliyorlardı."!!!

İmâm-ı Ekber Muhammed el-Hüseyin Âl Kâşifu'l-Ğıtâ, *Aslu'ş-Şîa ve Usûluhâ*, s.59'da şöyle demektedir:

> "İmamın peygamber gibi hata ve yanılgıdan masum olması gerekir."

Âlimleri Zincânî, *Akâidu'l-İsnâ Aşeriyye*, 2/157'de *(el-A'lemî, Beyrut)* muhaddislerin reisinden (es-Sadûk'tan) naklen şöyle demektedir:

> "Nebiler, rasûller ve imamlar hakkındaki inancımız her türlü pislikten temiz birer masum olduklarıdır. Ne büyük, ne de küçük günah işlemezler. Kendilerine emrettiği konularda Allah'a isyan etmezler. Muhatap oldukları emirleri yerine getirirler. Herhangi bir hususta onlardan masumiyeti nefyeden, onları tanımamaktadır. Onları tanımayan da kafirdir."!!!

c) Şîa'ya Göre İmamların Yaratılış Keyfiyeti Konusundaki Aşırılık:

Humeynî, *Zubdetu'l-Erbaîne Hadîsen* adlı kitabında, s.232'de *(Dâru'l-Murtaza, Beyrut)* -Sami Hardâ ihtisar etmiştir- imamların makamından bahsederken ve *el-Erbaûne Hadîsen*'de s. 604'de *(Dâru't-Teâruf, Beyrut)* şöyle demiştir:

> "Şunu bil ki, ey sevgili: İsmet yuvasının halkı *aleyhimusselâm*, alemin yaratılışından önce gaybî ruhânî makamda Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e ortaktırlar. Onların nurları o zamandan itibaren tesbih ve takdis etmektedirler. Bu husus ilmî bakımdan dahi insanın kuşatabileceği gücün üzerindedir.
>
> Nass-ı şerifte şu ifadeler varid olmuştur: 'Ey Muhammed! Allah Tebâreke ve Teâlâ, vahdaniyeti ile münferit idi. Sonra Muhammed'i, Ali'yi ve Fâtıma'yı yarattı. Binlik bir zaman süresince beklediler. Daha sonra bütün eşyayı yarattı. Onları da bu eşyanın yaratılışına şahit tuttu. Onların itaatlarını bu eşya üzerinde icra etti. Eşyanın işlerini onlara havale etti. Onlar dilediklerini helal kılar; dilediklerini de haram kılarlar. Allah-u Teâlâ'nın dilemesi haricinde bir şey dileyemezler. Sonra şöyle demiştir: 'Ey Muhammed! Bu dünyayı kim önde tutarsa, dinden çıkar; kim geride tutarsa onu helak eder. Kim dünyaya sarılırsa, onun peşinden gider. Onu kendine al, ey Muhammed!'
>
> Onlar *aleyhimuselâm* hakkında muteber kitaplarda varid olanlar, akılları hayrette bırakmaktadır. Öyle ki, kendilerinden başka hiçbir kimse onların hakikat ve sırlarına vakıf olamamıştır. Allah'ın salât ve selamı üzerlerine olsun!"!!!

Şiî taklit mercii Mirzâ Hasen el-Hâirî, *ed-Dîn Beyne's-Sâil ve'l-Mucîb* adlı eserinde, 2/72'de *(Menşûrât Mektebeti'l-İmâm es-Sâdık el-Âmme, Kuveyt)* şöyle bir soruya muhatap olmuştur:

"İmam Ali *aleyhisselâm*, Musâ peygamber *aleyhisselâm*'dan daha faziletli olduğuna göre *aleyhisselâm*'ın "Ben Mûsâ'nın asasıyım" sözünün manası nedir? İmam Emiru'l-Mü'minîn, "Benden daha büyük ayet nedir?" derken buradaki ayet-i kübrâ (en büyük ayet), Mûsâ için bir mucize olabilir mi? Detaylı, zâhir ve bâtını ile bir cevap vermenizi rica ediyorum. Çok teşekkür ederim. Vesselam..

el-Hâirî şöyle cevap vermiştir:

> "Bu mübarek kelimenin iki tefsiri ve iki manası bulunmaktadır:
>
> a) *Aleyhisselâm* kendisinin Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e nispetle Mûsâ'nın asası mertebesinde bulunduğunu kasdetmektedir. Kendisinin, ilmi, mucizeleri ve kerametleri konusunda amca oğlunun ve kardeşinin peygamberliğini isbat eden en büyük ayet, en muazzam mucize olduğu manasını murad etmektedir.
>
> b) Mûsâ *aleyhisselâm*'ın asası üzerinde müessirdir. Onun muazzam velâyetinin tesiri olmasaydı, asa yılana dönüşmezdi. Kendi büyük otoritesi ve genel küllî velâyeti ile bütün peygamberlerin mucizelerinin, kerametlerinin, hüccetlerinin tesirinin izharında ve risaletlerini inkar edenlere karşı galibiyet elde etmelerinde kendi rivayetlerinde *(aleyhimusselâm)* sarih olarak bildirildiği gibi kendilerine yardım eden odur. O ayet-i kübrâ ve nebe-i azimdir."!!!

Adı geçen kitapda, 2/219'da kendisine şöyle bir soru sorılmuştur: "Namazda Masum *aleyhisselâm*'ın türbesinin önüne geçenin hükmü nedir? Yani türbe Harem-i Şerif'in içinde namaz kılanın arkasında kal-

maktadır. Masumların evlatlarından şehit olanların ve salih kimselerin hükmü nedir? Mukaddes türbe yanında namaz kılındığı zaman hüküm nedir?"

el-Hâirî bu soruya şöyle cevap vermiştir:

> "Namazda masumun türbesinin önüne geçmek câiz değildir. *Aleyhisselâm*'ın türbesinin önünde kılınan namaz, İmâmiyye alimlerinin ittifakı ile bâtıldır. Çünkü vefatlarından sonraki hüküm hayatları halindeki hüküm gibidir. Meselâ Ebu'l-Fadl el-Abbas *aleyhisselâm*'ın türbesinin önünde namaz kılınması ona olan saygıya ters ve makamına yönelik işlenmniş bir edepsizliktir. Masumun türbesinin iki yanında namaz kılmakta, türbe içinde bulunan pak kabrinin önüne geçilmediği sürece hiçbir sakınca yoktur. Allah bizleri ve sizleri sevdiği ve razı olduğu şeylere muvaffak kılsın! Muhammed ve tertemiz ailesinin (Allah'ın salat ve selamı hepsinin üzerine olsun) hakkı için âmîn!"!!!

Aynı kitapta, 2/181'de sayın allame, imam, muslih Mirzâ Hasen el-Hâirî'ye şöyle sorulmuştur: "Hatiplerden Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in nuru bulunduğunu işitiyoruz. Bu nur güneşin ve ayın ışığını bastırmaktadır. Güneşin altında yürüdüğünde gölgesi görülmezmiş. Efendim, bu nurun keyfiyetini açıklamanızı rica ediyorum."

el-Hâirî şöyle cevap vermiştir:

> "Allah'ın adıyla. Esselâmu aleykum ve rahmetullahi ve berekâtuh:
>
> Saygıdeğer evladım! Allah seni razı olduğu hususlarda muvafak kılsın! Şunu bil ki: Yaratıcı Teâlâ, Şîa ve Sünnîler arasında ittifak edilmiş olduğu gibi Peygamberi *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in nurunu kendi azametinin nurundan yaratmıştır. Yani Allah yaratmanın en başında mukaddes, şerefli, şaşaalı bir nur yaratmış ve şerefi, sıfatları sebebiyle onu kendisine nispet etmiştir. Bu nurdan da Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i yaratmıştır. Işıktan doğan bir ışık, ateşten çıkan bir ateş gibi Peygamberinin nurundan müminlerin emiri Ali'yi yarattı. Bu ikinci ateş, tüm lahutî sıfatlarıyla birinci ateşi temsil etmektedir. Ancak önceliği ve ikincinin varoşlundaki aracılığı nedeniyle fazilet birinciye aittir. Diğer masumlar, yani Fâtıma ez-Zehrâ ve O'nun temiz ve pak evladı *aleyhimusselâm*'da aynen bu şekildedir. Ali *aleyhisselâm*'dan sonra ışıktan çıkan bir ışık gibi bu nurdan yaratılmışlardır. Onlardan her biri, Rahman'ın fazlı ve cömertliği ile bahşetmiş olduğu bütün sıfatlarda birbirlerini temsil etmektedirler. Daha sonra bu nurun zahirinin ışınlarından da nebiler, mürseller, melekler ve tüm yaratıklardan geri kalan kimseleri ve nesneleri yaratmıştır."!!!

Âyetullahu'l-Uzmâları Cevvâd et-Tebrîzî, el-Hûî'ye ait *Sırâtu'n-Necât* ile birlikte yayınlanmış olan taliklerinde ve fetvalarında 3/438-439'da *(Mektebetu'l-Fakîh, Kuveyt)* şöyle bir soruya muhatap olmuştur:

"Peygamber ve ehl-i beytinin ruhları ve bedenleri ile alemin varlığından önce mevcut oldukları, Adem *aleyhisselâm*'ın yaratılmasından önce yaratılmış oldukları konusunda görüşünüz nedir? Çünkü Allah-u Teâlâ onların suretlerini arşın çevresine koymuştu. Cevabınız nedir?"

et-Tebrîzî şöyle cevap vermiştir:

> "Onlar *aleyhimusselâm*, nurânî varlıkları ile Adem *aleyhisselâm*'ın yaratılmasından önce mevcut idiler. Maddî yaratılışları ise, net olarak bilindiği gibi Adem'in yaratılışından daha sonradır. Allah en iyisini bilendir."!!!

Bir de şöyle bir soru yöneltilmiştir: "Evrensel yaratılış içinde Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in Hz. Adem *aleyhisselâm*'dan daha önce yaratıldığı ve Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in mahlukatı yaratmış olduğu konusundaki görüşünüz nedir?"

et-Tebrîzî şöyle yanıt vermiştir:

> "Yaratılış bakımından en eski olmaktan murad, kendisini oluşturan unsurlar açısından bedeni değil nuraniyetidir. Daha önce mahlukatı yaratanın Allah olduğu belirtilmişti. O Subhânehû şöyle buyurmaktadır: *"İşte rabbiniz Allah! Ondan başka ilah yoktur. Her şeyin yaratıcısıdır. Öyle ise O'na ibadet edin! O her şey üzerinde vekildir." (En'âm, 6/102)*
>
> Vekillik; yaratma konusunda yardımcı edinmekle bir arada bulunmaz. Birçok ayetin zahiri de böyledir. Bu ayetleri burada zikretmeye gerek yoktur.
>
> Bir çiğnemlik et parçasının (mudğa) kan pıhtısından (alaka); ceninin mudğadan yaratılması gibi eşyanın birbirinden yaratılmasının manası, ceninin yaratıcısının mudğa olduğu değildir. Bilakis onu ondan yaratan Allah'tır. Buradan hareketle şîamızın, tînetimizin en iyisinden yaratıldığı veya Allah'ın onların nurundan yaratıkları yaratmış olduğu konusunda bazı rivayetlerde yer alanlar; tînetin en iyisinin veya onların nurlarının yaratıcı olduğu manasına gelmez. Bilakis insanı çamurdan yaratmış olması gibi burada da yaratıcı Allah'tır. Bilen Allah'tır."!!!

Şöyle bir soruya muhatap olmuştur: "Sıddîka, pak bir hanım olan Zehrâ *aleyhasselâm*'ın aynı anda eti, kanı ve canıyla kadınların değişik meclislerinde bulunabildiğine inanmak câiz midir?"

et-Tebrîzî bu soruya şöyle karşılık vermiştir:

> "Aynı zamanda değişik mekanlarda nuranî sureti ile bulunabilmesine herhangi bir mani yoktur. Çünkü nurânî sureti zaman ve mekanın dışındadır. Çeşitli unsurlardan oluşan beden olarak zamana ve mekâna ihtiyaç hissede de değildir. Allah bilendir."!!?

Şöyle bir soru sorulmuştur: "Zehrâ *aleyhasselâm*'ın Babası *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den sonra toplumun zulmetmesi, kaburga kemiğinin kırılması, karnındaki bebeğinin düşürülmesi gibi başından geçen musibetlere nisbeten yaratılışında bir hususiyet söz konusu mudur? Bu konudaki görüşünüz nedir?"

et-Tebrîzî şöyle yanıtlamıştır:

> "Evet, Onun yaratılışı da diğer imamların *selamullahi aleyhim ecmaîn* yaratılışı gibi Allah Subhânehû ve Teâlâ'dan bir lütuftur. Şöyle ki, Allah onları yaratılmaları konusunda diğer insanlardan ayrıcalıklı kılmıştır…

Fâtıma *aleyhasselâm*, annesinin karnında iken konuşuyordu. Babası *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in vefatından sonra kendisine melekler inerlerdi."!!!

d) İmamların Sıfatları Konusundaki Aşırılık:

Şîa'ya göre imamların sıfatlarının neler olduğu beyan etmek için kendileri nazarında muteber olan kitaplardaki fihristlerde yer alan babları zikretmekle yetineceğiz. Bu babların başlıklarını okuyan kimse -Allah'ın izniyle- imamları ilahlık derecesine vardırana dek sergiledikleri aşırılık ortaya çıkacaktır.

1- Şîa tarafından Sikatu'l-İslam lakabıyla anılan Muhammed b. Yakûb el-Kuleynî'nin *el-Kâfî* adlı eseri

Şîa'nın ayetullahı Abdülhüseyin Şerefuddin, *el-Kâfî*'yi övgüyle anmış ve *el-Murâcaât* adlı kitabında, 110 no'lu müracaatta şöyle demiştir: "Kütüb-i Erbaa (Dört kitap) ilk çağdan itibaren bu zamana dek İmâmiyye'nin usul ve furu konusunda mercileridir. Bu kitaplar şunlardır: *el-Kâfî, et-Tehzîb, el-İstibsâr, Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh.* Bu kitaplar mütevatirdir. İçeriklerinin sıhhati kesindir. *el-Kâfî* bunların en eski, en muazzamı, en güzeli ve en sağlamıdır."

Usûlu'l-Kâfî kitabının fihristi, c.1 *(Dâru't-Teâruf, Beyrut)*

"İmamların *(aleyhimusselâm)* Allah'ın veliyi emirleri ve İlminin Hazinedarları Oldukları" Babı!!!

"İmamların *(aleyhimusselâm)* Allah Azze ve Celle'nin Yeryüzündeki Halifeleri, Kendilerinden Gelinen Kapıları Oldukları" Babı!!!

"İmamların *(aleyhimusselâm)* Allah Azze ve Celle'nin Nuru Oldukları" Babı!!!

"Allah Azze ve Celle'nin Kitabında Zikretmiş Alduğu Ayetlerin İmamlar Oldukları" Babı!!!

"Allah ve Rasûlü *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in Kainattan Farz Kılmış Oldukları Şeylerin İmamlarla Beraber Olduğu" Babı!!!

"İlimde Derinlik Sahibi Olanların İmamlar Olduğu" Babı!!!

"Allah'ın Kulları İçinden Seçtiği ve Kitabına Varis Kıldığı Kimselerin İmamlar Olduğu" Babı!!!

"İmamların Bilmek İstedikleri Zaman Bildikleri" Babı!!!

"İmamların Ne Zaman Öleceklerini Bildikleri ve Ancak Kendi Seçimleri ile Ölecekleri" Babı!!!

"İmamların Geçmişte Olanları ve Gelecekte Olacakları Bildikleri, Hiçbirşeyin Onlara Gizli Kalmayacağı" Babı!!!

"Allah'ın Peygamberine Bildirdiği Bir İlmi Mutlaka Emîru'l-Mü'minîn *aleyhisselâm*'a Öğretmesini Emrettiği ve İlim Konusunda Ortağı Olduğu" Babı!!!

"İmamlar, Üzerleri Örtülse Bile Herkesin Lehine ve Aleyhine Olanları Bildirirler" Babı!!!

"Din İle İlgili Konularda Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e ve İmamlara Havalede Bulunulması" Babı!!!

"Kur'an'ın İmama Hidayet Etmesi" Babı!!!

"Allah Azze ve Celle'nin Kur'an'da Zikrettiği Nimetin İmamlar Olduğu" Babı!!!

"Amellerin Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* ve İmamlara Arzedilmesi" Babı!!!

"İmamların İlmin Madeni, Peygamberlik Ağacı ve Meleklerin Gidiş-Geliş Mekanı Oldukları" Babı!!!

"İmamların İlmin Mirasçısı Oldukları ve İlmi Birbirlerine Miras Bıraktıkları" Babı!!!

"İmamların Hz. Peygamber'in, Bütün Peygamberlerine ve Onlardan Önceki Vasilerin İlmine Mirasçı Oldukları" Babı!!!

"İmamların Yanında Allah Azze ve Celle'den Nazil Olan Tüm Kitapların Bulunduğu ve Dillerinin Farklı Olmasına Rağmen Bu Kitapları Bildikleri" Babı!!!

"Kur'an'ı Tam Olarak Yalnızca İmamların Bir Araya Cem Ettiği ve Kur'an İlminin Tamamını Bildikleri" Babı!!!

"İmamların Cuma Gecesinde Fazla Fazla İstedikleri" Babı!!!

"İmamlar Fazlaca Olmasaydı, Kendi Yanlarındaki Tükenirdi" Babı!!!

"İmamların Meleklere, Nebî ve Rasûllere Çıkan Tüm İlimlere Sahip Oldukları" Babı!!!

2- Müctehidlerin Sonuncusu Muhammed Bâkır el-Meclisî'ye ait, *Bihâru'l-Envâr*'ın *(Dâru İhyâi't-Turâsi'l-Arabî, Beyrut)* 23-27. ciltlerinin Kitâbu'l-İmâme fihristinde yer alan bablar:

"Allah Teâlâ, Kulların Amellerine Bakması Maksadıyla İmam İçin Bir Sütun Yükselteceği" Babı!!!

"Kendi Şialarının Hallerinden ve İmamların İhtiyaç Duydukları İlimlerden Hiçbir Şeyin Kendilerine Gizli Kalmayacağı; Başlarına Gelecek Belaları Bildikleri, Bunlara Sabrettikleri, Bu Belaların Def Edilmesi İçin Allah'a Dua Etseler İcabet Olunacağı, Gönüllerde Olanı, Ölümler, Doğumlar ve Belalarla İlgili İlmi, Etkili Hitabeti Bildikleri" Babı!!!

"Meleklerin ve Peygamberlerin Tüm İlimlerine Sahip Oldukları, Allah'ın Peygamberlere Bahşettiklerinin Onlara da Bahşedildiği, Her Bir İmamın Kendisinden Önceki İmamın Tüm İlmini Bildiği ve Yeryüzünün Alimsiz Kalmayacağı" Babı!!!

“Peygamberin *(aleyhimusselâm)* Kitaplarının İmamlar Yanında Olduğu ve Bu Kitapları Değişik Dillerde Olmasına Rağmen Okuyabildikleri” Babı!!!

“İmamların Dilleri ve Lugatları Bildikleri ve Bunlarla Konuşabildikleri” Babı!!!

“Peygamberlerin *(aleyhimusselâm)* Daha Bilgili Oldukları” Babı,

“Ne Zaman Öleceklerini Bildikleri ve Bunun Ancak Kendi Seçimleri İle Gerçekleştiği” Babı!!!

“Ölümden Sonraki Halleri, Etlerinin Yeryüzüne Haram Olduğu ve Göğe Yükseltildikleri” Babı!!!

“Öldükten Sonra da Görüldükleri ve Kendilerinden Garip Şeyler Zuhur Ettiği” Babı!!!

“İsimlerinin Arş, Kürsi, Levh, Meleklerin Alınları, Cennetin Kapısı ve Diğer Yerlerde Yazılı Olduğu” Babı!!!

“Cinlerin Kendilerine Görünerek Hizmetkârlık Yaptıkları ve Dinlerinin Öğretilerini Onlara Sordukları” Babı!!!

“Ölüleri Diriltmeye, Abras Hastalarını, Körleri İyileştirmeye, Peygamberlerin *(aleyhimusselâm)* Bütün Mucizelerini Gerçekleştirmeye Kadir Oldukları” Babı!!!

“Bulutların Kendi Emirlerine Verildiği ve Sebeplerin Kolaylaştırıldığı” Babı!!!

“Peygamberlerden ve Tüm Mahlukattan Üstün Oldukları, Onlardan, Meleklerden ve diğer Yaratıklardan Misaklarını Aldıkları, Ulu’l-Azm Peygamberlerin *(aleyhimusselâm)* Onları sevmekle Ulu’l-Azm Oldukları” Babı!!!

“Peygamberlerin Dualarının Onlara Tevessül Ederek ve Şefaatleri İstenerek Kabul Edildiği” Babı!!!

“Meleklerin Onlara Geldikleri, Döşeklerine Bastıkları ve Onlar Tarafından (Allah’ın salatı hepsinin üzerine olsun) Görüldükleri” Babı!!!

“Gökyüzünün, Yeryüzünün, Cennetin ve Cehennemin Bilgisinin Onlara Gizli Olmadığı, Göklerin ve Yerin Melekûtunun Kendilerine Arz Edildiği, Geçmişte Olanları ve Kıyamete Dek Olacakları Bildikleri” Babı!!!

“İnsanlara İmanın ve Nifakın Hakikatini Öğrettikleri, İçerisinde Cennet Ehlinin, Kendi Şîalarının ve Düşmanlarının İsimlerinin Olduğu Bir Kitabın Bulunduğu, Herhangi Bir Kimsenin Onların Durumlarına İlişkin Verdiği Bir Haberin Onları Zail Edemediği” Babı!!!

“İmamlara Sevgi Duyan Hayvanlar, Kuşlar, Hüdhüdün Kanadına Onların Üstünlüklerinin Yazıldığı, Hayvanların ve Kuşların Konuşmalarını Bildikleri” Babı!!!

“Cansız Varlıkların ve Bitkilerin Onların velâyetini İkrar Ettikleri” Babı!!!

3- Ebû Cafer Muhammed b. el-Hasen (es-Saffâr)'ın *Besâiru'd-Deracât (el-A'lemî, İran)* adlı kitabının fihristinde yer alan bablar:

"Amellerin Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e ve İmamlara Arzedildiği" Babı!!!

"Amellerin Ölü ve Diri Olan İmamlara Arzedildiği" Babı!!!

"İmamlar İçin Dikilmiş Olan Sütunda Amellerin Kendilerine Arzedildiği ve Annelerin Karnında İken İmamlara Neler Yapıldığı" Babı!!!

"İmamın Doğu İle Batı Arasını Nur İle gördüğü" Babı!!!

"İmamların Yeryüzünde Eksilen ve Artan Hak ve Batılı Bildikleri" Babı!!!

"İmamların Ölüm, Bela, Arap Nesepleri ve Faslu'l-Hitab İle İligli İlmi Bildikleri" Babı!!!

"İmamların Ölüleri Dirilttikleri, Körleri ve Alaca Hastalarını Allah'ın İzni İle Dirilttikleri" Babı!!!

"İmamın, Kendisinden Yaratılmış Oldukları Çamurun Yüzlerinde ve İsimlerinde Bulunması Sayesinde Kendi Şiasından Olanı Düşmandan Ayırt Edebilmesi" Babı!!!

"Emîru'l-Mü'minîn'in Buluta Binmesi, Sebeplere ve Gezegenlere Yükselmesi" Babı!!!

"Allah'ın Emîru'l-Mü'minîn İle Taif ve Diğer Yerlerde Münacatta Bulunması ve Aralarına Cebrâil'in İnmesi" Babı!!!

"İmamların Göklerde, Yerde, Cennet ve Cehennemde Olanları, Geçmişte Olmuşları ve Kıyamete Dek Gelecekte Olacakları Bilmesi" Babı!!!

"İmamlara Geçmişin ve Kıyâmete Kadar Olacakların Bilgisinin Verilmiş Olması" Babı!!!

"İmamların, Hayvanların Konuşmasını Bildikleri, Hayvanların Onları Tanıdıkları ve Çağırdıklarında İcabet Ettikleri" Babı!!!

e) Şia'nın Meşhedleri, İmamların Kabirlerini Ziyaret Konusundaki Aşırılıkları:

1- Ebu'l-Kâsim Cafer b. Muhammed b. Kavleviye'ye ait *Kâmilu'z-Ziyârât* adlı kitabının babları.

Kum'da bu kitabın tahkikini gerçekleştiren Muessesetu Neşri'l-Fekâha, s.1'de şu sözlerle eser hakkında övgülerde bulunmaktadır:

> "Ashâb (Şîa mensupları -çev.-) arasında bu eser meşhur ve tanınmış bir eserdir. İtimat edilen en önemli kaynaklardandır. *et-Tehzîb*'de Şeyh ve el-Hurr el-Âmilî gibi diğer muhaddisler bu eserden iktibasta bulunmuşlardır. Hadis, ziyaret ve diğer konularda telifatta bulunan kimselerin birçoğu bu kaynaktan faydalanmışlardır. Bu eser ziyaretlerle ilgili meseleleri ve bunun fazileti ile ilgili imamlardan rivayet edilenleri bir araya topla-

> mıştır. Bu eserde, saygıdeğer müellifi tarafından genel olarak tevsîk ve tezkiye edilen ilim ve hadis alanında meşhur olmuş büyük hocalar bulunmaktadır. Ayrıca bu kitapta fıkıh konuları ve rical ilmine ilişkin büyük faydalar yer almaktadır. Onun tek bir bahsi bile burada kapsamlı bir şekilde ele alınacak gibi değildir."!?

Müellifin kendi kitabı hakkındaki tevsîki de s.37'de yer aldığı şekliyle şu şöyledir:

> "Bunu düşünmekle meşgul oldum. Azmettim. Allah Tebârake ve Teâlâ'dan imamların *(aleyhimusselâm)* hadislerinden tahric edebileyim, bir araya derleyeyim diye yardım istedim. İmamlardan *(aleyhimusselâm)* yapmış olduğumuz rivayet başkalarının hadisine ihtiyaç hissettirmeyip yeterli oluyorsa, başkalarından bir tek hadis bile tahric etmedim. Biz biliyoruz ki, bu konuyla ve diğer konularla ilgili imamlardan gelen rivayetlerin hepsini kuşatmış değiliz. Fakat ashâbımızdan *(rahimehumullâh)* sika olanlar cihetinden bize vaki olanları bir araya derledik. Şaz ricalden rivayet olunan hiçbir hadisi bu eserde tahric etmedim. Bu, rivayet konusunda tanınmayan, hadis ve ilim alanında meşhur olmayan mezkûr kimseler kanalıyla onlardan rivayette bulunmaya tercih olunur. Bu kitabı *Kâmilu'l-Ziyârât* adıyla isimlendirdim."!?

Kitabın *(Dâru's-Surûr, Beyrut, 1997m.)* fihristinde yer alan bazı bab başlıklarını sunuyoruz:

Bab 58: Hüseyin *aleyhisselâm*'ı Ziyaret Etmek Olabilecek En Faziletli Ameldir!!!

Bab 59: Hüseyin *aleyhisselâm*'ı Ziyaret Eden Allah'ı Arşında Ziyaret Etmiş Gibidir!!!

Bab 60: Hüseyin ve İmamların aleyhimusselâm'ın Ziyaret Edilmesi, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve âlihi*'nin Kabrinin Ziyaretine Denktir!!!

Bab 61: Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Ziyaret Edilmesi Ömrü ve Rızkı Arttırır, Ziyaretin Terk Edilmesi ise Azaltır!!!

Bab 62: Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Ziyaret Edilmesi Günahları Siler!!!

Bab 63: Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Ziyaret Edilmesi Bir Umreye Denktir!!!

Bab 64: Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Ziyaret Edilmesi Bir Hacca Denktir!!!

Bab 65: Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Ziyaret Edilmesi Bir Hac ve Bir Umreye Denktir!!!

Bab 67: Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Ziyaret Edilmesi Köle Azadına Denktir!!!

Bab 68: Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Ziyaretçileri Şefaat Edilmişlerdir!!!

Bab 69: Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Ziyaret Edilmesi Sıkıntıları Rahatlatır ve Giderir!!!

Bab 91: Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Kabrinden Müstehab Olan Toprak ve Bu Toprağın Şifa Verdiği!!!

Bab 92: Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Kabir Toprağının Şifa ve Emniyet Olduğu!!!

Bab 93: Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Kabir Toprağı Nereden ve Nasıl Alınır?!!!

Bab 94: Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Kabrinin Toprağını Yediği Zamanın İnsanın Ne Diyeceği!!!

Bab 53: Hüseyin *aleyhisselâm*'ı Ziyaret Edenlerin Cennete Diğer İnsanlardan Önce Gireceği!!!

2- Şeyh Muhammed Hasen el-Astahbenâtî'nin *Nûru'l-Ayn fi'l-Meşyi ilâ Ziyârati Kabri'l-Huseyn* (*Dâru'l-Mîzân, Beyrut*) adlı kitapta imamların kabirlerini ziyaret etmenin faziletlerine dair yer alan konular:

Fihristteki bablar:

"Hüseyin *aleyhisselâm*'ı Ziyaret Edene Kıyamet Gününde Doğu ile Batı Arasını Aydınlatacak Bir Nur Verileceği" Babı!!!

"Onu (*aleyhisselâm*) Ziyaret Etmenin Ateşten Azat Olmayı Gerektireceği" Babı!!!

"Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Ziyaretçilerinin Rasûlullah, Ali ve Fâtıma *salavâtullâhi aleyhim*'in Yanında Olacakları" Babı!!!

"Hüseyin *aleyhisselâm*'ı Ziyaret Etmenin Hasenat Yazılmasını, Günahların Silinmesini ve Derecelerin Yükseltilmesini Gerektirdiği" Babı!!!

"Onu Ziyaret Etmenin Elli Yıllık Günahları Affettirdiği" Babı!!!

"Hüseyin *aleyhisselâm*'ı Ziyaret Etmenin Köle Azadına, Cihada, Sadaka ve Oruca Denk Olduğu" Babı!!!

"Hüseyin *aleyhisselâm*'ı Ziyaret Etmenin Yirmi İki Umreye Denk Olduğu" Babı!!!

"Hüseyin *aleyhisselâm*'ı Ziyaret Etmenin Kendisi İçin Hac Hazır Edilmemiş Kimse Namına Bir Hacca Denk Olduğu; Kendisi İçin Umre Hazır Edilmemiş Olan Namına da Bir Umreye Denk Olduğu" Babı!!!

"Allah Tebârake ve Teâlâ'nın Hüseyin *aleyhisselâm* Kabrini Ziyaret Edenlere Tecelli Edip Bizzat Hitap Edeceği" Babı!!!

"Allah Celle ve Alâ'nın Her Cuma Gecesinde Hüseyin *aleyhisselâm*'ı Ziyaret Ettiği" Babı!!!

"Peygamberlerin Hüseyin *aleyhisselâm*'ı Ziyaret Etmeyi Allah'tan İstemeleri" Babı!!!

"Nebiyy-i Azam'ın ve İtra-i Tâhira'nın Hüseyin *aleyhisselâm*'ı Ziyaret Ettikleri" Babı!!!

"İbrahim-i Halil *aleyhisselâm*'ın Hüseyin *aleyhisselâm*'ı Ziyaret Ettiği" Babı!!!

"Mûsâ b. İmrân'ın, Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Kabrini Ziyaret Etmek İçin Allah Celle ve Alâ'dan İzin İstemesi" Babı!!!

“Meleklerin Hüseyin *aleyhisselâm*’ın Kabrini Ziyaret Etmek İçin Allah’tan İzin İstemeleri” Babı!!!

“Geçen Hiçbir Gece Yoktur ki, Cebrâil ve Mikâil Onu Ziyaret Etmesinler” Babı!!!

“Allah-u Teâlâ, Gökyüzü Meleklerine ve Arşı Taşıyan Meleklere Karşı Hüseyin *aleyhisselâm*’ın Ziyaretçileri İle Övünür” Babı!!!

“Allah Azze ve Celle Hüseyin *aleyhisselâm*’ın Ziyaretçilerini Hüsrana Uğratmamayı Söz Vermiştir” Babı!!!

“Hüseyin *aleyhisselâm*’ın Ziyaret Edilmesi, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* İle Beraber Yapılmış Otuz Mebrur Hacca Denktir” Babı!!!

“Hüseyin *aleyhisselâm*’ın Kabrini Ziyaret Eden Arşı Üzerinde Allah’ı Ziyaret Eden Gibidir” Babı!!!

“Hüseyin *aleyhisselâm*’ın Kabrini Ziyaret Eden Kürsîsi Üzerinde Allah’ı Ziyaret Eden Gibidir” Babı!!!

“Hüseyin *aleyhisselâm*’ın Kabrini Ziyaret Eden Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’i Ziyaret Eden Gibidir” Babı!!!

“Hüseyin *aleyhisselâm*’ın Kabrini Ziyaret Eden Ali *aleyhisselâm*’ı Ziyaret Eden Gibidir” Babı!!!

“Hüseyin *aleyhisselâm*’ın Kabrini Ziyaret Eden İlliyyîn’in En Yücesindedir” Babı!!!

“Allah’ın Kendisine Bakmasıyla Sevinen Kimse Huseyn *aleyhisselâm*’ın Kabrini Bol Bol Ziyaret Etsin” Babı!!!

3- Şîa’nın Hüseyin Toprağını Yemesi :

Kerbela’yı ziyaretleri sırasında Hüseyin’in toprağından yemeleri Şîa için câizdir. Şîa taklit mercilerinden bir çoğu telif ettikleri ve aşağıda zikredilen kitaplarında “Yiyecekler ve İçeceklerle İlgili Hükümler” başlığı altında bu yönde fetva vermiştir:

a)Âyetullahu’l-Uzmâları Humeynî, *Tahrîru’l-Vesîle*, *(Dâru’s-Sırâti’l-Mustakîm, Beyrut)*

b)Âyetullahu’l-Uzmâları Mirzâ Hasen el-Ahkâkî, *Ahkâmu’ş-Şîa*, *(Câmiu’l-İmâm es-Sâdık, Kuveyt)*

c) Âyetullahu’l-Uzmâları Mirzâ Abdurrasûl el-Ahkâkî, *Ahkâmu’ş-Şerîa*, *(Câmiu’l-İmâm es-Sâdık, Kuveyt)*

d)Âyetullahu’l-Uzmâları Muhammed el-Huseynî eş-Şîrâzî, *el-Mesâilu’l-İslâmiyye*, (*Dağıtım: Mektebetu Hey’eti Huddâmi’l-Mehdî, Kuveyt)*

e) Âyetullahu’l-Uzmâları Ali el-Huseynî es-Sistânî, *Minhâcu’s-Sâlihîn*, *(Dâru’l-Muerrihi’l-Arabî, Beyrut)*

f) Âyetullahu’l-Uzmâları Ebu’l-Kâsım el-Hûî, *Minhâcu’s-Sâlihîn*, *(Dâru’l-Belâğa, Beyrut)*

g) Âyetullahu'l-Uzmâları Ali el-Garavî, *Mûcezu'l-Fetâvâ'l-Mustenbata*, *(Dâru'l-Mahaccati'l-Beydâ, Beyrut)*

h) Âyetullahu'l-Uzmâları Muhammed Fâdıl el-Lenkerânî, *el-Ahkâmu'l-Vâdıha*, *(Mihr Baskısı, Kum)*

i) Âyetullahu'l-Uzmâları Cevvâd et-Tebrîzî, *el-Mesâilu'l-Muntehabe*, *(el-Fakîh Baskısı, Kuveyt)*

f) Kerbelâ Topraklarının Mekke-i Mükerreme'den Üstün Görülmesi:

Âyetullahu'l-Uzmâları ve taklit mercilerinden Muhammed el-Hüseyinî eş-Şîrâzî, *el-Fıkh el-Akâid* adlı kitabında, s.370'de *(Dağıtım: Mektebetu Cinâni'l-Ğadîr, Kuveyt)* şöyle bir soruya muhatap olmuştur:

> "Kerbelâ arazisinin Mekke arazisinden daha faziletli ve Hüseyinî toprakları üzerinde yapılan secdenin Harem topraklarında yapılan secdeden daha faziletli olduğu söyleniyor. Bu doğru mudur?"!!!

Şîrâzî, bu soruya "Evet" karşılığını vermiştir.

Aynı biçimde ayetullahları ve allameleri Seyyid Abbas Hüseyinî el-Kâşânî, *Mesâbîhu'l-Cinân* adlı kitabında s.360, no:59'da *(Dâru'l-Fıkh, İran)* "Kerbelâ'nın Diğer Bölgelerden Daha Efdal Olduğu" adında bir başlık açmıştır. Şöyle demiştir:

> "Kerbela'nın Kabe de dahil diğer bölgelerden daha faziletli olması konusuna gelince; hiç şüphe yok ki Kerbelâ arazisi İslam'da en mukaddes arazidir.Varid olan naslara göre herhangi bir arazi ya da bölgeye verilmemiş olan ayrıcalık ve şeref Kerbelâ bölgesine bahşedilmiştir. Kerbelâ Allah'ın mübarek ve mukaddes bir arazisi, mütevazi ve boyun eğen bir toprak parçası, toprağında şifa bulunan bir bölgesidir. Kerbelâ'da bir araya toplanmış olan bu ayrıcalıklar ve benzerleri Kabe de dahil hiçbir toprak parçası için bir araya toplanmış değildir."!!!

Bu kitapla ilgili bir not olarak; kitap ve müellifi hakkında Âyetullahu'l-Uzmâları Muhammed el-Hâdî el-Mîlânî ve büyük allameleri müctehid Muhammed el-Mehdî el-Hovansârî tarafından takriz ve övgü yazısı yazılmıştır.

Müslüman kardeşim, Şîa nezdinde imamlar konusundaki aşırıklara dair bazı örnekler bunlardır. Malumdur ki şîalığa davet ve Şiîlik misyonerliği yapan ve kendi çıkarları için yazılar yazan kimselerin vicdanlarını satın almaya çalışan şîa alimleri, düşünürleri ve davetçileri, bu tür inançları açıkça dile getirmemektedirler. Bilakis bu kimselerin, böyle inançları inkar ediyor görünmeye çalışıp kitaplarında bulunanların hiçbirine inanmadıklarını iddia ettiklerini müşahede etmişizdir. Bu tamamen bir aldatmaca ve yalandır. Böyle olduğu şundan anlaşılmaktadır:

a) Küfür derecesine varan bu gibi hurafelere reddiyede bulunmamakta. Aksine bu kitaplara övgüler düzmektedirler.

b) Bu kitapların müelliflerinin biyografilerini kaleme aldıklarında sözü edilen batıl görüşleri kabul ettiklerini reddetmemekte, aksine onlara rahmet okuyup, övgü ve senada oldukça abartılı davranmaktadırlar. Bu eserleri de o müelliflerin faziletlerini isbat eden birer delil saymaktadırlar. Bunlardan sonra Ehl-i Sünnet karşısında sergiledikleri red ve inkar gösterisinin şiîlik dininin onda dokuzunu teşkil eden takiyyeden olduğunu açıklıkla göreceksiniz.

Şîa, herhangi bir kitapta veya konferansta ima yoluyla da olsa kendilerine dokunulduğunda inkar, protesto, tehdit ve red yoluna gitmektedir. Buna mukabil onlara ne oluyor ki bu aşırılık ve sapkınlık karşısında kendilerini gizleyerek oturuyor ve ortaya çıkmıyorlar?

Ortada var olan realite karşısında herhangi bir reddiyede bulunmazken Ehl-i Sünnete karşı niçin red gereği duyuyorlar?

Kendilerine nisbet edilen konular hakkında niçin mübhem ve genel bir inkara girişiyorlar?

Bu rivayetlerin senedlerini araştırarak zayıflıklarını ve hüccet olamayacaklarını niçin ortaya koymuyorlar?

17. Şîa'nın Mehdisi Eksik Olmayan Kur'ân'ı Getirecek!!!

Hocaları el-Müfîd lakaplı Muhammed b. Muhammed b. en-Numan, *el-İrşâd* kitabında, s.365'de *(Muessesetu'l-A'lemî, Beyrut, 1979m, III. Baskı)* Ebû Cafer *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Muhammed ailesinin kâimi (mehdi) ortaya çıktığı zaman Kur'ân'ın indirildiği gibi öğretileceği çadırlar kurar. Bugünün hafızları için çok zorlu bir şeydir. Çünkü o Kur'an'ın telifi bundan farklıdır."!!!

Bu rivayeti Kâmil Süleyman, *Yevmu'l-Halâs*'ta, s.372'de zikretmiştir.

Hocaları en-Numânî, *el-Gaybet* kitabında, s.318'de Ali *aleyhisselâm*'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Sanki ben acemde Kûfe Mescidi'nde insanlara Kur'ân'ı indirildiği şekliyle öğrettikleri çadırlarını görüyorum. Dedim ki (yani ravi söylüyor): Ey Emîru'l-Mü'minîn, Kur'ân zaten indirildiği gibi değil mi? 'Hayır, ondan Kureyş'e mensup yetmiş kişi kendilerinin ve babalarının isimleriyle silindi. Ebû Leheb ise amcası olduğu için Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ve ailesi hakkında bir tahkir olsun diye bırakıldı.'"!!!

Hocaları Muhammed b. Muhammed Sâdık es-Sadr, *Târîhu mâ Ba'de'z-Zuhûr*, s.637'de Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini nakletmiştir:

> "… Sanki ben onu rükn ile makam arasında insanlarla yeni bir kitap üzerine biatleşirken ve Araplara sert davranırken görür gibiyim."!!!

Bu rivayeti hocaları Kâmil Süleyman *Yevmu'l-Halâs* kitabında, s.371'de zikretmiştir.

Târîhu mâ Ba'de'z-Zuhûr, s.373'de İmam Cafer Sadık'tan şöyle dediği nakledilmiştir:

> "Kâim (Mehdi) *aleyhisselâm* zuhur edince Allah'ın Kitabını nasılsa o şekilde okuyacak ve Ali *aleyhisselâm*'ın yazdığı mushafı ortaya çıkaracak."!!!

"Muhammed b. Muhammed Sadık es-Sadr, *Târîhu mâ Ba'de'z-Zuhûr*, s.638'de Muhammed b. Ali *aleyhimasselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Muhammed ailesinin mehdisi *aleyhisselâm* zuhur ederse… (daha sonra sözlerine şöyle devam etmiştir) yeni bir iş, yeni bir sünnet, yeni bir yargı getirecek ve Araplara şiddetli davranacak."!!!

Yevmu'l-Halâs, s.372'de Emîru'l-Mü'minîn *aleyhisselâm*'dan şöyle dediği nakledilmiştir:

> "Sanki ben Kûfe Mescidinde şîamızı görüyorum. Çadırlar kurmuşlar ve Kur'ân'ı indirildiği gibi öğretmekteler."!!!

Kâmil Süleyman, *Yevmu'l-Halâs*, s.373'te Mehdi'nin getireceği mushaftan nakilde bulunarak şöyle demektedir:

> "Ali yazıp işini bitirdikten sonra onu (mushafı) insanlara çıkarıp sunmuş ve şöyle demiştir: 'Bu, Allah'ın Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e indirdiği gibi olan Kitabıdır. Ben bunu iki levhden (yani başından sonuna kadar kapsayan iki kap arasından) bir araya derledim.' İnsanlar: 'İşte bak bizim yanımızda Kur'ân'ın bir araya toplandığı Mushaf var. Buna ihtiyacımız yok!' dediler. Bunun üzerine "Vallahi, bu günden sonra bu mushafı ebediyen göremeyeceksiniz. Bana düşen bu mushafı bir araya cem ettiğimde okumanız için sizi haberdar etmekti." dedi."!!!

Nimetullah el-Cezâirî, *el-Envâru'n-Numâniyye*, 2/360'ta şöyle demiştir:

> "Haberler arasında rivayet edildiğine göre imamlar *(aleyhimusselâm)*; sahib-i zaman (mehdi) mevlamız zuhur edene, bu Kur'ân insanların ellerinden göğe çıkana ve emîru'l-mümin *aleyhisselâm*'ın telif ettiği Kur'ân ortaya çıkıp okunana ve hükümleri ile amel olunana kadar namazda ve diğer yerlerde Kur'ân'dan var olanı okumalarını, hükümleriyle amel etmelerini şîalarına emretmişlerdir."!!!

Ebu'l-Hasen el-Âmilî, *Mirâtu'l-Envâr ve Mişkâtu'l-Esrâr*, s.36'da *(Dâru't-Tefsîr, Kum)* şöyle demiştir:

> "Zikredilenlerden korunmuş ve Allah-u Teâlâ'nın indirdiğine muvafık olan Kur'ân, Ali *aleyhisselâm*'ın cem ettiği ve oğlu Hasan *aleyhisselâm*'a ulaşana kadar muhafaza ettiği ve böylece Kâim (mehdi) *aleyhisselâm*'a varana dek muhafaza altında tutulmuş olan Kur'ân'dır. Bugün Kur'ân O'nun (Allah'ın salatı üzerine olsun) elindedir."!!!

el-Müfîd lakaplı Muhammed b. Numan, *el-Mesâilu's-Seraviyye*, s.81-88'de şöyle demiştir:

> "İmamlarımızdan haberin sahih olarak gelmiş olduğuna göre Kâim *aleyhisselâm* zuhur edip de Allah'ın indirdiği ve Emîru'l-Mü'minîn *aleyhisselâm*'ın cem ettiği şekliyle okutana kadar iki kapak arasında bulunanın okunmasını, bunun üzerinde ekleme ve çıkarımda bulunulmamamızı emretmiştir."!!!

Derim ki: Şîa'nın on ikinci imamı olan İmam Mehdi'nin, kendi inançlarına göre Ashâb-ı Kirâm tarafından tahrif edilmemiş olan Kur'ân'ı getireceği yönündeki inanışları bu şekildedir. Hocaları ve hüccetleri ayetullah Mirzâ Hasen el-Hâirî, *ed-Dîn beyne's-Sâil ve'l-Mucîb* adlı kitabında, s.89'da *(1394h. baskısı)* şöyle bir soruya muhatap olmuştur:

"Bilinmektedir ki Kur'ân Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e münferit ayetler şeklinde nazil olmuştur. Âyetler sûreler içinde nasıl bir araya derlenmiştir? İlk derleme işini yapan kimdir? Bugün okuduğumuz Kur'ân Rasûl-i Ekrem Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e indirilmiş olan ayetlerin hepsini ihtiva etmekte midir? Yoksa Fâtıma Zehrâ *aleyhasselâm* mushafından bazı eksik ve fazla yanları bulunmakta mıdır?"

el-Hâirî bu soruya şu yanıtı vermiştir:

> "Evet, Kur'ân Allah Tebârake ve Teâlâ katından Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e 23 sene içinde, yani peygamberlik başlangıcından vefatına kadar indirilmiştir. Kur'ân'ı ilk cem eden ve iki kapak arasında bir kitap haline getiren kimse Emîru'l-Mü'minîn Ali b. Ebî Tâlib *aleyhisselâm*'dır. Bu Kur'ân, daha sonra masum evlatları içinde imamdan imama tevarüs etmiştir. Beklenen İmam Mehdi *(Allah zuhurunu çabuklaştırsın ve kolaylaştırsın)* zuhur ettiği zaman bu Kur'an'ı ortaya çıkaracaktır. Daha sonra ise mushafı kendi halifeliği döneminde Osman cem etmiştir. Sahabilerin göğüslerinden (ezberlerinden) veya yazmış oldukları malzemelerden bir araya derlediği Kur'ân işte bu önümüzde olandır."!!!

Müslüman kardeşim, şunlara dikkat et: İki Mushaf bulunmaktadır. Bunlardan birini Ali; diğerini de Osman *radiyallâhu anh*umâ cem etmiştir.

el-Hâirî, iki mushafın da biribirinin tıpkısı olduğunu söylememiştir. Meselâ Osman mushafı, Ali mushafı ile aynıdır, dememiştir.

Ali mushafı, tevarüs yoluyla masumlar elinde bulunmuştur. Hiç kimseyi bu mushafa muttali etmemişlerdir. Beklenen imamları zuhur ettiği zaman bu mushafı kendisi getirecektir. İnsan şöyle bir soru sorabilir: "Şîa'nın beklenen imamının getireceği Mushaf Müslümanların elinde tedavül eden mushafın aynı sı ise beklenen imamın getireceği bu mushafın yararı nedir?"

Yanıtı kendi alimlerine bırakıyoruz.

el-Müfîd lakaplı hocaları Muhammed b. Muhammed en-Numan, *Evâilu'l-Makâlât*, s.54'te *(Tebriz/İran, II. baskı; el-Kitâbu'l-İslâmî, Beyrut baskısında s.91'de)* şöyle demiştir:

> "Haberler Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ailesinden olan hidayet

imamlarından müstefiz olarak gelmiş ve Kur'ân'ın farklı olduğunu ve bazı zalim kimselerin Kur'ân'da yaptıkları eksiltme ve arttırmaları bildirmiştir."!!!

Fıkıhçılar filozofu ve filozoflar fakihi olarak adlandırdıkları el-Feyd el-Kâşânî lakaplı, asrının üstadı, zamanının biriciği Mevlâ Muhsin, *Tefsîru's-Sâfî*'de, 1/44'de 6. Mukaddime'de *(Muessesetu'l-A'lemî, Beyrut/Lübnan, 1979, I. baskı)* şöyle demektedir:

"Bu haberlerin ve bunlar dışında ehl-i beyt tarikinden gelen rivayetlerin tümünden çıkan sonuca göre aramızda var olan Kur'ân, tamamıyla Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e indirilmiş olduğu gibi değildir. Bilakis ondan bazı şeyler çıkarılmıştır. Mesela birçok yerde geçen Ali *aleyhisselâm*'ın ismi, birden fazla yerde bulunan Muhammed ailesi ifadesi, münafıkların isimleri vb. Ayrıca bu Kur'ân Allah ve Rasûlü *sallallâhu aleyhi ve sellem* katında razı olunan sıralamaya da sahip değildir."!!!

Ali b. İbrahim el-Kummî de tefsirinde, 1/36'da *(Dâru's-Surûr, Beyrut)* şöyle demiştir:

"Allah'ın indirdiğinin hilafına olan şu ayettir: *"Siz insanlar için çıkarılmış, marufu emreden, münkeri yasaklayan ve Allah'a iman eden en hayırlı ümmetsiniz." (Âl-i İmrân, 3/110)* Ebû Abdillah bu ayeti okuyan birine: "Emîru'l-müminîn'i, Hasen ve Hüseyin b. Ali *aleyhimusselâm*'ı öldüren en hayırlı ümmet mi?" Bunun üzerine ona ey Rasûlullah'ın evladı! öyleyse nasıl indi denmiş; O da "Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı imamlarsınız " şeklinde inmiştir. Görülmüyor mu ki, Allah ayetin sonunda "Marufu emreden, münkeri yasaklayan ve Allah'a iman eden" diyerek onları övmüştür, demiştir. Bunun bir benzeri de Ebu Abdillah *aleyhisselâm*'a okunan şu ayettir: *"Rabbimiz! Bize gözümüzü aydınlatacak eşler ve zürriyetler bağışla! ve bizi takva sahiplerine imam kıl! derler." (Furkan, 25/74) Ebu Abdillah aleyhisselam dedi ki: Kendilerini muttakilere imam kılmasını isteyerek Allah'tan büyük bir şey istediler. Ona ey Rasûlullah'ın evladı ya nasıl indi diye sorulduğunda şöyle dedi:* "Rabbimiz bize gözümüzü aydınlatacak eşler ve zürriyetler bağışla. Bizim için muttakilerden bir imam belirle"[26] şeklinde inmiştir. Ve şu ayet: *"Onun önünde ve arkasında Allah'ın emriyle (emrinden) onu koruyan takipçiler vardır." (Râ'd, 13/11)* Ebû Abdillah şöyle demiştir: "Bir şey Allah'ın emrinden nasıl korunur? Ve bir şey nasıl önden takip edilebilir?" Kendisine 'Bu nasıl olur, ey Rasûlullah'ın evladı?' denildiğinde "Allah'ın emri ile kendisini koruyan, arkasından takipçiler ve önünden gözcü vardır." şeklinde indi demiştir." Bunun benzerleri çoktur."!!!

Tefsirinde, 1/37'de *(Dâru's-Surûr, Beyrut)* şöyle demiştir:

"Tahrif edilmiş olanlar:

"Fakat Allah Ali hakkında indirmiş olduğuna şahittir. Onu ilmi ile indirmiştir. Melekler de şahittir."

"Ey Rasûl, Rabbinden Ali hakkında sana indirileni tebliğ et! Yapmazsan, onun elçiliğini tebliğ etmemiş olursun."

"Küfredenler ve Muhammed ailesinin hakkına zulmedenleri Allah mağfiret edecek değildir."

---

26 Ayetin aslı *"bizi müttakîler için imam kıl"* şeklindedir. (çev.)

"Muhammed ailesinin hakkına zulmedenler nasıl bir ınkılapla devrilip gideceklerini bileceklerdir."

"Muhammed ailesinin hakkına zulmedenleri ölümün dalgaları içinde bir görsen…" [27-28]

Hocaları ve allameleri Nimetullah el-Cezâirî, *el-Envâru'n-Numâniyye*, 2/357'de *(Tebriz/İran)* şöyle demektedir:

> "Üçüncü: Bunların (yedi kıraatin) vahy-i ilahîden beri mütevatir olduğunu kabul etmek ve hepsinin ruh-i emîn tarafından indirilmiş olduğunu kabul etmek, Kur'ân'da kelam, madde ve irab bakımından tahrif vaki olduğuna sarahatle delalet eden müstefiz ve hatta mütevatir olan haberleri -ki ashâbımız bu haberlerin sıhhati ve tasdik olunması konusunda görüş birliği etmişlerdir- bir kenara atmaya götürür."!!!

Hocaları ve allameleri Muhammed Bâkır el-Meclisî, *Mirâtu'l-Ukûl fî Şerhi Ahbâri Âli'r-Rasûl*, 12/525-526'da *(Dâru'l-Kütubi'l-İslâmiyye, Tahran)* Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'ın şöyle dediğini nakletmiştir:

> "Cebrail *aleyhisselâm*'ın Muhammed *sallallâhu aleyhi ve âlihî*'ye getirmiş olduğu Kur'ân 17.000 ayettir."!!!

Bu rivayet üzerine şöyle ta'likte bulunmaktadır:

> "Muvassaktır. Bazı nüshalarda Hârun b. Muslim yerine Hişâm b. Sâlim'den rivayet edilmiştir. Haber sahihtir. Açıktır ki bu haber ve daha başka birçok sahih haber Kur'ân'ın eksiltildiği, değiştirildiği konusunda sarihtir. Bana göre bu babdaki haberler manen mütevatirdir. Bu haberlerin hepsinin bir kenara atılması daha işin başında haberlere itimadı ortadan kaldırır. Aksine zannımca bu babda yer alan haberler imamet ile ilgili haberlerden geri kalmamaktadır. Dolayısıyla bu konunun haberle sabit olmasına ne denebilir?"!!!

Hocaları Ebû Mansur Ahmed b. Ali b. Ebî Tâlib et-Tabersî, tanınmış kitabı *el-İhticâc*'da, 1/225-228'de *(Menşûrât Şirketi'l-Ketbî, Beyrut, 1414h; Beyrut el-A'lemî baskısında c.1, s.155'te)* Ebû Zerr el-Gifârî'den şöyle dediğini nakletmiştir:

> "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* vefat ettiği zaman Ali *aleyhisselâm* Kur'ân'ı cem etti ve Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in vasiyet ettiği gibi onu Muhacirlerle Ensar'a getirip arzetti. Ebû Bekir onu açınca açtığı ilk sayfada karşısına o toplumun yaptığı skandallar çıktı. Ömer hemen atıldı ve 'Ali! Onu geri götür! Bizim ona ihtiyacımız yok.' dedi. *Aleyhisselâm* onu aldı ve dönüp gitti. Sonra Zeyd b. Sâbit getirildi. Kur'ân kârîsi idi. Ömer ona 'Ali bir Kur'ân getirdi. İçinde muhacirlerle ensarın skandalları vardı. Biz senin Kur'ân'ı telif etmen ve muhacirlerle ensar hakkındaki skandalları ve yaralayıcı ifadeleri çıkarman görüşündeyiz.' dedi. Zeyd buna olumlu karşılık verdi… Ömer halife olunca, kendi aralarında tahrif etmek amacıyla Ali *aleyhisselâm*'dan o Kur'ân'ı kendilerine vermesini istedi. Şöyle dedi: 'Ey Ebû Hasen! Ebû Bekr'e getirdiğin Kur'ân'ı ge-

---

27 Ayet Kur'an'da *"Zalimler ölümün dalgaları içinde iken onları bir görsen"* şeklindedir.
28 Müfessir bu örneklerle *"Ali hakkında"* ve *"Muhammed ailesi"* ifadelerinin Kur'an'dan düşürüldüğünü kasdetmektedir.

> tirsen de üzerinde birleşsek!'. Bunun üzerine *aleyhisselâm* 'Heyhât! Buna hiç imkan yok! Ben onu Ebû Bekr'e getirdim ki, sizin aleyhinize bir hüccet olsun ve kıyamet gününde de 'biz bundan gafildik' veya 'bize bunu getirmedin' demeyesiniz. Bende bulunan Kur'ân'a tertemiz olanlardan ve benim evladımdan olan vasilerden başkası dokunamaz.' dedi. Buna mukabil Ömer: 'Onun ortaya çıkarılması için belirli bir vakit var mı?' diye sordu. *Aleyhisselâm* 'Evet' dedi, 'Benim evladımdan olan Kâim (mehdi) zuhur ettiğinde insanları ona taşır ve sünnet onunla cari olur.'"!!!

İmâmiyye Şîasından olan Tabersî, 1/371'de *(el-A'lemî, Beyrut, c.1, s.249)* şöyle demektedir:

> "Takiyyenin genelliğine rağmen ayetleri değiştirenlerin ve eklemede bulunanların isimlerinin açıklanması câiz değildir… Bu konuda bir cevap olarak senin için duydukların yeterlidir. Çünkü takiyye şeriatı bundan daha fazlasını açıklamayı yasaklamaktadır."!!!

Tabersî, bir başka yerde 1/377-378'de *(ve el-A'lemî, Beyrut baskısı, c.1, s.254'de)* şöyle demektedir:

> "Düşürülen, tahrif edilen, değitirilen ve bu manadaki uygulamalara maruz bırakılanları sana açıklamaya kalksam söz uzar gider ve evliyanın menkıbelerinden ve düşmanın fecaatinden izhar edilmesini takiyyenin yasak ettiği şeyler ortaya çıkar."!!!

Şöhretli arif olarak niteledikleri ve Sultan Ali Şah lakaplı hocaları Hacı Sultan Muhammed el-Cenâbezî, *Beyânu's-Seâde fî Makâmâti'l-İbâde*, 1/19-20'de *(Muessesetu'l-A'lemî, Beyrut, 1408h.)* şöyle demektedir:

> "Şunu bil ki, pak imamlardan *(aleyhimusselâm)* ekleme, eksiltme, tahrif ve değiştirme vuku bulduğu hakkında müstefiz haberler gelmiştir. Öyle ki bu haberlerden bazısının onlardan sadır olduğu konusunda hiçbir şühe yoktur. Ekleme, eksiltme ve değştirmenin Kur'ân'ın lafzında değil de Kur'ânî idraklerinde olduğu konusunda herkesçe yapılan tevil bir zorlamadır. Ve ayrıca avama hitapları konusunda kamil kimseler için yakışmayan bir tevildir…"!!!

Faziletli arif ve teklif yolunda tüm çabasını sarfeden olarak vesfettikleri hocaları Ebu'l-Hasen el-Âmilî el-Mevlâ Muhammed Tâhir b. Abdülhamîd b. Musa b. Ali b. Ma'tûk b. Abdülhamîd el-Âmilî en-Nebâtî el-Fettûnî, *Tefsîru Mirâti'l-Envâr ve Mişkâtu'l-Esrâr* adlı tefsirin mukaddimesinde, s.36'da *(Matbaatu'l-Eftâb, Tahran, 1374h.baskısı, eser Kum'da Muessesetu İsmâiliyyân neşriyatındandır)* şöyle demektedir:

> "Bil ki, aşağıda gelen mütevatir haberlere ve diğerleri ışığında kendisinden kaçış bulunmayan gerçeğe göre elimizde bulunan bu Kur'ân'da Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den sonra bir takım değiştirmeler olmuştur. Hz. Peygamber'den sonra Kur'ân'ı cem edenler zikredilenden (mushaftan) birçok kelime ve ayetleri düşürmüşlerdir. Allah-u Teâlâ'nın indirdiğine muvafık olan Ali *aleyhisselâm*'ın cem edip oğlu Hasan *aleyhisselâm*'a kadar muhafaza ettiği ve böylece Kaim *aleyhisselâm*'a kadar ulaşan Kur'ân'dır. Bugün o (Kur'ân) onun (Kâim'in) *salavatullâhi aleyh*'in yanındadır."!!!

el-Âmilî el-Fettûnî, s.49'da şöyle demiştir:

> "Sikatu'l'İslâm Muhammed b. Yakub el-Küleynî'den zâhir olduğuna göre Kur'ân'da tahrif ve eksiltme bulunduğuna inanırdı. Çünkü daha ilk sayfalarında içerisinde rivayet etmiş olduklarına güvendiğini bildirdiği ve bu rivayetler hususunda herhangi bir olumsuz eleştiriye maruz kalmadığı ve muarızının zikredilmediği kitabı *el-Kâfî*'de bu manada birçok rivayette bulunmuştur. Hocası Ali b. İbrahim el-Kummî de aynı inançtadır. Tefsiri bu tür rivayetlerle doludur. Bu mevzuda oldukça aşırı gitmiştir. Tefsirinde şunları kaydetmiştir: "Kur'ân'dan, indirildiği biçime muhalif olanlara gelince; mesela *"Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz." (Âl-i İmrân, 3/110)* ayeti. Sadık *aleyhisselâm* bu ayeti okuyan birine, "Ali ve Hüseyin *aleyhasselâm*'ı öldüren en hayırlı ümmet ha?!" demiştir. 'Bu ayet nasıl nazil olmuştur?' denildiğinde, "İnsanlar için çıkarılmış en hayırlı imamlar" şeklindedir. Ayetin sonunda Allah'ın "marufu emredersiniz, …" diyerek onları övmesini görmüyor musun?" demiştir. Daha sonra *rahimehullâh* bu kabilden olmak üzere birçok ayet zikretmiş sonra da şöyle demiştir: "Kur'ân'dan hazfedilmiş olana gelince; meselâ "Fakat Allah Ali hakkında sana indirdiğine şahitlik edecektir." ayetidir. "Böyle nazil olmuştur. Melekler şahit iken onu ilmi ile indirmiştir." demiştir. Daha sonra bu kabilden bazı ayetler zikretmiştir… Ashabımızdan Ayyâşî, Numânî, Furât el-Kûfî ve benzeri tefsirciler Kummî ve Küleynî'ye muvafakat etmişlerdir. Son dönem hadisçi muhakkiklerin birçoğunun mezhebi, büyük şeyh Ahmed b. Ebî Tâlib et-Tabersî'nin, *el-İhticâc* kitabında belirttiği gibi görüşü bu yöndedir. Ehl-i beyt *aleyhimusselâm*'ın ilimlerinde geniş bir birikime sahip ve haberlerinin hizmetkârı olan hocamız Allâme, *Bihâru'l-Envâr* adlı kitabında bu görüşü desteklemiş ve başka bir söze hacet bırakmayacak biçimde detaylı olarak açıklamada bulunmuştur. Bana göre bu görüşün sıhhati konusunda, haberlerin araştırılması ve eserlerin incelenmesinden sonra bu hususun Şiîlik mezhebinin zaruriyatından olduğuna ve hilafet gasbının yol açtığı kötülüklerin en büyüğü olduğuna hükmetmek mümkündür."!!!

Allame Hüccet Seyyid Adnan el-Bahrânî, *Meşâriku'ş-Şumûsi'd-Durriyye*, s.126'da kendisince tahrif ifade eden rivayetleri zikrettikten sonra şöyle demektedir:

> "Sayılamayacak kadar çok sayıda tevatür sınırını aşmış haber bulunmaktadır. İki fırka arasında tahrif ve değişmenin vukuu görüşü yaygınlık kazandıktan, sahabe ve tabiîn arasında müsellem sayılan hususlardan ve hatta haklı olan fırkanın[29] üzerinde icma ettiği ve mezhebin zaruriyâtından sayılan bir konu olduktan ve hakkında mezhebe ait birçok haber bulunduktan sonra ilgili rivayetlerin nakledilmesinde çok fazla fayda bulunmamaktadır."!!!

Allameleri meşhur muhaddis Yusuf el-Bahrânî, *ed-Duraru'n-Necefiyye* kitabında *(Muessesetu Âli'l-Beyt baskısı)*, s.298'de kendi nazarında Kur'ân'ın tahrifine delalet eden haberleri zikrettikten sonra şöyle demektedir:

---

29 Yani Şîa'nın.

> "Seçimimiz olan görüş ve bu görüşümüzün netliğine dair bu haberlerde var olan sarih delalet ve net söylem, oldukça açıktır. Çok sayıda ve yaygın olmalarına rağmen bu haberlere[30] dil uzatılırsa, gayet açık olduğu üzere şeriatın bütün haberlerine dil uzatmak mümkün hale gelir. Çünkü akıllar aynıdır. Aynı şekilde tarikler, raviler, hocalar ve nakledenler de aynıdır. Ömrüme yemin ederim ki, (mushafta) değiştirme ve dönüştürmenin bulunmadığını söylemek; zulüm önderlerine hüsn-ü zan beslemekten ve ayrıca onların dine zararı daha şiddetli olan öteki emanete karşı ahinlikleri zâhir olmasına rağmen emanet-i kübrâya hıyanet etmediklerini söylemekten kaynaklanmaz."!!!

Aynı şekilde muhakkık allame Hacı Mirzâ Habibullah el-Hâşimî el-Hûî, *Minhâcu'l-Berâa fî Şerhi Nehci'l-Belâğa* *(Muessesetu'l-Vefâ, Beyrut)* 2/214-220, Muhtar 1'de Kur'ân'ın eksik olduğuna delalet eden delilleri zikretmiştir. Biz de burada bu şiî alimin saydığı gibi bu delillerin bazısını zikrediyoruz:

1) Velâyet Sûresi'nin eksik olması,

2) Nûreyn Sûresi'nin eksik olması,

3) Ayetlerdeki bazı kelimelerin eksik olması.

Daha sonra şöyle demiştir:

> "İmam Ali, takiyye nedeniyle ve kıyamet gününde tahrifçiler ve değiştirenler aleyhine bir hüccet olsun diye kendi halifeliği döneminde Kur'ân'ı tashih edememiştir."!!!

Ayrıca bu şiî alim şunları da ifade etmiştir:

> "İmamlar, insanlar arasında ihtilaf olur ve tekrar aslî küfürlerine dönerler endişesi ile sahih olan Kur'ân'ı ortaya çıkaramamışlardır."!!!

Kur'ân'ın tahrif edilmiş ve eksik olduğu yönünde Şîa alimlerinin bazı açıklamaları bu şekildedir. Tahrif görüşü, Şiîlik mezhebinin zaruriyâtındandır. Eski ve yeni alimleri bu pis inanca mahsus özel kitaplar telif etmişlerdir. Bu konuda eser kaleme alanların en sonuncusu da hocaları, allameleri ve ilim deryaları Mirzâ Hüseyin b. Mirzâ Muhammed Takî b. Mirzâ Ali b. Muhammed en-Nûrî et-Tabersî'dir. *Faslu'l-Hitâb fî İsbâti Tahrîfi Kitâbi Rabbi'l-Erbâb* adında bir kitap telif etmiştir. Bu kitapta kendi iddiasınca iki bin rivayete dayanarak Kur'ân'ın tahrif edildiğini ileri sürmüştür.

Kitabının mukaddimesinde şöyle demiştir:

> "Bu kitap, Kur'ân'ın tahrif edildiğini, zulüm ve düşmanlık ehli kimselerin skandallarını isbat etmek için kaleme aldığım hoş bir kitap, şerefli bir eserdir. Bu kitaba *Faslu'l-Hitâb fî Tahrîfi Kitâbi Rabbi'l-Erbâb* adını verdim."!!!

Bu saptırıcı sapkın, s.211'de tahrif edilmişliğine dair deliller sadedinde Kur'ân-ı Kerim hakkında şöyle demiştir:

---

30 Yani Kur'ân'ın tahrife ve değişime maruz kaldığı ile ilgili haberler.

> "Bazı pasajlarındaki belağat ve fesahatı mucizevilik sınırına varırken bazılarında çok seviyesizdir."!!!

Bildiğim kadarı ile *Faslu'l-Hitâb* adlı bu kitabı hiçbir şiî alim yalanlamamıştır.

en-Nûrî et-Tabersî adlı bu müellif, Şîa nezdinde muazzam bir makama sahiptir. Âyetullahları Muhsin el-Emîn, *A'yânu'ş-Şîa* adlı kitabında bu müellifin biyografisine yer vermiş ve övgüde bulunmuştur. Hocaları Abbas el-Kummî, *el-Künâ ve'l-Elkâb*'da ve Ağa Bezrek et-Tahrânî de *Nukabâu'l-Beşer*'de aynı şekilde davranmıştır. Bununla birlikte *Mustedreku'l-Vesâil ve Mustanbatu'l-Mesâil* adlı eseri Şîa nezdinde itimat edilen eserlerdendir. Adı geçen müellif bu eserinde, el-Hurr el-Âmilî'nin *Vesâilu'ş-Şia*'sı üzerine istidrakte bulunmuştur. en-Nûrî et-Tabersî, Şîa nezdinde 'Son Muhaddis' lakabına sahiptir.

Sonuç olarak Şîa Kur'ân'da tahrif bulunduğuna inanmaktadır. Ravilerinden ve muhaddislerinden Kur'ân'a dil uzatanlara rahmet okumaktadırlar. Ehl-i sünnet karşısında tahrifi inkar ediyormuş görüntüsü sergilemeleri, hile yaparak kaçamak sözler söylemeyi, yalan söylemeyi ve kelime oyunu yapmayı mübah kılan aldatma ve takiyyeden başka bir şey değildir. Yoksa, en-Nûrî et-Tabersî'ye olsun, Kummî ve Küleynî gibi Kur'ân'da tahrif bulunduğuna inanan diğerlerine olsun niçin rahmet okusunlar ki?!

Bu husustaki en büyük misal Necef'teki ilim havzalarının lideri ve en üstün taklit mercileri Ebu'l-Kâsım el-Hûî, *el-Beyân fî Tefsîri'l-Kur'ân*, s.278'deki *(1389h. baskısı)* şu sözlerdir:

> "Kur'ân'ın tahrif edildiğini bildiren hadis hurafedir, hayaldir. Aklı kıt olandan başkası böyle bir şey söyleyemez… İnsaflı ve düşünceli bir akıl ise bunun batıl ve hurafe olduğu konusunda şüphe etmez."!!!

Derim ki: Küleynî, Kummî, Tabersî, Meclisî, Nûrî, Fettûnî, el-Müfîd ve diğerleri akılları kıt kimseler mi? Onları bu şekilde itham eden alimleri kimdir?

el-Hûî'nin dediklerini onaylayacak mıyız, yoksa bu sözünün hasımlarına karşı yalanı mübah kılan bir takiyye olduğuna mı hükmedeceğiz?

el-Hûî'nin Kur'ân'a karşı tavrı ile ilgili ve saygı değer okuyucuya sunmak istediğimiz bazı önemli noktalar bulunmaktadır. Bunlarla ilgili hükmü okuyucuya bırakacağız.

1) el-Hûî, Kitabullah'a ta'n eden Ali b. İbrahim el-Kummî'yi tevsîk etmiştir. Bk. el-Hûî, *Mu'cemu Ricâli'l-Hadîs*.

2) Aynı Ebu'l-Kâsım el-Hûî, Kureyş'in İki Putu Duası fetvasını verenlerden biridir. Bu duada Ebû Bekir ve Ömer *radiyallâhu anhumâ*'yı Kur'ân'ı tahrif etmekle itham eden iki pasaj bulunmaktadır.

Bunlardan biri “Allahım, Kureyş’in iki putuna lanet et!... Onlar ki senin emrine muhalefet ettiler… Kitabını tahrif ettiler.” şeklindedir.

Diğeri de “Allah’ım, onları tahrif ettikleri her bir ayet sayısınca lanetle!...” şeklindedir.

3) Bu adam, Hz. Ali *radiyallâhu anh*’ın yeryüzünün doğu ve batısındaki Müslümanların kendisi ile ibadet ettikleri Kur’ân’dan farklı bir Kur’ân’a sahip olduğuna tamamen kanidir. *el-Beyân* tefsirinde, s.243’te şöyle demektedir:

> “Emîru’l-Mü’minîn *aleyhisselâm*’ın farklı bir sûre sıralamasına sahip olan bir mushafının var olması, hiçbir şüphe gerektirmemektedir. Allame ilim adamlarının böyle bir mushafın varlığını kabul edişleri, isbat etmek için bizi zorluk altına girmeye mecbur bırakmamaktadır.”!!!

4) Bu adamın fikrine göre tilavet neshi Kur’ân’ın tahrif edildiği görüşünü gerektirmektedir. Kitap ve sünnette tilavet neshi sabit olduğuna göre bunun manası el-Hûî’ye göre Kur’ân’da tahrifin vaki olduğudur. Kendi ifadelerini buyurun okuyun!

Sayfa 219’da şöyle demektedir:

> “Tilavet neshi görüşü aynıyla tahrif görüşüdür. Buna göre tilavette nesh vaki olduğu görüşünün Ehl-i Sünnet alimleri nezdinde meşhur olması tahrif görüşünün de meşhur olmasını gerektirmektedir.”!!!

Sayfa 224’te de şöyle demektedir:

> “Tilavet neshi görüşünün aynıyla tahrif ve iskat görüşü olduğu gayet açıktır.”!!!

5) el-Hûî, s.219’da şöyle demiştir:

> “Bir grup tahrif olmadığı görüşünü aralarında hocalar hocası Müfîd’in de bulunduğu birçok büyük alime nisbet etmiştir…”!!!

Derim ki: Kur’ân’da tahrif vaki olduğuna dair haberlerin müstefiz olarak varid olduğu konusunda Mufîd’in görüşü daha önce geçmişti. Şimdi burada el-Hûî, “Nisbet etmiştir” sözleri ile saptırmada bulunmakta ve tedlis yapmaktadır. el-Müfîd’in Kur’ân hakkındaki gerçek görüşüne kasıtlı olarak işaret etmemektedir.

6) Kendi nazarlarında tahrif hakkında varid olmuş olan hadisleri el-Hûî takviye etmiş ve s.245-246’da şöyle demiştir:

> “Rivayetlerin çoğusu sened bakımından zayıf olsa da büyük bir bölümü rical alimlerinin, mezhebinin fesadı ve tenasuh fikrine sahip olduğu üzerinde ittifak etmiş oldukları Ahmed b. Muhammed es-Seyyârî’nin kitabından ve yine rical alimlerinin yalancı ve fasit mezhebe sahip olduğunu söyledikleri Ali b. Ahmed el-Kûfî’den nakledilmiştir. Ancak rivayetlerin çokluğu, bazısının masumlardan *aleyhimusselâm* sadır olduğu hususunda kesin bir kanaat oluşturmaktadır. Bununla ilgili olarak gönlü huzura kavuşturacak daha aşağı derecede bir etken söz konusu değildir. Bu rivayetler içinde muteber tarikle gelenler de bulunmaktadır. Rivayetlerin her birisinin senedi üzerinde söz etmeye ihtiyaç duymuyoruz.”!!!

7) Ebu'l-Kâsım el-Hûî, *Mu'cemu Ricâli'l-Hadîs*, c.14, s.245'te (Beyrut, 1403h) Burayd el-Aclî > Ebû Abdillah *aleyhisselâm* tarikinden şöyle dediğini nakletmiştir:

> "Allah Kur'ân'da yedi kişiyi isimleri ile inzal etmiştir. Kureyş bunların altısını silmiş, Ebû Leheb'i ise bırakmıştır. *"Şeytanların ise kime ineceğini size haber vereyim mi? Onlar, günaha, iftiraya düşkün olan herkesin üstüne inerler." (Şuarâ, 26/221, 222)* ayeti hakkında sordum. Onlar yedi kişidir: Muğîra b. Saîd, Benân, Sâid en-Nehdî, el-Hâris en-Nehdî, Abdullah b. el-Hâris, Hamzâ b. Ammâr ez-Zübeyrî, Ebu'l-Hattâb."!!?

el-Hûî bu rivayetlerle birlikte daha birçok rivayet nakletmiştir. Mezkûr cildin 259. sayfasında da bu rivayetler üzerine bir takîbde bulunmuş ve şöyle demiştir:

> "Bu rivayetlerden ortaya çıkan sonuca göre Muhammed b. Ebî Zeyneb sapkın, saptırıcı ve akidesi bozuk bir adamdı. Ayrıca bu rivayetlerin bazısı her ne kadar sened bakımından zayıfsa da sahih olanlarında, bu rivayetlerin bütününün mütevatir olduğu iddiasının uzak olmadığına dair bir yeterlilik söz konusudur."!!?

Açık olduğu üzere el-Hûî, sıhhat ve zayıflık bakımından bu rivayetin derecesini beyan etmemiştir. Fakat 9/47'de Kitabullah'a ta'an eden bu çirkin rivayetin şehadetine başvurmuş ve şöyle demiştir: "Muhammed b. Ebî Zeyneb'in biyografisinde *"Şeytanların ise kime ineceğini size haber vereyim mi?"* ayetinin tefsirinde Sâîd en-Nehdî'nin onlardan biri olduğunu söylediği gelecektir."

Yine malum olduğu üzere el-Hûî'nin burada istişhadda bulunduğu bu kısım, o çirkin rivayetin bir bölümüdür ve bu rivayeti eleştirecek, Kitabullah'ı savunacak faktörler bulunmasına rağmen adeti olduğu üzere rivayetin sahihlik ve zayıflık yönüne hiç değinmemiştir.

8) Bu adam açık açık yalan söylemekten de çekinmemektedir. Tefsirinin 219. sayfasında şöyle demiştir:

> "Şîa alimlerinin ve muhakkıklarının nezdinde meşhur ve hatta kesin kabul edilen görüş tahrifin olmadığıdır."!!?

Daha sonra kendisi ile çelişerek şöyle demiştir:

> "Sonra Şîa muhaddislerinden bir grupla Sünnî alimlerden bir grup tahrifin vaki olduğu görüşüne sahip olmuşlardır(!)"!!?

"Sünnî alimlerden bir grup" ifadesi ile sergilediği şu cürete bakın!

Derim ki: İşte el-Hûî.. İşte onun görüş ve fikirleri.. el-Hûî'nin takiyye gereği yalan yere yemin etmeyi câiz gördüğünü gözden kaçırmamamız gerekir. *et-Tenkîh Şerhu'l-Urvati'l-Vuskâ* kitabında 4/278-307'de kendisinden nakil ve tashihte bulunduğu Cafer-i Sadık şöyle demiştir:

> "Takiyye içerisinde ne yaparsanız, ne tür yemin ederseniz bu konuda bir genişliğe sahipsiniz."!!?

Müslümanları kandırmak ve onlara yalan söylemek için galiz yemini câiz gören bu hilekâr şeytanlara karşı dikkatli olmak, sakınmak gerekir.

Müslüman kardeşim, önemli ve tahlikeli bir hususa dikkatini çekmek isterim. el-Hûî, Kur'ân'ın tahrif edildiğini söyleyenleri tekfir etmemiştir. Neden? Çünkü Şiî mezhebi usul ve furuunda tahrif görüşünü benimseyen bu insanların rivayetlerine dayanmaktadır. Bu kimselerin görüş ve rivayetleri reddedilir ve tekfir olunurlarsa, mezheb çöker ve rüzgarların önünde savrulup gider.

Müslüman kardeşim, Şîa'nın, kendi iddialarına göre muharref olarak şu an var olan Kur'ân'ı okumalarına şaşırma! Çünkü kendi ifadelerine göre bu şekilde yapmakla emrolunmuşlardır.

Meselâ Nimetullah Cezâirî, *el-Envâru'n-Numâniyye*, 2,/363'de *(Menşûrâtu'l-A'lemî, Beyrut)*, Şîa'nın muharref olduğunu ifade etmelerine rağmen bu Kur'ân'ı okumalarının nedeni olarak şunları zikretmektedir:

> "Haberlerde (imamlar) *aleyhimusselâm*'ın kendi şîalarına, mevlamız sâhib-i zaman zuhur edip bu Kur'ân insanların elinden göğe çıkana ve Emîru'l-Müminîn *aleyhisselâm*'ın telif ettiği Kur'ân'ı ortaya çıkarana, bu Kur'ân'ı okutup ahkamıyla amel ettirene kadar namazlarda ve diğer yerlerde şu an mevcut bulunan Kur'ân'ı okumalarını ve ahkamıyla amel etmelerini emretmişlerdir."!!!

el-Müfîd lakaplı Muhammed b. en-Numân, *el-Mesâilu's-Seraviyye*, s.78-81'de ve ayrıca Asfahânî'nin *Ârâ' Havle'l-Kur'ân*'ında, s.135'de şöyle demiştir:

> "İmamlarımız *aleyhimusselâm*, Kâim *aleyhisselâm* zuhur edip de insanlara Allah-u Teâlâ'nın indirdiği ve Emîru'l-Müminîn *aleyhisselâm*'ın cem ettiği biçimde okutana kadar iki kapak arasında bulunanı okumayı, içerisinde eksiltme ve arttırmada bulunmamamızı emrettiler. Haberlerde varid olan ve bulunan, Mushafta sabit olan harflerden fazlası ile kıraatte bulunmamızı da yasakladılar. Çünkü bu harfler tevatür üzere gelmemiştir. Sadece haberlerde bildirilmiştir. Tek kişi naklettiği şeyde yanılgıya düşebilir. Zira insan iki kapak arasında muhalif olanları okuduğu zaman muhalifler karşısında kendi kendisini aldatır ve cebbarların kandırmacasına maruz kalır. Kendisini helaka maruz bırakır. Bu nedenle Kur'ân'ı iki kapak arasındakinin hilafına olarak okumamızı yasaklamışlardır."!!!

Bazı Şiîlerin Kur'ân'daki tahriften kastedilenin tefsirdeki tahrif olduğunu iddia etmeleri asılsız bir iddiadır. Bu iddianın batıl olduğuna dair delillerimiz şunlardır:

Gerçek Kur'ân'ın beklenen Mehdi ile birlikte bulunduğu yönündeki iddiaları. Bu da o manaya gelmektedir ki, şu an var olan Kur'ân gerçek Kur'ân değildir. Zira şayet Mehdi'nin Kur'ân'ı şimdi var olan Kur'ân gibi ise Şîa'nın Mehdi yanında bir Kur'ân bulunduğu yönündeki iddiasının ne faydası vardır?

el-Kâfî, 2/597, Kitâbu Fadli'l-Kur'ân'da mevcut olan bir rivayet. Bu rivayette Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e indirilen Kur'ân'ın on yedi bin ayet olduğu ifade edilmektedir!!! Oysa ki hali hazırda var olan Kur'ân'da yaklaşık altı bin iki yüz ayet bulunmaktadır. Yani Kur'ân ayetlerinin üçte ikisi eksiktir!!! Bu hadisi şerhedenler de böyle bir eksiklik bulunduğunu iddia etmişlerdir. Bunlardan biri *Mir'âtu'l-Ukûl*, 12/525'de Allame Meclisî ve *Şerhu Câmi'i'l-Kâfî*, 11/76'da *Usûlu Mezhebi'ş-Şîa*'dan naklen bu hadisi şerheden Allame Muhammed Sâlih el-Mâzindrânî'dir.

Bazı büyük Şîa alimlerinin Kur'ân'daki tahrifin yalnızca tefsirde değil Kur'ân'ın lafızlarında da bulunduğunu itiraf etmeleri! Meselâ; *Mir'âtu'l-Ukûl*, 12/525'te el-Meclisî ve *el-Berâa fî Şerhi Nehci'l-Belâğa*, 2/216, 1. Muhtar'da Habibullah el-Hâşimî gibi.

Şîa alimlerinin Velâyet Sûresi!!? ve Nûreyn Sûresi!!? gibi sûrelerin Kur'ân'dan tamamıyla eksiltildiğini iddia etmeleri. Nitekim Allame el-Meclisî, *Tezkiratu'l-Eimme*, s.18 ve s.21'de; Allame Habibullah el-Hâşimî, *el-Berâa fî Şerhi Nehci'l-Belâğa*, 2/217'de ve Nûrî et-Tabersî, *Faslu'l-Hitâb*, s.180'de ifade etmişlerdir.

Nûreyn Sûresi!?

> "Ey iman edenler! İki nura iman edin! Onları biz inzal ettik. Size benim ayetlerimi okurlar. Büyük bir günün azabından sizi sakındırırlar. Onlar biribirinden olan iki nurdur. Ben Semî ve Alîm'im. Ayetler hakkında Allah ve Rasûlü'nün ahdine vefa gösterenler için Naîm cennetleri vardır. İman ettikten sonra misaklarını ve Rasûl'ün kendilerinden aldığı ahdi bozarak küfretmiş olanlar cahîme atılacaklardır. Onlar kendilerine zulmettiler. Vasî Rasûl'e isyan ettiler. Onlar yakıcı ateşten içirilecekler. Allah, dilediği gibi gökleri ve yeri nurlandırmıştır. Meleklerden seçmiştir. Müminlerden de yaratıkları içinde onları seçmiştir. Allah dilediğini yapar. Rahman ve Rahîm olan Allah'tan başka ilah yoktur. Kendilerinden öncekileri peygamberlerine tuzaklar kurmuşlardır. Ben de onları o tuzakları ile yakalayıverdim. Benim yakalayışım elim ve şiddetlidir. Allah Ad'ı ve Semûd'u kendi yaptıkları şeyler nedeniyle helak etmiştir. Onları sizin için bir öğüt vesilesi kılmıştır. Sakınmaz mısınız? Firavun'u da Mûsa ve kardeşi Harun'a karşı azgınlığı nedeniyle size bir ayet olması için boğdum ve ona tabi olanların hepsini de… Sizin çoğunuz fasıktır. Allah onları haşr günü bir araya toplayacak. Sorgulandıklarında cevap vermeye güçleri yetmeyecek. Cahîm onların sığınaklarıdır. Allah her şeyi bilen ve hikmet sahibi olandır. Ey peygamber! Uyarımı tebliğ et! İleride bilecekler. Ayetlerimden ve hükmümden yüz çevirmiş olanlar hüsrana uğramıştır. Senin ahdine vefa gösterenler gibilerini Naîm cennetleri ile ödüllendirdim. Allah mağfiret ve büyük ecir sahibidir. Ali de muttakîlerdendir. Biz O'nun hakkını din gününde ödeyeceğiz. Biz ona yapılan zulümden gafil değiliz. Onu senin ailenin tamamı üzerine mükerrem kıldık. O ve zürriyeti sabırlı insanlardır. Onların düşmanı mücrimlerin imamıdır. İman ettikten sonra küfre girmiş olanlara de ki: 'Siz dünyanın süsünü istediniz. Onu çabuk el-

de etmek istediniz. Allah ve Rasûlü'nün sizlere vaat ettiklerini unuttunuz. Ahitleri pekiştirdikten sonra bozdunuz. Sizlere misaller verdik ki, belki hidayet bulursunuz.' Ey Rasûl! Biz sana mümin olarak ona vefa gösteren ve senden sonra onu dost edinenlerin galip geleceğine dair apaçık ayetler indirdik. Onlardan yüz çevir! Çünkü onlar yüz çevirmişlerdir. Kendilerine hiçbir şeyin fayda sağlamayacağı ve merhamet de olunmayacakları bir günde onları getireceğiz. Cehennemde hiçbir yere kıpırdayamayacakları makamları vardır. Rabbinin adıyla tesbih et! Secde edenlerden ol! Musa'yı ve Harun'u da halife kılındığı şey ile gönderdik. Harun'a karşı haydutluk ettiler. Güzel bir sabır sergiledi. Onların kimisini maymunlara ve domuzlara çevirdik. Diriltilecekleri güne kadar da lanetledik. Sabret! İleride görecekler. Biz sana senden önceki peygamberlere olduğu gibi hüküm vermiştik. Senin için onlar içinden vasîler belirledik. Belki geri dönerler. Kim benim emrimden yüz çevirirse, döneceği yer benim. Küfürleri ile biraz faydalansınlar. Gerisin geri dönenler hakkında sorma! Ey peygamber! İman edenlerin boyunlarına senin için bir söz koyduk. Onu al ve şükredenlerden ol! Ali ahiretten sakınarak ve rabbinin sevabını umarak geceleyin secde ederek ibadet eden biridir. Zulmedenler hiç eşit olur mu? Onlar azabımı bilirler. Yaptıklarına pişman oldukları halde boyunlarına prangalar vuracağız. Biz seni onun salih zürriyeti ile müjdeledik. Onlar bizim emirlerimizden geri durmazlar. Benim salavatım ve rahmetim, diri olarak da ölü olarak da diriltilecekleri güne değin onların üzerinedir. Senden sonra onlara karşı haydutluk edenlere de gazabım vardır. Onlar kötü ve hüsrana uğramış bir topluluktur. Onların yollarını takip edenlere benden rahmet vardır. Onlar cennet odalarında güven içindedir. Hamd alemlerin rabbi Allah'a mahsustur."!!!

Aynı şekilde allame muhakkık Habibullah el-Hâşimî'nin *Minhâcu'l-Berâa fî Şerhi Menheci'l-Belâğa*, 2/217'da ve Allame el-Meclisî'nin *Tezkiratu'l-Eimme*, s.19-20'de *(Menşûrât Mevlânâ, İran, Farsça olarak)* zikretmiş olduğu (iddialarına göre mushaftan) hazfedilmiş bir sûre daha bulunmaktadır. Bu sûre!!? şöyledir:

"Ey iman edenler! Sizi sırat-ı mustakîme hidayet etmeleri için gönderdiğimiz Peygambere ve veliye iman edin! Nebi ve veli.. ikisi de birbirindendir. Ben Alîm ve Habîr'im. Allah'ın ahdini yerine getirenler için Naîm cennetleri vardır. Kendilerine ayetlerimizin okunduğu kimseler ayetlerimizi yalanlıyorlardı. Onlar için cehennemde muazzam bir makam vardır. Kıyamet gününde onlara 'Peygamberleri yalanlayan sapıklar nerede?' diye nida edilir. Peygamberlere ancak hak ile halife bırakılmıştır. Yakın bir zamana kadar Allah onlara bakacak değildir. Ali de şahitlerden iken rabbine hamd ederek tesbih et!"

18. Şîa'nın Mehdisi Ebû Bekir ve Ömer'e Had Uygulayacak!? (Ric'at)

Seyyid Muhammed Kâzım, *el-Mehdî mine'l-Mehd ile'z-Zuhûr* adlı kitabında, s.541'de *(Muessesetu'l-İmam el-huseyn, Londra, Dğt. Mektebetu'l-Elfeyn, Kuveyt, yeni baskı)* şunları dile getirmiştir:

> "Orada Medine'de (Mehdi) *aleyhisselâm* bazı şeyler yapacak, bir takım icraatlarda bulunacak. Bunlardan birine işaret edecek olursak; bazı kabirleri açıp cesetleri çıkaracak ve yakacak. Bu açıklanmayı ve tahlil edilmeyi gerekli kılan meselelerdendir. Ancak biz, sadece icmâlî olarak zikretmekle yetiniyoruz."!?

Bu şiî, Mehdi'nin kabirlerini açıp yakacağı insanların kimler olduğunu; muhalifleri kandırmayı, yalan söylemeyi, kamufle etmeyi emreden takiyyeyeye sarılarak açıklamamaktadır.

Bu müellifin belirttiği kabirler, Ebû Bekir ve Ömer *radiyallâhu anhumâ*'nın kabirleridir. Nitekim bu hususu hocaları ve allameleri Ahmed b. Zeynuddin el-Ahsâî, *er-Ric'at* kitabında, s.186-187'de açıklamaktadır. Buna yakın bir ifade de *Hayâtu'n-Nâs* adlı kitabın 50. sayfasında yer almaktadır. Orada bu iki sahabiden cibt ve tağut olarak söz etmiştir. Ayrıca Mirzâ Muhammed Mümin el-Esterâbâdî, *er-Ric'at* adlı kitabında, s.118'de *(Dâru'l-İ'tisâm, Kum/İran)*, Nimetullah el-Cezâirî, *el-Envâru'n-Numâniyye*, 2/89'da ve Zeynuddin en-Nebâtî, *es-Sırâtu'l-Mustakîm*, 2/253'de tasrih etmiştir.

Öyle ki, bu hususları Şîa'nın şiîrlerinde dahi bulabilirsin:

> Ey Huccetullah,[31] yaratılmışların hayırlısı,
> Karanlıkların nuru, parlayan yıldızın evladı,
>
> Dileğimi arzım odur ki rabbim Allah'a,
> Gözlerimle iki melunu[32] göstersin bana.
>
> Çıkarılacaklar mezardan dediği gibi Peygamber'in,
> Defnedildikten sonra çukuruna kabrin.
>
> Şeksiz şüphesiz teşhir edilecekler,
> Bütün insanların gözleri önünde
>
> Ahşap kütüklerin üzerine asılacaklar,
> Şeksiz, inkarsız yakılacaklar
>
> Uzun süre kederlenen kalpler şifa bulacak
> Çektikleri gam ve hüzün muştuya dönecek!!?[33]

19. Şîa'nın Mehdisi Şeybeoğullarının Ellerini Kesiyor

Muhammed Kâzım el-Kazvînî, *el-İmamu'l-Mehdî mine'l-Mehd ile'z-Zuhûr*, s.539'da *(Muessesetu'l-Huseyn, Londra)* şöyle demiştir: "Şîa, İmam Sâdık'tan şöyle söylediğini rivayet etmiştir:

> "Kâimimiz zuhur etmiş olsa Şeybeoğullarını yakalar, ellerini keser ve onları etrafta dolaştırırdı." "Onlar Allah'ın hırsızlarıdır…" demiştir. Yine İmam Sâdık'tan "Şeybeoğullarının ellerini keserdi…" dediğini rivayet etmişlerdir. Yine İmam Sadık'tan "Şeybeoğullarının ellerini keser… üzer-

---

31 Mehdi.

32 Ebû Bekr ve Ömer *radıyallâhu anhumâ.*

33 Yasin Ahmed, *Ikdu'd-Durer fî Bakri Batni Ömer.*

lerine de 'Bunlar Kabe'nin hırsızlarıdır' yazardı." Dediğini rivayet etmişlerdir. Kazvînî bu rivayetler üzerine şöyle bir talikte bulunmuştur: "Şeybeoğulları Kabe'nin sidane görevlileri idiler. Kabe'nin anahtarları onların elinde bulunur ve babadan oğula geçerdi. Bunlar Kabe'ye hediye olunan malları ve zahireleri çalarlardı. Ve bu hediyeler üzerinde gönüllerinin istedikleri gibi tasarrufta bulunurlardı. Bu münasebetle İmam *aleyhisselâm* onları 'hırsızlar', yani Allah'ın mallarını çalanlar olarak isimlendirmiştir."1?

20. Şîa'nın Mehdisi Dâvûd'un Hükmü ile Yönetecek!?

Şîa'nın vaat edilmiş Mehdisi geldiği zaman kesinlikle Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem* şeriatı ile değil Dâvûd hükmü ile hükmedecek. Nitekim muâsır alimlerinden biri olan Şeyh Muhammed b. Muhammed b. Sâdık es-Sadr, *Târîhu mâ B'ade'z-Zuhûr*, s.728, 810'da *(Dâru't-Teâruf, Beyrut)* Ebû Cafer *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini nakletmiştir:

> "Âl-i Muhammed'in Kâimi zuhur ettiğinde delil sormaksızın Davud *aleyhisselâm*'ın hükmü ile hükmedecek."!?[34]

Yazar en-Numânî, *el-Gaybet*, s.314-315'te Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "…Allah her vadiden rüzgarı gönderir ve rüzgar şöyle der: Bu Mehdi'dir. Hiçbir delil istemeden Dâvûd'un hükme ile hükmeder."!?

Hocaları Kâmil Süleyman, *Yevmu'l-Halâs fî Zılli'l-Kâimi'l-Mehdî aleyhisselâm* adlı kitapta, s.391'de *(Dâru'l-Kitâbi'l-Lubnânî, Beyrut/Lübnan, 1991, VII. baskı)* Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini nakletmiştir:

> "Muhammed *sallallâhu aleyhi ve âlihî* ailesinin Kâim'i hükmettiği zaman insanlar arasında Dâvûd'un hükmü ile hükmedecek. Delile de ihtiyaç duymayacak. Allah-u Teâlâ ona ilham edecek; O da ilmi ile hükmedecek. Her kavime gizledikleri şeyi bildirecek. Alametiyle dostunu düşmanından ayıracak."!?

Hocaları Muhammed b. Muhammed Sâdık es-Sadr, *Târîhu mâ Ba'de'z-Zuhûr*, s.728'de Sâdık'tan gelen bir rivayet nakletmiştir. Rivayet şöyledir:

> "Benim neslimden, hiçbir delil sormaksızın, Dâvûd hanedanlığı hükmü ile yöneten bir adam çıkmadan dünya bir yere gitmez."!?

Muhammed b. Muhammed Sâdık es-Sadr, adı geçen kitabının 115. sayfasında Ebû Basîr'den şöyle dediğini zikretmiştir:

> "Ebû Cafer *aleyhisselâm* dedi ki: Kâim yeni bir idareyle, yeni bir kitapla, yeni bir yargı ile zuhur edecek. Araplara karşı sert olacak. Onun işi kılıçtan başkası değildir."!?

---

34 Şîa'nın Yahudilere benzediği konusunda daha fazla bilgiye ulaşmak isteyen Abdullah el-Cumeylî'nin *Bezlu'l-Mechûd fî İsbâti Teşâbuhi'r-Râfida bi'l-Yahûd* adlı kitabına müracaat edebilirler.

21- Şia'nın Mehdisi Mescid-i Haram'ı Yıkacak!?

Seyyid Muhammed Kâzım el-Kazvînî, *el-Mehdî mine'l-Mehd ile'z-Zuhûr*, s.534'te "Mescid'in Eski Haline Getirilmesi" başlığı altında şunu zikretmiştir:

> "İmam Sâdık *aleyhisselâm*'dan rivayete göre; Kâim zuhur ettiği zaman eski temellerine getirene kadar Mescid-i Haram'ı yıkar. Makamı da eski olduğu yere getirir."!?

Müellif daha sonra şöyle diyerek açıklamada bulunmuştur:

> "Mescid-i Haram Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve âlihi*'nin vefatından günümüze kadar genişlemiştir. Her tarafından birçok alan Mescid'e katılmıştır. Buna rağmen İbrahim *aleyhisselâm* peygamberin kendisi için çizmiş olduğu eski temele ulaşmamıştır. Çünkü eski temel Hazvere'den itibarendi. Hazvere, Safa ile Merve arasındadır. Bunlar, Mescid-i Haram'a yapılan yeni eklentilerin Mescid-i Haram'dan olup olmadığı ile ilgili soru sorulduğunda İmam Sâdık *aleyhisselâm*'dan rivayet edilmiştir. *Aleyhisselâm* bu soruya şu yanıtı vermiştir: 'Evet.. Onlar İbrahim ve İsmail *sallallâhu aleyhimâ*'nın mescidine henüz ulaşmış değillerdir.' Ayrıca şunu söylemiştir: 'İbrahim *aleyhisselâm* Hazvere arasından Mes'a'ya (sa'y alanı) kadar çizgi çizmişti. İşte İbrahim hattı budur."!?

22- Mehdi Zuhûr Etmeden Şîa'ya Cihad Yoktur!?

Şîa'ya karşı hoş duygular besleyenlerin ve kendi kuruntularınca kafirlere karşı cihad amacıyla onlarla yakınlaşma propagandası yapanların bilmedikleri bir gerçeği dile getirelim. Şîa mezhebinde cihad, on ikinci imamlarının zuhuruna dek haramdır. Bu nedenle tarih Şîa'nın kafirlere karşı cihad ettiğini kaydetmemiş ve etmeyecektir.

Hadis alanında sikatu'l-islamları Muhammed b. Yakub el-Küleynî, *el-Kâfî*'de, 8/295'te Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Kâim'in zuhurundan önce yükseltilen her sancak sahibi, Allah Azze ve Celle'den başka ibadet olunan bir tağuttur."!?

Bu rivayeti, hocaları el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 11/37'de zikretmiştir.

Muhaddisleri hacı Hüseyin en-Nûrî et-Tabersî, *Mustedraku'l-Vesâil*, 2/248'de *(Dâru'l-Kütubi'l-İslâmiyye, Tahran)* Ebû Cafer *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Kâim *aleyhisselâm*'ın zuhurundan önce biz ehl-i beytten (cihad için - çev.-) çıkanın misali uçarak yuvasından düşen ve çocukların oynaştığı bir kuş yavrusuna benzer."!?

el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 11/36'da Abdullah *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Ey Sudeyr! Evinden ayrılma! Yuvanın kopmaz bir parçası ol! Gece ve gündüz sakin kaldığı sürece sen de sükunetini koru! Sufyânî'nin çıktığı haberi sana geldiğinde, yayan bile olsa bize gel!"!?

es-Sahîfetu's-Seccâdiyyetu'l-Kâmile, s.16 *(Dâru'l-Havrâ, Beyrut/Lübnan)* Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini nakletmiştir:

> "Kâimimiz zuhur edene kadar biz ehl-i beytten hiç kimse belaya dûçâr olmadıkça ne bir zulmü def etmek için, ne de hakkı savunmak için ayağa kaldırmak için ortaya çıkmamıştır; çıkmayacaktır. Böyle bir kıyam bizim ve şîamızın hoşnutsuzluğunu artırır." *Mustedreku'l-Vesâil*, 2/248'de Ebû Cafer *aleyhisselâm*'dan şöyle dediği nakledilmiştir: "Kâim *aleyhisselâm*'ın sancağından önce dikilen her sancağın sahibi tağuttur."!?

Vesâilu'ş-Şîa, 11/36'da Ali b. el-Hüseyin *aleyhisselâm*'dan şöyle dediği nakledilmiştir:

> "Vallahi bizden hiçbirimiz Kâim'in zuhurundan önce (cihad amacıyla) çıkmayacak. Aksi halde kanatlarının dengesini sağlayamadan yuvasından uçup da çocukların elinde oyuncağa dönen kuş yavrusu gibi olur."!?

Taklit mercileri ve ayetullahları Humeynî, cihada başlama hakkının sadece ve sadece Kâimlerine ait olduğunu takrir etmiştir. *Tahrîru'l-Vesîle*, 1/482'de şöyle demektedir:

> "Veliyy-i emr ve sultân-ı asr-ı şerif'in *-Allah zuhurunu çabuklaştırsın-* gaybeti döneminde fetva ve kadılık şartlarını bir arada bulunduran fakihler olan genel nâibleri, siyasetlerin icra edilmesi konusunda ve cihada başlamak dışında İmam *aleyhisselâm*'ın hakkı olan diğer hususlarda onun makamında olacaklardır."!?

Deriz ki: Bu kimselerin kafirlere karşı biz Ehl-i Sünnetle yan yana mücadele etmeleri beklenebilir mi?

Tarih boyunca bize karşı işledikleri gadri ve İslamî yayılmanın önünde neden oldukları engellemeleri unutacak mıyız?

Bazen vefasızlık gösterip bazen de kafirlere karşı gerçekleştirdiğimiz savaşlarımızda önemsemez tavırlar takınarak şartların bizim aleyhimize dönmesini bekleyen birer seyirci gibi durmadılar mı?

Tarafsız kalınamayacak bir hakikiattir ki, Şîa Ehl-i Sünnetin güçlü olduğunu sezinlediğinde olaylara seyirci kalmaktadır. Ehl-i Sünnetin zayıf olduğunu anladığı anda ise hemen üzerlerine çullanıp dağıtmaya çalışmaktadırlar. Bu insanların laf canbazlıklarına karşı dikkatli olun! Zira size muvafık olarak göründükleri her husus takiyyenin bir gereğidir.

Hocaları en-Necefî, kendilerine muhalefet edenlerin kafir oldukları konusunda icmâ ettiklerini nakletmemiş miydi? Müslümanların himayesini temin için sınır boylarında öldürülen Sünnîlerin onların itikadınca dünyada da ahirette de sadece ölü sayıldıklarını bilmiyor musunuz?

el-Feyd el-Kâşânî lakaplı Molla Muhsin, *el-Vâfî*'de 9/15'te; el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 11/21'de ve Muhammed Hasen en-Necefî, *Cevâhiru'l-Kelâm*, 21/40'da Adullah b. Sinân'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'a 'Sana kurban olayım! Sınır boylarında öldürülen bu insanlar hakkında ne dersin?' diye sordum. Şöyle dedi: "Veyle kavuşmak için acele ediyorlar. Dünyada da ahirette de ölüdürler. Vallahi şehit olanlar, yataklarında bile ölseler, sadece ve sadece bizim şîamızdır."
>
> "Şehit sadece ve sadece bizim şîamızdır." Hıristiyan, müşrik, Budist, kominist kafirlere karşı yaptıkları savaşlarda öldürülen Sünnîler ise "veyle kavuşmak için acele ediyorlar."!!

Ezher Önde Gelen Âlimler Heyeti Başkanı Şeyh Muhammed Ahmed Arafe, Mûsâ Cârullah'a ait *el-Veşîa fî Nakdi Akâidi'ş-Şîa* adlı kitap için kaleme aldığı mukaddimesinde geçen rivayetle ilgili ta'likinde şöyle demiştir:

> "Şayet bizim içimizde de şîa bulunsaydı, Mısır'a karşı gerçekleştirilecek üçlü bir saldırıda bu kaideye binaen saldırganlara karşı savaşmaktan geri dururlardı. İşte bu mezhebin İslam ülkelerinde yaygınlık kazanması konusunda emperyalistlerin rağbet göstermesinin sırrı budur."

Değerli ilim adamı bu analizinde isabet etmiştir. Kendisine güven duyduğumuz erdemli şahsiyetlerden birinin bana anlattığına göre kırk yıl kadar önce Hindistan'da Müslümanlarla küffar arasında cereyan eden çetin çatışmalara şahit olmuştu. Şîa ise, bu çatışmalarda ezilen Sünnîlere destek olabilmek için kılını bile kıpırdatmamıştı.

Biz şunu söylemek istiyoruz: Şîa ile Hind küffarı arasında gizli bir anlaşma bulunmadığını kim söyleyebilir?

Onların inancına göre biz nâsıbî değil miyiz?

***

Üçüncü Fasıl

ŞÎA HAKKINDAKİ DİĞER GERÇEKLER

1- Alî *radiyallâhu anh*'ın Hilafetine Dâir Nass Bulunduğu İddiaları!

Ashâb-ı Kirâm *radiyallâhu anhum* Hz. Ebû Bekir Sıddîk'in, sonra Fârûk'un, sonra Zu'n-Nûreyn'in ve sonra Ebu's-Sibteyn (iki torunun babası) Ali *radiyallâhu anhum*'un imâmet ve hilâfetleri konusunda icmâ etmişlerdir. Nitekim İmam Ali *radiyallâhu anh*, Şîa'nın kendisi lehine iddia emiş olduğu hiçbir nassı, kendisinden öncekilere hüccet olarak kullanmamıştır. Ondokuzuncu yüzyılın büyük Şiî alimlerinden biri, Ebu'l-Hasen *radiyallâhu anh*'ın kendisinden önceki halifelere karşı ihticacda bulunmadığını itiraf etmiştir. Bu şiî alim Âyetullah Abdülhüseyin Şerefuddin el-Mûsevî el-Âmilî'dir. Şîa'nın rağbet gösterip her yana yaydıkları *el-Murâcaât* adlı kitabında, s.302'de, 102. müracaatta *(Muessesetu'l-Vefâ, Beyrut/Lübnan)* şunları dile getirmiştir:

> "Ali, o gün onlara karşı ihticacda bulunmanın; o şartlar altında hakkının yitip gitmesine neden olacak bir fitneden başka bir şey olmadığını gördüğüne göre İslam'ın temizliğine ve tevhid kelimesine yönelik bir endişe duyuyordu. Ümmetin korunmasını ve milletin muhafazasını temin için yönetim işini yürütenlerle barış yapmayı tercih etti, özveride bulundu… O günün şartları ne kılıçla direniş göstermeye, ne de delil ileri sürüp savunmaya müsaade ediyordu."!?

Dile getirilmesi uygun düşecek hususlardan biri de şudur: İmam Ali *radiyallâhu anh*, hilafetin şûrâ ile olması görüşündeydi. En önemli Şiî kaynaklarından biri olan *Nehcu'l-Belâğa*, 2/7'de *(Dâru'l-Marife, Beyrut baskısı; Dâru'l-Kitâbi'l-Lübnânî baskısında s.366)* net ifadelerle bu konuyu dile getirmektedir. Şöyle söylemektedir:

> "İnsanlar Ebû Bekr, Ömer ve Osman'a ne üzere biat ettilerse, bana da biat ettiler. Orada hazır bulunan kimsenin seçme, hazır bulunmayanın da reddetme hakkı yoktu. Ancak Muhacirlerin ve Ensarın şûrâsı vardı. Bir adam üzerinde görüş birliği edip de ona 'imam' dediklerinde Allah için ondan razı olunmuş demektir. Onların emirlerinden çıkarsa, ta'n ederek

> ya da bidat üzere çıkmış demektir. Onlar da onu çıktığı o yere geri döndürürler. Diretirse, müminlerden başkasının yoluna ittibasından dolayı onunla savaşırlar ve Allah onu yüz çevirdiği şeye geri döndürür."!

İmam Ali *radiyallâhu anh*, Şiî müellif Şerif er-Radî'e ait, *Nehcu'l-Belâğa*, 2/18'de *(Dâru'l-Marife, Beyrut baskısı; Dâru'l-Kütubi'l-İlmiyye, Beyrut baskısında c.2, s.280'de)* kaydettiği gibi hilafette gözü olmadığına yemin etmiştir. Şöyle demiştir:

> "Vallahi, hilafette de valilikte de kesinlikle gözüm olmadı. Ancak siz beni ona davet ettiniz ve bana yüklediniz."!

Dikkat edin! Birinci rivayette halifeliğin ve Müslümanların işlerinin idaresinin şûrâ ile olduğunu; ikinci rivayette ise Müslümanların yönetimine Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den gelen nassla değil ümmet tarafından getirildiğini net olarak söylüyor. Demek ki Hz. Ali, Şîa'nın iddia etmekte olduğu bu hayalî nass hakkında hiçbirşey bilmiyor. Hatta mutekaddim Şiîler her nebînin bir varisi bulunduğu iddiasını ileri süren Abdullah b. Sebe olduğunu karara bağlamışlardı. Bu bilgi, rical konusunda temel dayanakları olan Ebû Amr el-Keşşî'nin *Marifetu'n-Nâkılîn ani'l-Eimmeti's-Sâdıkîn* (*Ricâlu'l-Keşşî* adıyla tanınmaktadır) adlı eserinin 108. sayfasında *(Meşhed/İran baskısı)* Abdullah b. Sebe'nin biyografisinde yer almaktadır. Şöyle demektedir:

> "Ehl-i ilimden bazısı Abdullah b. Sebe'nin Yahudi olduğunu, sonradan Müslüman olup Hz. Ali ile dost olduğunu söylemiştir. Yahudi iken aşırı giderek Yûşâ b. Nûn, Mûsâ'nın varisidir, diyordu. Müslüman olduktan sonra da Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in vefatının ardından Hz. Ali hakkında aynı şeyleri söyledi. Hz. Ali'nin imametinin farziyetini dile getiren, o'nun düşmanlarından beri olduğunu izhar eden, muhaliflerine karşı duran ve onları reddeden ilk kişi odur. İşte buradan hareketle şîaya muhalif olanlar "Şîa ve Râfızîliğin aslı Yahudilikten alınmadır." demişlerdi!

'Değerli ve üstün şeyh' lakabı verdikleri, fırkalar konusunda umde kabul ettikleri ilim adamları el-Hasen b. Musa en-Nobehtî de *Firaku'ş-Şîa* adlı kitabında, s.22'de *(el-Matbaatu'l-Haydariyye, Necef, 1355h.)* aynı şeyleri ikrar etmiştir. Şöyle demektedir:

> "... Ali *aleyhisselâm*'ın ashâbından olan bir grup ilim ehli Abdullah b. Sebe'nin Yahudi olduğunu, sonradan Müslüman olduğunu ve Ali *aleyhisselâm*'a dost olduğunu hikaye etmiştir. Yahudi iken Hz. Musa'dan sonra Yûşâ b. Nûn hakkında bu sözleri sarfediyordu. Müslüman olduktan sonra da Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in vefatının ardından aynı şeyleri Hz. Ali *aleyhisselâm* için söylemeye başladı. Ali *aleyhisselâm*'ın imametinin farz olduğunu söyleyen, onun düşmanlarından uzak olduğunu izhar eden ve muhaliflerine karşı çıkan ilk kişi odur. Buradan hareketle, şîaya muhalif olanlar "Râfızîliğin aslı Yahudilikten alınmadır." demişlerdir."!

Hocaları Ebû Halef Sa'd b. Abdullah el-Kummî de el-Keşşî ve en-Nobehtî'nin ikrar ettiklerinin aynısını dile getirmişlerdir. *el-Makâlât*

ve'l-Firak adlı kitabının 22. sayfasında *(Merkez İrşâdât İlmî Ferhengî, Tahran baskısı)* bulunmaktadır.

2- Avamın Kandırılıp Yanlıgıya Düşürülmesi

Şîa'nın kullandığı üsluplardan biri de, Şîa mezhebi ve Ehl-i Sünnet mezhebi ile alakalı şüpheli meselelere dalmakta hızlı davrananlar içinde Şîa'nın gerçek yüzünü tanımayanları kandırmaktır. Şiîliğin çıkarlarına uygun yazılar kaleme alıp bu yönde açıklamalarda bulunmalarını amaçlamaktadırlar. Nitekim hocaları Murtazâ er-Radavî'nin, *Mea Ricâli'l-Fikr fi'l-Kâhira* adlı kitabında yapmış olduğu budur. Murtaza el-Hakemî adında bir hoca da bu kitaba mukaddime yazmış ve bu mukaddimede hem kitabı, hem de müellififni övgüyle anmıştır. 1974 yılında gerçekleştirilen I. baskısının 21. sayfasında şunları dile getirmektedir:

> "Üstad er-Radavî de akide ve tarihle alakalı birçok meseleyi kültür ve düşünce adamları ile birlikte farklı bir üslupla incelemiştir. Bunun sonucunda da belli bir anlayış ve yakınlaşma düzeyine ulaşmıştır. Kültürlü kişilerden oluşan mümtaz bir toplulukla[35] diyalog kurarak bir araya gelmiştir. Sadece Şîa fıkhında bulunanlara yarayacak sözler söylemek, bu yönde açıklamalarda bulunmak üzere tuzak ifadeler kullandığı[36] bazı mezhebî meseleleri ortaya atmıştır."![37]

Misal:

Şeyh Murtazâ er-Radavî, adı geçen kitabının 201-202. sayfalarında Mısır'da bulunan bir fikir adamı ile aralarında geçen diyaloğu zikreder. Burada bu diyaloğu bilginize sunmak istiyoruz:

Radavî şöyle diyor:

> "Yıllar sonra mübarek Ramazan ayında Kahire'ye çıkageldim. Sabah sabah üstadın kapısını çaldım. Adeti olduğu üzere beni çok hoş karşıladı ve içeriye oturma odasına buyur etti. Kalkmak istediğimde "Bu gece bize iftara gelmeni istiyorum." dedi. Davetini kabul ettim. O güzel evinin yolunu tuttum ve akşam vakti içeri girdim. İçeri girince selam verdim ve misafirler için hazırlanmış olan odada oturdum. Bey efendi beni selamladı ve birkaç dakikalığına ortadan kayboldu. Sonra içinde badem doldurulmuş hurmalar bulunan küçük bir tabak tutarak geldi. Bir tane aldı ve ağ-

---

35 Mümtaz bir toplulukturlar. Çünkü takıyye hakkında malumatları bulunmayan, *el-Kâfî, Bihâru'l-Envâr* gibi, el-Kummî, el-Ayyâşî, el-Kûfî, *Basâiru'd-Deracât, Medînetu'l-Meâciz* gibi tefsirlere muttali olmayan zavallı kimselerdir. Mümtaz bir topluluktur; çünkü şîanın gizli yönlerinin cahilidirler.

36 Müslüman! Adamın söylediği şu söze bak! "tuzak ifadeler kullanmak". İşte hedefleri ortada. İlim müntesibi olan ve onların hakikatlerini bilmeyen zavallı kimseleri tuzağa düşürüp kendi çıkarları doğrultusunda açıklamalarda bulundurmak, yazılar yazdırmak.

37 Hedeflerinin ne olduğuna bakınız! Muhatap oldukları kimselere Şîalığa hizmet edecek bir takım konuşma ve açıklamalar yaptırmak. Yoksa hedefleri Müslümanlar arası birliği sağlamak değil. Tek hedef şîalığı yaymak ve üstün kılmaktır.

> zına koydu. Bir tane daha aldı ve bana ikram edip 'buyur' dedi. Hurmayı elinden aldım, önümdeki masaya koydum. "Orucunu açsana! Neden iftar etmiyorsun?" dedi. Ben de "Allah-u Teâlâ *"Sonra geceye kadar orucu tamamlayın!" (Bakara, 2/187)* buyurmuştur. İçinde bulunduğumuz bu vakte gece denir mi?" dedim. Sonra da "Doğuda görünen kızıllığa bak, üstad! Biz imâmiyye Şiîleri bu vakitte iftar etmeyiz. Bu kızıllık kaybolana dek birkaç dakika bekleriz. Çünkü bu kızıllığın varlığı güneş kursunun henüz kaybolmadığını gösterir. Bu kızıllık kaybolursa, iftar etmemiz câiz olur. Biz Sünnî kardeşlerimize esef duyuyoruz…" dedim. "Ben de sizinle aynı fikirdeyim…" dedi."!

Derim ki: Akşam namazının da, oruçlunun iftar edişinin de vakti güneşin gözden kaybolduğu andır. Ehl-i sünnet tarikinden bu manayı ifade eden sahih hadisler varid olmuştur. er-Radavî'yi misafir eden ev sahibinin yaptığı doğrudur. Şîa tarikinden de Sünnîlerin iftar ettikleri vakti tashih eden ve akşam namazı vaktini bildiren rivayetler gelmiştir. Sadûk lakaplı Şeyh Muhammed b. Ali b. Bâbeveyh el-Kummî, Şîa nezdinde mutemet kabul edilen kitabı *Fakîhu Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 1/142'de (*Dâru'l-Kütubi'l-İslâmiyye, Tahran/İran)* Sâdık *aleyhisselâm*'dan şu rivayette bulunmuştur:

> "Güneş gözden kaybolduğu zaman iftar helal, namaz vacip olur."!

Hocaları el-Hurr el-Âmilî de *Vesâilu'ş-Şîa*, 7/90'da *(Dâru İhyâi't-Turâsi'l-Arabî, Beyrut)* bu rivayeti zikretmiştir.

el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 7/87'de Zurâra'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir.

> "Ebû Cafer *aleyhisselâm* şöyle demiştir: Akşamın vakti kurs kaybolduğundadır."!

Ebû Usâme eş-Şehhâm'dan rivayete göre şöyle demiştir:

> "Bir adam Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'a 'Yıldızlar çıkana kadar akşam namazını erteleyeyim mi?" diye sorduğunda "Hattâbiye mi? Kurs düştüğü zaman Cebrâil onu Muhammed *sallallâhu aleyhi ve âlihî*'ye indirmiştir." dedi."!

Bu rivayeti şiî şeyh el-Muhâcir el-Âmilî Habîb Âl İbrahim, *el-Hakâik fi'l-Cevâmi' ve'l-Fevârik*, 2/383'de *(el-Muessesetu'l-İslâmiyye li'n-Neşr, Beyrut, 1407h., I. baskı)* tahric etmiştir.

Güneşin kaybolması nazarı itibara alınır. er-Radavî'yi misafir eden ev sahibi *-ne Ehl-i Sünnet kitaplarında, ne de şîa kitaplarında neler yazdığı konusunda bir malumata sahip değildir-* de bu şekilde uygulamada bulunmuştur. Sadûk, *Fakîhu Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh* adlı kitapta, 1/142'de Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve âlihî* akşam namazını kılardı. Onunla birlikte Ensâr'dan olan ve kendilerine Selemeoğulları denilen bir mahallede oturanlar da kılardı. Evleri yarım mil uzaklıktaydı. Onunla birlikte nama-

> zı kılarlar ve oklarının düştüğü yeri görerek (yani hava o kadar kararmamışken -çev.-) evlerine giderlerdi."!

Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in namazı bitirdiğinde Selemoğulları'nın evlerine giderken oklarının düştüğü yeri görebildiklerine dikkat ediniz!

Sadûk aynı yerde Zeyd eş-Şahm'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Bir keresinde insanlar akşam namazı kılarken Ebû Kubeys Dağı'na tırmanmıştım. Güneşin batmamış olduğunu gördüm. Sadece dağın arkasındaydı ve insanlar tarafından görülmüyordu. Ebû Abdillah *aleyhisselâm* ile karşılaştım ve gördüklerimi kendisine bildirdim. Bana "Neden böyle yaptın? Yaptığın şey ne kötü! Güneş batmış veya girip gitmemiş olsa da dağın arkasında göremediğin taktirde ve bir bulut ya da karanlık güneşin görünmesine engel olmadığı sürece namazı kılarsın. Güneşin doğuşu ve batışı hakkında ne biliyorsan, o senin kendine aittir. İnsanların araştırmaları gerekmez."!

el-Muhâcir el-Âmilî, *el-Hakâik fi'l-Cevâmi ve'l-Fevârik*, 2/373'te el-Fadl b. Şâzân > Rıza *aleyhisselâm* tarikinden şöyle dediğini tahric etmiştir:

> "Namaz bu vakitlerde belirlenmiştir. Ne ileri gider, ne de geri gelir. Çünkü bütün yeryüzü halkını kuşatan meşhur ve malum vakitlerin dört tane olduğunu cahil de bilir, alim de… Güneşin batışı meşhur ve maruftur. Bu vakitte akşam namazı kılınması gerekir…"!

Ehl-i Sünnet bundan farklı bir uygulamada mı bulunmaktadır?

er-Radavî'nin arkadaşı bundan farklı bir şey mi yapmıştır?

Şeyh Burûcerdî, *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 9/165'te Sâhibu'd-Deâim'den şu sözünü nakletmiştir:

> "Ehl-i beyt *salavâtullâhi aleyhim ecmaîn*'den bize rivayet edildiğine göre -onlardan rivayet edenlerden bildiğimiz kadarıyla bu hususta icmâ bulunmaktadır- oruçlunun iftar etmesini helal kılan şey, gecenin girmesi, güneşin batı ufkunda dağ, duvar vb. engel bulunmaksızın batmasıdır. Güneş kursu bu şekilde ufukta kaybolduğu zaman gece başlamış olur ve iftar etmek helal olur."!

Vesâilu'ş-Şîa, 7/91'de Hüseyin b. Ebi'l-Arnedes'ten rivayete göre şöyle demiştir:

> "Ebu'l-Hasen Musa *aleyhisselâm*'ı Ramazan ayında Mescid-i Haram'da gördüm. Ona ait siyahî bir hizmetçi iki kat beyaz elbise içinde, beraberinde testi ve bardakla yanına geldi. Müezzin "Allahu ekber" deyince, hizmetçi bardağı doldurdu, ona verdi ve o da içti."!

Burûcerdî bu rivayeti, *Câmiu Ehâdîsi'ş-Şîa*, 9/166'da zikretmiştir.

İmam Mûsâ Kâzım *rahimehullâh*'ın da Ehl-i Sünnet gibi iftar ettiğine dikkat ediniz. Zavallı kimselerin zihinlerini karıştırıp bulandırmayı iyi beceren şu Radavî gibi beklememiş ve Mescid-i Haram'da Ehl-i Sünnetin ezanıyla birlikte iftar etmiştir.

3- Şia'da Ne İsnâd, Ne De Rivâyet Vardır. Olsa Bile Tam Zıt Anlamlısına Rivâyet Etmişlerdir

Murtazâ el-Askerî, Medine-i Münevvere'de başında Şeyh Abdulaziz b. Bâz'ın bulunduğu Cemaat-ı İslamiyye yetkililerini kandırmaya çalışmıştı. Bu maksatla kendi mezheblerince Kâim(mehdi)leri zuhur edene dek sıkı sıkı sarılmakla emrolundukları takiyye, fiyaskoyla sonuçlanınca el-Askerî bu kez, karalama ve şüphe uyandırma yoluna gitti. Kendi mezhebini Ehl-i Sünnete yamamaya çalışıyordu. Burada her bir şiîye şunu ifade etmek isteriz ki, el-Askerî'nin dile getirdiği karalama ve tenkitler tamamen şîa mezhebi ve alimlerine uygundur. Evet, şîada kendi masum imamlarından gelen tek bir rivayet yoktur ki onu nakzeden bir başka rivayet bulunmasın; bir haber olmasın ki ona zıt bir başka haber olmasın. Şîa taifesinin şeyhi Ebû Cafer Muhammed b. el-Hasen et-Tûsî, *Tehzîbu'l-Ahkâm* adlı kitabının mukaddimesinde –ki bu eser Şîa'nın Kütub-i Erbaa'sından biridir- bu hususu sarih ifadelerle dile getirip şöyle demiştir:

> "Hakkın velisi olan, hamd edilmeye müstehak olan Allah'a sonsuz hamd olsun! Yarattıklarının en hayırlısı Muhammed'e ve ailesine salât ve selam olsun! Bir dost (Allah üzerimizdeki hakkını ödemeyi nasip etsin) ashâbımızın (Allah onları desteklesin ve seleflerine rahmet etsin) hadislerini ve bu hadislerdeki ihtilaf, tebayun, tezat ve münâfât gibi hususları benimle müzakere etti. Öyle ki neredeyse ittifak edilecek her bir hadisin mukabilinde onu nefyeden bir başka hadis bulunmaktaydı. Bu da muhaliflerimizin, mezhebimize dil uzatılacak en büyük neden olarak görmelerine yol açmaktadır."!

On İki İmamcı Şiî Seyyid Dildâr Ali el-Leknevî, *Esâsu'l-Usûl*, s.51'de *(Lektano/Hindistan baskısı)* şöyle demektedir:

> "İmamlardan mesûr olan hadisler o derece ihtilaflıdır ki, neredeyse her bir hadisin mukabilinde onu nefyeden bir başka hadis; üzerinde ittifak edilen her bir haberin karşısında bir zıddı bulunmaktadır. Bu durum da yetkin olmayan bazı kimselerin hak inançtan rucû etmelerine neden olmuştur…"!

Şîa'nın alimi, muhakkıkı, bilgesi, mudakkıkı ve şeyhi Hüseyin b. Şihabeddin el-Kerkî, *Hidâyetu'l-Ebrâr ilâ Tarîki'l-Eimmeti'l-Athâr* adlı kitabında, s.164'te *(I.baskı, 1396h.)* şöyle demektedir:

> "*et-Tehzîb*'in baş tarafında zikretmiş olduğu bu amaca göre kulağıma gelen haberlerden hareketle bazı Şiîlerin mezhebden rucû etmelerine neden olan haberlerimiz arasındaki tenakuzu gidermek üzere bu eseri telif etmiştir."!

Tearuz, tenakuz ve tezat kendilerine ait rivayetler arasında yer almaktadır. Hatta muteber hadis kaynaklarında yalan bile yaygın olarak görülmektedir. Nitekim bu hususu kendi alimlerinden biri olan Seyyid Haşim Maruf el-Hüseyinî, *el-Mevdûât fi'l-Âsâr ve'l-Ahbâr* adlı kitabında, s.165, 253'te *(I.baskı, 1973)* itiraf ederek şöyle demiştir:

"İmamlara düşman olan kimselerin bu türden olmak üzere uydurduğu çok sayıdaki rivayetle birlikte Şîa kıssacılarının da hidayet imamları ile bazı salih ve muttakî şahsiyetler lehine uydurma rivayet üretmeleri gibi…" Ayrıca şöyle demiştir: "*Kâfî, Vâfî* vb. hadis mecmualarında yaygın olarak bulunan hadislerin incelenmesinden sonra gulâtın ve hidayet imamlarına kin duyanların hiçbir bab bırakmamacasına imamların hadislerini ifsat ve namlarını karalamak amacına binaen bir takım sokuşturmalarda bulunduklarını görmekteyiz."!

4- Ezher'in Bazı Ana Kaynakları Bozmakla Suçlanması

"İmam Ali Halifetullah" adında bir kitap elime geçti. Müellifi Muhammed İbrahim el-Muvahhid el-Kazvînî eş-Şiî adında birisi. Kitabın III.baskısını Beyrut'ta bulunan Dâru's-Sekaleyn gerçekleştirmiş. 67-68. sayfalarda şunlar yer almaktadır:

"Kahire'de Ezher Üniversitesi'nin bir Arap Devletinin desteği ile Ehl-i Sünnet nazarında mutemet olan bütün kitapları ve kaynakları –ki bunların en başında *Sahîh-i Buhârî* gelmektedir- tekrar gözden geçirme amacıyla gizli bir komisyon kurduğu haberleri gelmişti. Bununla amaçlanan, ehl-i beyt *aleyhimusselâm*'ın faziletlerine dair rivayet edilen ve şîanın kendi mezheblerinin haklılığı yönünde istidlal etmesi mümkün olan hadisler arasında, çıkarılması uygun görülenleri çıkarmak, tahrif edilmesi münasip olanları da tahrif etmektir. Bu komisyon gizli ve ketum idi. Bazı kaynak eserleri modern bir biçimde yeniden yayınladılar. Bu kaynaklardaki bazı hadisleri çıkardılar ya da içeriklerindeki bir takım hassas sözcükleri tahrif ettiler. Meselâ; "Halifem halilimdir" sözü ve benzerlerinin tahrif edilmesi gibi…"!?

Derim ki: Ehl-i Sünnetin kaynak kitapları hgeçmişte ve günümüzde Sünnî ya da Şiî herkesin elinde tedavülde olmuştur. Bunun en büyük delili de mutekaddim şiî alimlerinin bu kaynaklardan nakillerde bulunmaları ve eserlerinde bu kaynaklara göndermede bulunmalarıdır. Dolayısıyla Allah'a sonsuz hamd-u senalar olsun ki, bu kaynaklar şîanın ana kaynaklarının aksine tahrif edilmişlikten ve içeriği ile oynanmışlıktan emindir. Şîa kaynakları daha yakın bir zamana kadar sadece şîanın havâssı arasında mütedavildi. Kendi aralarında elden ele dolaştırırlar başkalarına göstermezlerdi.

Bu iftiracı adam iddiasını ispat edecek deliller getirememiştir. *Sahîh-i Buhârî*'yi zikrederken de nerelerinde tahrifat yapıldığını gösterememiştir. Kazvînî'de hasislik, kötü kalplilik, alçaklık ve kurnazlık sıfatları bulunmaktadır. Öyleki ileri sürdüğü iddialarına dair misaller getirdiği zaman halinin ne olacağını ve Allah-u Teâlâ'nın kendisini rezil edeceğini çok iyi bilmektedir. Fakat bu adam kendi kaynaklarında rivayet olunan ve daha önceki sayfalarda zikretmiş olduğumuz hadise dayanarak hasımların gıybetini yapma ve iftira etme ilkesini pratiğe dökmektedir.

Bu adamın utanmazlığını ve kötü niyetliliğini gösteren hususlardan biri de kitabının 212. sayfasında Ömer el-Faruk *radiyallâhu anh* hakkında yaralayıcı ifadeler içeren çirkin bir rivayeti zikretmiş olmasıdır.

Rivayet şöyledir:

> "Kays b. Sa'd sıçrayıp kılıcını çekti ve Ömer'in sakalından tutarak yüzüne 'Ey Habeşli Sahhâk kadının oğlu!' diye bağırdı…"

Daha sonra dipnotta şu sözlerle kendi yorumunu zikretmektedir:

> "Sahhâk, Ömer'in ninesidir. Bu kadın fesat ehlinden olduğu için Ömer onu başkalarına ödünç olarak verirdi."

Bu ümmetin en hayırlı şahsiyetleri hakkında yaralayıcı ifadeler kullanan aynı Kazvînî s. 93-94'te şöyle demektedir:

> "*Eşhedu enne Aliyyen veliyullah (anlamı: Şehadet ederim ki, Ali Allah'ın velisidir.)* sözleri ehl-i beyt *aleyhimusselâm*'a tabi olan şiî Müslümanların Allah'a ve Rasûlü'ne bir itaat olarak ezan, kamet ve diğer dini alanlarda tutundukları bir şîar haline gelmiştir. Bu nedenle tenkit ve karalama kampanyalarına maruz kalmışlardır. Fakat şîa bu kampanyalar karşısında kararlılıkla durmuş, direnmiş, bu ilahî şîara inanç ve bağlılığı daha da kuvvetlenmiştir. Çünkü onlar bunun hak olduğunu, hakkın ötesinde sapıklıktan başka bir şey bulunmadığını, Allah'ın ve Rasûlü'nün emirlerine bağlı kalan her bir müslümanın bu şiâra sarılması gerektiğini, ezan ve diğer yerlerde bu şîarı gerçekleştirmeleri gerektiğini çok iyi bilmektedirler. Sakın ha, sakın, bu şiâr terk edilmesin! Aksi halde Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve âlihî*'nin "Muhakkak ki siz benden sonra topuklarınız üzere döneceksiniz." dediği kimselerden olursunuz."!?

Aynı Kazvînî, bu şiârın yani *"Eşhedu enne Aliyyen veliyyullah"* sözlerinin mufavvizanın şiârından olduğunu gözden kaçırmıştır. Halbuki geçmiş dönem (şîa) alimlerinin diliyle bunlar lanetlenmişlerdir. İşte şîaya göre muhaddislerinin reisi olan Ebû Cafer Muhammed b. Ali b. el-Hüseyin b. Bâbeveyh el-Kummî -Şîa nezdinde es-Sadûk lakabına sahiptir- *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh* adlı şîa nezdinde Kütub-i Erbaa'dan biri olarak kabul edilen eserinin 1/188'de *(Dâru'l-Kütubi'l-İslâmiyye, Tahran/İran, V. baskı ve Dâru'l-Advâ, Beyrut baskısı, c.1, s.290'da)*

> "Ezan, Kamet ve Müezzinlerin Sevabı" Babında şöyle demektedir: "Sahih olan ezan budur. Ne eksiltilir, ne de arttırılır. Mufavviza ise -Allah onlara lanet etsin- bazı haberler uydurarak ezana, iki kez "Muhammed ve Âlu Muhammed hayru'l-beriyye (Muhammed ve Muhammed ailesi yaratıkların en hayırlısıdır)" sözlerini; bazı rivayetlerinde de "eşhedu enne Muhammeden Rasûlullah"tan sonra iki kez "Eşhedu enne Aliyyen veliyyullah" sözlerini eklemişlerdir. İçlerinden bunun yerine iki kez "Eşhedu enne Emira'l-Mü'minîne hakkan (şehadet ederim ki, müminlerin emiri haktır) sözlerini rivayet eden de bulunmaktadır. Ali'nin Allah'ın velisi, müminlerin gerçek emiri, Muhammed ve ailesinin yaratıkların en hayırlısı olduğu konusunda hiçbir şüphe bulunmamaktadır. Fakat ezanın aslında bunlar bulunmamaktadır. Bunları zikretmemizin nedeni kendilerini içimize gizlice sokan tefvizle suçlanan kimselerin tanınmasıdır."!?

Derim ki: Bu eklemeyi ezana sokuşturmuş olan mufevviza, mezkûr kitabın haşiyesini kaleme alan Şeyh Ali el-Ahvendî'nin tanıttığı gibi "Bunlar, Allah'ın Muhammed *sallallâhu aleyhi ve âlihî*'yi yaratıp dünyayı yaratma işini de kendisine tefviz (havale) ettiğini (ve Muhammed'in) yaratıcı olduğunu söyleyen sapık bir fırkadır. Hatta bu işin Ali *aleyhisselâm*'a havale edildiği de söylenmiştir.

Şîa ne yazık ki günümüze dek ezanlarında "Eşhedu enne Aliyyen veliyyullah" eklemesini okumayı sürdürmüş ve sürdürmektedir. Bizzat kendi ilim adamlarına ait fıkıh kitaplarında bu ibarenin ezandan olmadığı söylenmesine rağmen bu uygulamayı devam ettirmektedirler. Buna göre kendileri de es-Sadûk'un lanet etmiş olduğu mufevviza güruhundan olmaktadırlar. Bunun karşısında Ezher'in lisan-ı hali şöyle demektedir:

Yetersiz biri sana gelipte beni kınarsa şayet,
Bil ki, bu mükemmelliğim için hüsnü şehadet

5- el-Kisravî Kimdir? Şîa Tarafından Niçin Öldürülmüştür?

Ahmed Mir Kâsım b. Mir Ahmed el-Kisravî. İran Azerbeycan'ının başkenti Tebriz'de dünyaya gelmiştir. İran'da eğitim görmüş ve Tahran Üniversitesi'nde profesör olarak görev yapmıştır. Çeşitli yargı görevlerinde bulunmuş ve İran'ın değişik şehirlerinde mahkeme reisliği yapmıştır. Tahran'da Adalet Bakanlığı'nın dört büyük müfettişinden biridir. Daha sonra Tahran Savcılığı görevine getirilmiştir. İran Bercem Gazetesi editörü olarak çalışmıştır. Arapça, Türkçe, İngilizce, Ermenice, Farsça ve eski Pehlevi Farsçası'nı biliyordu.

Kaleme aldığı birçok kitabı ve İran gazetelerinde yayınlanmış birçok makalesi bulunmaktadır. Şîa mezhebinin temel esaslarına hücum eden güçlü makaleleri ülkedeki aydın insanların ve toplumsal cemiyetlerin dikkatlerini yazarın üstüne çekti. Her toplumdan ve her meşrepten insan, özellikle de okul okumuş gençler müellifle teveccüh ettiler. Binlerce insan etrafını sararak kendisine destek oldular. Görüşlerini yayıp eserlerini yayınladılar.

Görüşleri bir Arap ülkesi olan Kuveyt'e de ulaşmıştı. Bazı Kuveytliler, istifade edebilmek amacıyla el-Kisravî'den eserlerini Arapça olarak kaleme almasını istediler. O da *et-Teşeyyu ve'ş-Şîa* adlı eseri onlar için kaleme aldı. Bu eserde Şîa mezhebinin batıl bir mezheb olduğunu, Şîa ile Müslümanlar arasındaki anlaşmazlığın sadece taassuba ve ayak diremeye dayandığını açıklamıştı. Daha bu kitabını bitiremeden, İran'da bir grup şiî tarafından kurşunlandı. Hastaneye kaldırıldı. Ameliyat oldu ve şifaya kavuştu.

Sonra Şîa mezhebinden olan hasımları kendisini İslam'a muhalefet etmekle suçlamaya başladılar. Onun aleyhinde Adalet Bakanlığı'na şikayetlerini ilettiler. el-Kisravî mahkemeye çağırıldı. Hicrî 1324 yılı sonunda mahkemenin son celsesinde bir kez daha kurşunlandı ve bıçak darbesi aldı. Bu olayın hemen akabinde ruhunu teslim etti. Bedeninde yirmi dokuz yara bulunuyordu.[38]

el-Kisravî cinayetini işleyen İslam Fedaileri Örgütü lideri Nevvâb Safevî idi. Bunu bize açıklayan kişi, adı geçen katille bir röportaj yapmış olan Mısırlı gazeteci Musa Sabri'dir. Bu röportaj el-Enbâu'l-Kuveytiyye Gazetesi'nde 16/6/1990 yılında yayınlanmıştır. Röportaj metni şu şekildedir:

> "İslam Fedaileri lideri Nevvab Safevî şöyle anlatmaktadır:
>
> O -yani el-Kisravî- yazdıklarıyla İslam'a ve Müslümanlara dil uzatıyordu. Bu sebeple kendi ellerimle şer'î ve dinî açıdan ve bir gayret ve hamiyet eseri olarak onu öldürmek istedim. Bir gün kendisiyle ana caddede karşılaştım. Yanımda bir kardeşim vardı. Onun beraberinde ise "Savaş Grubu" olarak adlandırılan
>
> On dört yardımcısı bulunuyordu. Yanımda küçük bir tabanca vardı. Tabancayla onu vurdum. Ama tabanca tam olarak etkili olmadı. Aramızdaki çatışma, caddede üç saat sürdü. Fakat o hâlâ ölmemişti. Hükümet güçleri tarafından Allah yolunda öldürülsem bile onu öldürmeyi kafama koymuştum. Tabancayla ateş ettikten sonra bir de elime geçen bir nesneyle ona vurdum. Yanındakiler kaçıp gitmiş el-Kisravî bizim aramızda kalmıştı. Etrafta insanlar toplanıyorlardı. Onun ölmüş olduğuna ya da hemen öleceğine kanaat getirdiğimde cesedinin yakınında durup insanlara konuşma yaptım. Tahran'da hapse konulduk. Olay gazetelerde de yayınlanmıştı. Hapiste benim tarafımdan vurulmuş olması sebebiyle, el-Kisravî'nin canını alması ve bir ecir olarak kendi yolunda beni şehadetle rızıklandırması için Allah'a dua ediyordum. el-Kisravî hastanede bazı zamanlarda ölümle burun buruna gelerek tedavi görüyordu, ölmemişti. Allah'ın bu konudaki planının ne olduğunu iyice kavramıştım. Hapisten çıkarıldım. İslam uğruna kanlarını akıtmaya hazır bir grup kurdum ve bunu ilan ettim. el-Kisravî'nin sapkın propagandalarını arka çıkan gazetelerin gözleri açıldı. Bizden korkmuşlardı. Bir daha içlerinde var olan kötülüklerle ilgili bir şey yazmadılar. Onların takipçisi olan az sayıdaki grup da sus pus olmuştu. Üç ay sonra el-Kisravî hastaneden çıktı. Birgün mahkeme olmak için çağırıldığımız Askerî Mahkeme Dairesi'nde kendisiyle karşılaştım. Elimde onu öldürebileceğim bir silahım olmadığını fark ettim. Tüfekli bir asker vardı. Tüfeği onun elinden kapıp el-Kisravî'yi oracıkta mahkemede öldürmeyi düşündüm. Tüfeği kaptım. Önümde hiç kimse görünmüyordu. Askerler, hakimler ve el-Kisravî korkmuştu. Mahkemedeki herkes dışarı çıkarıldı. Mahkemenin o celsesi tatil olmuştu. Mahkemeden çıktım. Ondan sonra bir daha hakimlerin çağrılarına yanıt vermedim. Mahkemeye

---

38 Dr. Nâsır b. Abdullah el-Kaffârî, *Mes'eletu't-Takrîb beyne Ehli's-Sunne ve'ş-Şîa*, 2/218 ve sonrasından (Dâru't-Tayyibe, Riyad, I.baskı) naklen.

"Mahkemenizde bir resmiyet görmüyorum ki çağrınıza karşılık vereyim. Çünkü siz Allah'ın dininden, İslam'dan acı duyuyorsunuz. Hükümetiniz de öfke duymaktadır. Benim görüşüme göre yargılanması gereken biri varsa o da el-Kisravî'nin kendisidir. Biz değiliz. Çünkü o, dine karşı saldırıda bulunmuştur." şeklinde sözler içeren bir mektup gönderdim. Bu sebeple hükümetin el-Kisravî'yi Şerî Mahkeme'de Adalet Dairesi'ne getirip Allah'ın dinine küfrettiği için yargılaması maksadıyla binlerce imza topladım. Hükümet isteğime olumlu karşılık verdi ve mahkeme tarih ve zamanı belirlendi. O gün onu orada öldürmeye kesin kararlıydım. Çünkü tek cezası bu idi. Kardeşlemizden dokuz gönüllü onu mahkemede öldürmek üzere gitmişlerdi. Hem kendisini, hem takipçisini, hem de koruması Haddâd'ı öldürmüşlerdi. Askerler, hakimler ve öteki insanlar dışarı çıkmışlardı. Mahkemeyi izlemeye gelen üç bin kişi vardı. Gönüllü kardeşlerimiz hiçbir izdihama maruz kalmadan geri döndüler."![39]

Derim ki: Cinayeti işleyen katil Nevvab Safevî'nin sözleri bu şekilde. Şimdi Şîa'nın taklit mercilerinden biri olan İmam Âyetullahu'l-Uzmâ el-Mevlâ Hacı Mirzâ Hasen el-Ahkâkî'nin Hasen en-Necefî tarafından *el-İmân* adlıyla Arapça'ya çevrilen *Nâme Şîiyân* adlı eserindeki ifadelerinden söz etmek istiyoruz. el-Ahkâkî şöyle demektedir: "Gerçekten el-Kisravî öldürülmüştür. Ancak onunla bağlantısı bulunan ve liderlik arzusu taşıyan bazı kimseler hâlen hayatta bulunmaktadırlar. Diğer muhtelif mezheblere mensup olup da bu itirazlar açısından kendisiyle ortak fikre sahip olan kimseler *Nâme Şîiyân* kitabının muhtevasını görüp, içeriğine vakıf olacaklar."[40]

el-Ahkâkî şöyle demektedir:

"el-Kisravî, şüphe uyandıran fiil ve sözlerinin neden olduğu yargı ve neticesi ile karşılaşınca, bazı kimseler onun bu aşağılık hedefinin yok olup gideceğini sandılar. İsminin ve yazılarının bir daha herhangi bir şey ortaya koymayacağını zannettiler. Fakat durum bunun aksine gerçekleşti.[41] el-Kisravî'nin görüşlerine reddiyede bulunmak, aldatma ve kandırmacalarına ışık tutmak her şart altında ve herkese vaciptir.[42] Onun zehire bulanmış olan inançlarının bir bölümü basit insanların zihin derinliklerine kök salmıştır. Zira hâlen bile cahil ve yüzeysel kimseler içinde el-Kisravî'nin itirazlarının karşı cevaplara teslim olmayacağına inanan bir grup bulunmaktadır…"![43]

Derim ki: Allah-u Ekber… el-Kisravî, Şiîlik mezhebine yönelik itirazlarının aydın kesimden ve ilim talebelerinden olan bu kimselerin karşı cevaplarına teslim olmayacağına ikna olmuş insanlara hakkı

---

39 Bu nasıl bir devlet? Bu nasıl bir mahkeme? Tam anlamıyla bir komplo.

40 Hâirî, *Kitâbul-Îimân*, s.25, Savtu'l-Halîc, Kuveyt.

41 Bu eğitimli şiînin itirafıyla el-Kisravî'nin ortaya koyduğu delillerin ne derecede güçlü ve etkili olduğuna dikkat ediniz.

42 el-Ahkâkî'nin reddiye cesareti el-Kisravî *rahimehullâh*'ın ölümünden sonra depreşti. Bu cesaret her şart altında vacip imiş.

43 *Kitâbu'l-İmân*, s.23.

nasıl da kabul ettirmiştir? Nitekim bu hususu Ahkâkî, adı geçen kitabında oğlunun sorularına cevap verirken itiraf etmiştir. Şöyle demektedir:

> "Bu kitabı oğlum ve gözümün sevinci Hacı Mirzâ Abdurrasûl el-Ahkâkî ile aramda yapılmış bir röportaj şeklinde yayınlamak zorunda kaldım."![44]

Derim ki: Her ikisi de itiraf etmiştir ki, el-Kisravî'nin yeni tabileri kültürlü ve ilim talebesi olan kesimdendir. Oğul babasına şöyle demiştir:

> "Ben hayret ediyorum. Kültürlü talebelerden oluşan bir grup alenilik vasfı kazanmış olan bu batıla nasıl ve niçin iltifat etmekte ve el-Kisravî'ye bağlanarak yalanlarını onaylamaktadırlar?"![45]

Baba Ahkâkî şu sözlerle cevap vermektedir:

> "Şaşkınlığa kapılmayasın! Onun tebasından da bundan fazlasını bekleme! Çünkü el-Kisravî'nin peşinden giden gençlerin çokluğu, memlekette ilim talebesi olarak sayılmalarına rağmen aynı zamanda hiçbir şey anlamıyorlar."![46]

el-Ahkâkî'nin Ahmed el-Kisravî'nin şiî kökenli olduğunu bilmekle beraber "ilim talebesi olarak sayılmalarına rağmen" şeklindeki sözlerine dikkat et! Oğul, baba el-Ahkâkî'ye hitaben gençlerinin bir kısmının el-Kisravî *rahimehullâh*'ın görüşlerini kabul ettiklerini ve bu görüşleri müsellem olarak gördüklerini ikrar ederek şöyle demektedir:

> "el-Kisravî, şîa'nın ölülere tapınan, türbeleri kutsallaştıran müşrikler olduğunu söylemektedir. Kutsal olan ebedî istirahatgahları ziyarete gidenlerin sırf ölülerine ibadet etmek için gittiklerini dile getirmektedir. Bunun neticesi olarak da asrın gençlerinin bir bölümü bu ilkeyi belli bir sınıra vardırmışlar ve müsellem olarak itibar etmişlerdir. Bu konuda cevabınızı lütfeder misiniz?"![47]

Derim ki: Biz hakkı; el-Kisravî *rahimehullâh*'ın Şîa tarafından uğrunda öldürülmüş olduğu hakkı savunuyor ve şunu söylüyoruz: Şîa'nın yapmış oldukları türbeler ve meşhedler Mustafa *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in hidayetine aykırıdır. Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* kabirler üzerine bina yapılmasını yasaklamıştır. Şîa ise bu nebevî yasaklama kendi tariklerinden de sabit olmasına rağmen alıp duvara çalmışlardır. Meselâ İmâmiyye Şîası'ndan el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/869 ve 3/454'te Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan rivayet ettiğine göre Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* kabri üzerinde namaz kılınmasını, kabri üzerine oturulmasını veya kabri üzerine bina yapılmasını yasaklamıştır."

---

44 *Kitâbu'l-İmân*, s.25.
45 *Kitâbu'l-İmân*, s.62.
46 *Kitâbu'l-İmân*, s.62
47 *Kitâbu'l-İmân*, s.28

el-Hurr, *Vesâil*'inde 2/869'da Ali b. Cafer'den şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Ebu'l-Hasen Musa *aleyhisselâm*'a kabir üzerine yapı inşa etmenin ve kabrin üzerine oturmanın doğru olup olmadığını sordum. Şöyle dedi: "Kabrin üzerine bina yapmak, oturmak, kireçle ve çamurla boyamak doğru değildir."

el-Hurr el-Âmilî, *Vesâil*'de 2/870'te Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "Kabirlerin üzerine yapı inşa etmeyin! Evlerin tavanlarına da resim yapmayın! Çünkü Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve âlihî* bunu kerih görürdü."

Hacı Hüseyin Nûrî Tabersî, *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/127'de Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in kabrin kireçlenmesini, üzerine bina inşa edilmesini ve üzerine oturulmasını yasakladığını rivayet etmiştir.

İmam Sadık *rahimehullâh* kabirler üzerine bina inşa etmeyi, haram yemek olarak addetmiştir. Kendisinden gelen bir rivayette bu şekilde bildirilmektedir. Söz konusu rivayeti Hacı Hüseyin Nurî Tabersî, *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/127'de zikretmiştir:

> "Abdullah b. Talhâ > İmam Sadık *aleyhisselâm*'dan gelen rivayete göre şöyle demiştir: Yedi şey haram yiyecektendir: Yönetimle ilgili yenen rüşvet, zina mehiri, kahinlik ücreti, köpek için ödenen para ve kabirler üzerine binalar inşa edenler…"

Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* el-Hurr el-Âmilî'nin, *Vesâilu'ş-Şîa* adlı eserinin 2/870'te yer alan bir rivayete göre üzerine yapı bina edilmiş olan kabirleri yıkardı.

> "Ebû Abdilah *aleyhisselâm*'dan gelen rivayete göre şöyle demiştir: Emîru'l-Müminîn *aleyhisselâm* şöyle dedi: Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* beni kabirleri yıkmam ve resimleri kırmam için göndermişti."

Vesâilu'ş-Şîa, 2/869'da Emîru'l-Müminîn *aleyhisselâm*'ın şöyle dediğini söylemiştir:

> "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* beni Medine'ye gönderdi ve "Hiçbir suret bırakmaksızın sil! Hiçbir kabir bırakmaksızın yerle bir et!" dedi.

Derim ki: el-Kisravî'nin de, kabirler üzerine bina yapımının yasaklanması konusunda Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* ve ehl-i beyte iktida ederek yasaklamış olduğu şey aynı şeydir. Bu ilkeyi özellikle ilim talebesi olan şiî gençlerden bir kısmının kabul etmesi doğaldır. Şîa'nın kendi tarikinden gelen bu rivayetlerde ifade edilen kabirler üzerine yapı inşa edilmesi, Şîa inancının bozulmasına sebep teşkil etmiştir. Öyle ki (meselâ) Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın kabrini ziyaret etmeyi, bu ziyaretin şartlarına riayet eden kimse için hacdan daha faziletli saymaktadırlar. Bunu İmam Humeynî'ye yakın olanlardan

biri dile getirilmiştir. Kendisi Abdülhüseyin Destgayb'dır. *es-Sevratu'l-Huseyniyye*, s.15 *(Dâru't-Teâruf, Beyrut)* şöyle demiştir:

> "Alemlerin rabbi Hüseyin *aleyhisselâm*'ın kabrini ziyaret etmeyi, Beyt-i Haram'ı haccetmeye alternatif olarak kullarına bir lütuf kılmıştır. Haccetmeye muvaffak olamayan buna sarılsın! Hatta öyle ki bunun sevabı, ziyaret şartlarına riayet eden müminler için hac sevabından daha fazladır. Nitekim bu manada varid olmuş birçok rivayette bu husus sarihtir."!!

Bundan daha kötüsü ve çirkini tanınmış âyetullahları Muhammed el-Hüseyin Kâşifu'l-Gıtâ'nın *el-Ard ve't-Turbetu'l-Huseyniyye*, s.26'da *(Muessesetu Ehli'l-Beyt, 1402h.)* kaydettiği şiîrin şu beytidir:

Hadisine göre Kerbelâ ve Kâbe'nin,

Yemin olsun yüksektir rütbesi Kerbelâ'nın

Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in sünnetine muhalefet etmenin kesin sonucu budur. Bir sonucu da Şîa'nın gelip İmam Sâdık *rahimehullâh*'a nisbet ederek şöyle söylediğini rivayet etmeleridir.

> "Allah Arefe Günü'nde Arafat halkına nazar etmeden önce Hüseyin kabrinin ziyaretçilerine rahmet nazarı ile bakar."!!

Bu sözü el-Hurr, *Vesâilu'ş-Şîa*, 10/361'de ve âyetullahları Abdülhüseyin Destgayb de *es-Sevratu'l-Huseyniyye*, s.15'te zikretmiştir. Lafız Abdülhüseyin'e aittir.

el-Kisravî böylece, şîa alimlerini hezimete uğratmayı başarmıştır. Şîa ilim adamları ona karşı cevap verebilecekleri tek bir vesile bulamamışlardır. Yalnız bir vesile kalmıştı ellerinde.. O da el-Kisravî'ye suikast düzenlemek. Ve sonunda onu suikasta kurban ettiler. el-Kisravî'nin katili de, bu cinayeti tertipleyen de malın ve evladın fayda etmediği o günde Allah'ın huzurunda durdurulacaklar.

6- Şiî Seçmenin Sünnî Adaya Karşı Tutumu

Şiî seçmenlerin Sünnî adaya karşı sergiledikleri tavır ona oy vermemektir. Bu hakikati bize açıklayan Âyetullahu'l-Uzmâları ve taklit mercileri Cevvâd et-Tebrîzî'dir. *Sıratu'n-Necât fî Ecvibeti'l-İstiftâât* (el-Hûî'ye ait bir eser) adlı eserle birlikte basılmış olan *(Mektebetu'l-Fakîh, Kuveyt, 1997m.)* talikleri ve fetvaları içinde 3/411'de yer alan cevaplarında bunu dile getirmiştir.

(Tebrîzî'ye sorulan sorular ve verdiği cevaplar:)

Soru: Mümin kendi adaylığını koyduğu taktirde velâyet ehli olanların oylarının zayi olacağını ve velâyet ehli olmayan kimsenin kazanacağını kesin olarak biliyorsa, şîa oylarını toplamasına gönlün razı geleceği şiî bir aday varken kendisinin aday olması câiz midir?

Cevap: (Bu ikinci mümin şîaya fayda sağlayacağı taktirde) sağlam bir varsayıma dayalı olarak onun kendisini aday göstermesi câiz değildir. Allah bilir.

Soru: İkisinin arasında sadece birisinin vazgeçmesi şeklinde açık bir fark bulunduğu zaman, onların ve geri kalan şîanın sorumluluğu nedir?

Cevap: Her müminin, şîanın çıkarına riayet etmesi ve sıkıntıları uzaklaştırması gerekir. Allah bilir.

Soru: Mecliste her bölgeden sadece iki vekilin bulunması konusunda anlaşılmış olsa ve normal olarak kazanacak güçlü bir velâyet ehli kimse bulunsa; ikinci merkezde de biri velâyet ehli olan diğeri de velâyet ehli olmayan ve birbirlerine rakip iki aday bulunsa;

1- Şîanın fasıklıkla tanınmayan bu ikinci velâyet ehli kimseye oy vermesi gerekir mi?

2- Şiîlerin muhalif adaya rakip olan ikinci adaydan daha faziletli üçüncü bir velâyet ehli aday çıkarması haram mıdır? Ayrıca bazen şîanın ikinci koltuğu yitirip muhalifin kazanacağını kesin olarak bilsek ve bazen de kesin olarak bilmeyip de sadece böyle bir zanda bulunsak; bu iki durumda hüküm nedir?

Cevap:

1- Şîa'ya hizmet edeceğini, şeriata ve ehl-i beyt *aleyhimusselâm*'ın mezhebine muhalif hususları desteklemeyeceğini biliyorlarsa, daha güçlüsü ve daha uygunu bulunmadığı taktirde bu şahsı tayin etmeleri gerekir. Allah bilir.

2- Bu üçüncü şahsın kazanamayacağını biliyorlarsa, şayet varsa, geçen şartlardan dolayı muhalife rakip olanı tercih ederler. Allah bilir.

Soru: Velayet ehli olan kimsenin, muhalif bir aday adına bir seçim anahtarı (yani propagandacı) olarak çalışması câiz midir?

Cevap: Böyle bir şey câiz değildir. Allah bilir.

Soru: Aynı seçim bölgesinde adaylar içinde muhalif ve şiî olanlar varken;

1- Dindar şiî varken muhalife oy vermek,

2- Fasık şiî varken muhalife oy vermek,

3- Laik şiî varken muhalife oy vermek.

Cevap: Seçim câiz değildir. Ancak seçilecek kimse şîaya hizmet eden bir şiî ise ve şîa mezhebine muhalif bir kanuna göre oylama ya-

pılmıyorsa durum farklıdır. Bu vasıflara sahip bir şahıs bulunmuyorsa, onun seçilmesi vaciptir. Meğer ki ondan daha güçlüsü ve daha uygunu bulmasın. Allah bilir.

***

Dördüncü Fasıl

MÜSLÜMAN KARDEŞLERE MESAJ

1- Müslüman Kardeşler ve Şîa Takiyyesi

Bizim içimizden Şîa'ya karşı duygusal tutumlar sergileyenler Şîa'nın sahip olduğu inançları bilmemektedirler. Şîa hesabına çalışan ve yazan yazarlardan biri olan İzzeddin İbrahim, *Mevkıfu Ulemâi'l-Muslimîn mine'ş-Şîa ve's-Sevrati'l-İslâmiyyeti'l-Îrâniyye* adlı kitabında, s.14-15'te *(Matbaatu Sebher, Tahran, II. baskı, 1406h.; İran İslâmî Enformasyon Örgütü, Uluslararası İlişkiler Yayınları)* Ömer Tilmisânî'den Hasan el-Bennâ'nın şu tutumunu aktarmaktadır. Tilmisânî şöyle demektedir:

> "Kendisine birgün Ehl-i Sünnet ile Şîa arasındaki ihtilafın boyutlarını sorduk. Malum olduğu üzere Müslümanlar arasında İslam düşmanlarınca fitili ateşlenmeye çalışılan ayrılıklar söz konusu iken; Müslümanlara yakışmayan böylesine zorlu meselelere girişmeyi bizlere yasaklamıştı. Kendisine şöyle dedik: Biz bu soruyu taassup nedeniyle yada Müslümanlar arasındaki ihtilaf uçurumunu daha da derinleştirmek için sormuyoruz. Sadece bilgilenmek için soruyoruz. Çünkü sünnîler ile şiîler arasında olanlar sayılamayacak kadar çok sayıda telif edilmiş eserlerde mezkûrdur. Bu kaynaklarda araştırmada bulunmayı mümkün kılacak kadar geniş bir vakte sahip değiliz…"!

Tilmisânî'nin bu sözünden de anlaşılacağı üzere Şeyh Hasen el-Bennâ *rahimehullah*'ın bu meseledeki tavrı şîa ile sünnîler arasındaki ihtilaf meselelerine dalmamak idi. Dolayısıyla el-Bennâ bu tehlikeli mesele hakkında araştırmada bulunmayı uygun görmüyordu. Tilmisânî kendisi de bu mesele hakkında araştırma yapmalarına imkan tanıyacak kadar geniş bir vakte sahip bulunmadıklarını açık bir dille ifade etmiştir. Burada iki olumsuzluk bir araya toplanmıştır: Vaktin müsait olmaması ve böyle zorlu ihtilaf meselelerine dalma yasağı.

Öyleyse el-Bennâ *rahimehullah*'ın Şîa ile yakınlaşması ne ilimden ve ne de bu gibi konuları ele alan ilmin teşvikinden kaynaklanıyordu. Bu husus, Şîaya karşı duygusal yaklaşanlar ya da Şîa ile yakınlaşma propagandası yapanlar diyelim; bu kimselerin Şîa'nın inançları ko-

nusunda bilgili olmadıklarını söylememizi gerektirmez. Bilakis sahip oldukları prensip bu ilme ya da böyle bir ilmin varlığının yasaklanmasına karşı savaş açılmasıdır. Araştırmacıların gözden kaçırmaması gereken tehlikeli bir noktadır bu nokta.

Bu kimselerin izledikleri tutum, Müslümanları da takip etmeye zorlayacak bir hüccet midir?

Vallahi, hayır! Onların bu tutumları hüccet değildir. Herhangi bir ilim, delil, hüccet ve burhan üzerine kurulu da değildir. Doğru olan onların bu tutumlarının hilafıdır. Adı geçen yazarın naklettikleri, her ne kadar bunu kasdetmediğini çok iyi bilsek de kendisi lehine bir iyilik sayılır. Çünkü bu iyilik kendileri hesabına yazılar kaleme aldığı kimselerin şartlarıyla uyuşmamaktadır.

Hasen el-Bennâ *rahimehullah*'ı diğer sünnîler gibi Müslümanların yakınlaşması ve aralarındaki ihtilafları bir kenara bırakmaları ilgilendirmektedir. Fakat kendisi Şîa'nın Ehl-i Sünnete karşı gerçek tutumunun ne olduğuna muttali olamamıştır. Karşılaşmış olduğu şartlar ve meşguliyetler, -Tilmisânî'nin sözlerine göre- tebasının vakit darlığı Şîa'nın mezheblerinin eksenini teşkil eden klasik kitaplarında ve Şîa tarafından zavallı ve iyi niyetli kimselerden gizlenip yalnızca kendileri tarafından istifade edilen eserleri üzerinde araştırma ve incelemeye fırsat vermemiştir. Bu iyi niyetli insanlar genel olarak birlik çağrısı yapan yumuşak üsluplu kitapları görebilmişlerdir. Bu da takiyyenin güçlü bir şekilde uygulanmasının, yani ketum kalmak, kandırmak ve gerçeğe ulaşmaya engel olmak gibi aldatma vasıtalarının iyi kullanılmasının sonucudur.

Şeyh Hasen el-Bennâ'nın izlediği tutumu delil olarak ileri süren kardeşlerimize düşen görev "Bir şeyi bilmemek, o şeyin var olmadığı anlamına gelmez" şeklinde ifade edilen kurala saygı gösterip uymaktır. Hasen el-Bennâ *rahimehullah* (sandığımız kadarıyla), taklit mercileri olan Şeyh Hasen en-Necefî'nin -daha önceki sayfalarda nakledildiği üzere- Lübnanlı Şîa âlimi Muhammed Cevvâd Muğniye tarafından on dokuzuncu asrın mucizesi olarak nitelenen ve el-Bahrânî, eş-Şoşterî, el-Meclisî, Abdullah Şebber ve el-Müfîd tarafından da benzer nitelemelere mahzar olan 40 ciltlik eseri *Cevâhiru'l-Kelâm*'da naklettiğine göre velâyeti inkar edenin, Ebû Bekir ve Ömer'i önde tutanın Şîa arasında ihtilafsız kafir olduğunu biliyordu.

el-Humeynî, *el-Erbaîn* adlı kitabında, s.511'de şöyle demektedir:

> "Malumdur ki bu durum ehl-i beyt şîasına özgüdür. Diğer insanlar bundan mahrumdurlar. Çünkü iman ancak Ali ve onun masum ve pak vasileri *aleyhimusselâm*'ın velayeti ile gerçekleşir. Hatta gelecek bölümde de zikredeceğimiz gibi Allah ve Rasûlü'ne iman velâyet olmadan makbul değildir."!!

Derim ki: "Acaba Şeyh Hasen el-Bennâ *rahimehullah*, şayet bunları bilseydi, böylesine tehlikeli sözler karşısında susar mıydı? Çünkü Hasen el-Bennâ'nın ve Sünnî kardeşlerinin imanı, vasilerin ve masumların velâyetine inanmadıklarından dolayı onlara göre makbul değildir.

el-Humeynî, *el-Erbâin*, s.512'de şöyle demektedir:

> "Hadis-i şerifin sonunda ehl-i beytin velâyeti ve tanınmalarının amellerin kabulü konusunda şart olduğu hakkında geçenler, müsellem hususlardan sayılır. Hatta Kutsal şîalık mezhebinin zaruriyatındandırlar. Bu konudaki haberler böyle muhtasar kitapların ele alabileceğinden daha büyük ve tevatür hacminden daha fazladırlar. Elinizdeki kitap bu haberlerden bazısını zikretmekle berekete erişecektir."!!

Derim ki: Ehl-i beytin velâyeti ile kastedilenin masum imamlar olduğunu az önce görmüştünüz.

Masum imamlarına inanmanın, Allah'a ve Rasûlü'ne imanın ve amellerin kabul edilmesinde şart olduğunu da öğrendiniz. Buna göre İmam Hasen el-Bennâ'nın yürüttüğü mücadele ve cihad, Humeynî'nin terazisine ve inancına göre… olmaktadır. (Buradaki yanıt Şîa'ya karşı iyi duygular besleyenlere bırakılmıştır.) Çünkü Hasen el-Bennâ, masum imamlar inancına sahip değildir.

2- Muhammed Gazâlî *rahimehullah* ve Şîa

Şeyh Gazâlî, kendisine ait bir ses kasetinde açık ifadelerle Irak Baas Partisi'ne karşı yürüttükleri savaşta şîayı desteklemek üzere bir grup sünnîyi gönderebilme gücü olsa, bunu gerçekleştirebileceğini belirtmektedir. Fakat kasette de söylediği gibi buna gücü yetmemektedir. Deriz ki:

Gazâlî, Humeynî'nin sözlerine şöyle bir uğrayarak rolünü alsın! Ey şeyh! Allah, kalbini ve basiretini aydınlığa kavuşturdu da uygulamaya konulduğu taktirde amelinin veya niyetinin kabul edilmesi için on iki masumun imamlığına inanır hale mi geldin?

Ehl-i Sünneti hiçbir hilaf olmadan tekfir ettiklerine dair görüşlerini nakleden kendi alimlerinden de daha mı iyi biliyorsun Şîa mezhebini?

Meclisî'den, Bahrânî'den, Necefî'den, Kummî'den, Humeynî ve masum on iki imama inanmayanların küfre girdiğini açıkça söyleyen diğerlerinden daha mı bilgilisin?

Esef verici durumlardan biri de Şeyh Muhammed Gazâlî *rahimehullah*'ın *et-Talîatu'l-İslâmiyye*, Sayı: 26, Mart 1985'te yapmış olduğu açıklamalardır. İzzeddin İbrahim adında bir şahsın (sorumluluk ken-

disine aittir) aktardığına göre *Müslüman Alimlerin Şia'ya ve İslam Devrimi'ne Karşı Tutumları* adlı kitabında, s. 22'de mezhebleri yakınlaştırma grubu içindeki rolü ile ilgili yöneltilen bir soruya cevap olarak şunları söylemiştir:

> "Evet, ben İslam mezhebleri arasında yakınlaştırma ile ilgilenen kimselerdendim. Kahire Takrib (Yakınlaştırma) Dairesi'nde sürekli ve yoğun bir çalışmam vardı. Şeyh Muhammed Takî el-Kummî gibi Şeyh Muhammed Cevvâd Muğniye ile de dost olmuştum. Şîa'nın önde gelen alimlerinden birçok dostum vardı…"!

Ayrıca Şeyh Gazâlî, *Keyfe Nefhemu'l-İslâm (İslam'ı Nasıl Anlayalım?)* adlı kitabında da, s.116'da *(III. baskı, 1983m, Dâru't-Tevfîki'n-Nemûzeciyye)* faydalı bir muhtasar eserin Mısır Evkaf Bakanlığı bünyesinde bulunan Kültür Müdürlüğü tarafından basımının gerçekleştirilmesinden duyduğu sevinci ilan etmiştir. Bu kitap İmâmiyye Şîa'sına göre ibadetlerle ilgili ahkamı içeren bir fıkıh kitabıdır. Gazâlî, *Zalâmun mine'l-Garb* adlı kitapta, s.196'da *(I. baskı, 1956, Dâru'l-Kütubi'l-Arabî, Mısır)* şunları ifade etmektedir:

"Ezher-i Şerif'teki ilim ehlinin birçoğunda, şîa hakkında sokuşturulmuş bir takım faraziyelerin ve şayiaların oluşturduğu bir imaj bulunmaktadır." (Bununla birlikte *Keyfe Nefhemu'l-İslâm (İslam'ı Nasıl anlayalım?)* adlı kitabında, s.116'da şöyle demektedir:) "Şîa alimleri arasında Selef-i Sâlihînin yaşamları hakkında aşikar bir ahmaklıkla söz eden kimseleri bulabilmekteyiz. Böyle bir şeye yeltenmek kalıcı bir tefrikaya ve ümmetin safiyetinin bozulmasına neden olacaktır…"

Keyfe Nefhemu'l-İslâm, s.118'de de şöyle demektedir: "Kuruntular nedeniyle oluşmuş olan bu uçurumu kapamak ve hatta birtakım arzular sonucu oluşmuş olan bu uçurumu yok etmek amacına matuf olumlu ve keskin bir çalışma gerçekleştirmemin uygun olacağını gördüm. Evkaf Bakanlığı'nın Mısır'da okutulan dört mezheb fıkhı yanına İmâmiyye Şîası'nın fıkıh mezhebini ekleme görevini üstlenmesini de münasip gördüm. Kültür Müdürlüğü, Şîa kardeşlerimizden olan müctehidlere ait İslam fıkhı içinde ibadet ve muamelata dair babları takdim etmeyi üstlenecektir. Aklı başında kişiler bu ilmî çabaları inceleyince, telif etmiş olduğumuz fıkhî okumalarla bizi bundan uzaklaştıran kötü olaylar arasındaki benzerliğin ne kadar yakın olduğunu görecektir."

Derim ki: Böylelikle Gazâlî *rahimehullah*'ın yanılgısı önünüze serilmektedir. Asıllardan önce ferî konularla işe başlamıştır. Bu zat giriştiği bu konu hakkında hikmet ve ince bir anlayışa sahip değildir. Zira kendisine şu soruyu sorması gerekmektedir: Masum on iki kişinin

imâmeti, Şîa'ya göre dinin temel esaslarından ya da ferî konularından mıdır? Şîa'nın bize muhalefeti sadece fıkıh alanında mıdır?

Biz Şeyh adına şöyle cevap verebiliriz: Şiî şeyh Muhammed Rıza el-Muzaffer, *Akâidu'l-İmâmiyye*, s.93, 94, 95, 98'de *(Menşûrât Dâri't-Teblîği'l-İslâmî, Kum/İran)* şunları ifade etmiştir:

> "İmâmetin dinin asıllarından biri olduğuna itikad ediyoruz. İman buna inanmaksızın tamam olmaz… Ayrıca bunun (imametin) peygamberlik gibi Allah-u Teâlâ'dan bir lütuf olduğuna inanıyoruz… Binaenaleyh imâmet, peygamberliğin bir devamıdır… İmamın peygamber gibi ahlaksızlık ve fuhşiyatın gizli-açık her türlüsünden masum olduğuna inanırız… İmamların emir sahibi olduklarına inanırız… Hatta onların emirlerinin Allah-u Teâlâ'nın emri; yasaklarının da Allah'ın yasağı olduğuna; onlara itaat etmenin Allah'a itaat; onlara isyan etmenin Allah'a isyan etmek olduğuna inanırız."!!

Demek ki, imâmet icmâ ile onların dinlerinin temel esaslarından biridir. Şiîler ya da Şiîlere yakın duygular besleyenler içinde bundan başka bir şey söyleyen varsa beri gelsin!

Rükün sayılan bir aslı inkar eden kimse, Sünnî ve Şiîlerin ittifakı ile kafirdir. Ehl-i sünnet, Şiî anlayışında yer alan imâmet esasını inkar etmektedir. Buna göre bunun anlamı, Sünnîlerin Şiî inancında kafir olduklarıdır. Sadece buradan hareketle bile onların Ehl-i Sünneti tekfir ettikleri sonucuna kesin olarak varabilirsiniz. On iki imamın imametini inkar edenlerin kafir oldukları şiî alimlerce açık olarak ifade edilirken ne düşünüyorsunuz?

Şeyh Muhammed Gazâlî *rahimehullah* Sünnîlerin hüsnü niyetleri ve saf kalplilikleri konusunda bir örnektir. Şiî ilim adamı Muhammed Cevvâd Muğniye ile dostluk bağına sahiptir. Fakat Gazâlî, Muğniye ve diğerlerinin, Şeltût ve başkalarının fetvaları gibi bir takım mezhebî kazanımlar elde etmek için kendisine karşı takiyye yaptıklarını bilmemektedir. Şeyh Muhammed Gazâlî kendisine ait bir ses kasetinde açıkça şu ifadeleri dile getirmiştir: "Şîa'ya göre imâmet mezhebin rükünlerinden biridir…"

Gazâlî bu sözleri şîa hakkında kendisine yöneltilen bazı soruların yanıtlarını içeren bir konferans sırasında dile getirmiştir. el-Muzaffer imâmetin dinin rükünlerinden olduğunu ifade ederken Gazâlî de mezhebin rükünlerinden olduğunu ifade etmektedir!!

Şiî ilim adamı Muhammed Cevvâd Muğniye'nin *eş-Şîa fi'l-Mîzân*, s.269'da *(Dâru't-Teâruf li'l-Matbûât, Beyrut, Lübnan, 1399h, IV. baskı)* şunları kaydettiğini tespit ettim:

> "Şîa'ya göre mezhebin zaruriyatı iki türe ayrılmaktadır. Birinci tür temel esaslara yöneliktir. Bu temel esaslar da imâmettir. On iki imamcı her şiînin on iki imamın imamlığına inanması vaciptir. Bunların imamlığına

> inanmayı bilerek yada bilmeyerek bırakan ve üç temel esasa inanan kimseler Şîa nazarında şiî olmayan Müslümanlardır. Müslümanların lehine olanlar onların da lehine; aleyhine olanlar onların da aleyhinedir. Dolayısıyla imamet, Şiîlik mezhebinin temel esasıdır…"!

Derim ki: Muğniye; Şeyh Gazâlî'yi kendi sesi ile kaydedilmiş olan ses kasetinde yaptığı açıklamalarında yanılgıya mı düşürdü?

Muğniye burada imâmetin temel bir esas olduğunu açıklamıştır. Fakat dinin değil mezhebin zaruriyatından sayılan bir temel esas olduğunu söyleyerek saptırma ve aldatmada bulunmaktadır. Bununla birlikte el-Muzaffer imametin dinin rükünlerinden biri olduğunu söylemiştir. Bunlara bir de "On İki İmamın velâyetine İnanmayanların Kafir Oldukları" bölümünde geçtiği gibi şiî alimlerin imâmeti inkar edenleri tekfir etmelerini de ekleyiniz.

Muğniye'nin bu sözleri neden söylediğini biliyor musunuz? Çünkü Sünnîlere hitap etmektedir. Bu ifadelerini Mısır'da yayınlanan Risâletu'l-İslâm Dergisi'nde, Sayı:4, Cilt:2, Yıl:1950'de "Darûrâtu'd-Dîn ve'l-Mezheb (Dinin ve Mezhebin Zaruriyâtı)" başlığı altında kaleme almıştır. İktibasta bulunduğumuz kitabının 267. sayfasında dipnotta da bu tasrih etmiştir. Bu adam yazdıklarını takiyye örtüsü altında yazmıştır. Fakat Yüce ve Kadir olan Allah bu şahsın hakikatinin ortaya serilmesini dilemiştir.

Müslüman kardeşim! Muhammed Hasen en-Necefî'nin *Cevâhiru'l-Kelâm* adlı kitabından daha önce iktibasta bulunmuştuk. Kitabında Sünnîlerin gıybete konu edilmeleri câiz olan birer kafir olduklarını açıkça söylemektedir. Onların Hıristiyanlardan daha şirret; köpeklerden daha necis olduklarını ifade etmektedir. Hakka (yani mezheblerine) muhalefet edenin kafir olduğu konusundaki icmâlarını da nakletmektedir.

Şimdi on iki imamın imâmetine inanmayanın şiî olmayan Müslüman olduğunu ifade eden Muhammed Cevvâd Muğniye'nin görüşünü öğreneceksiniz.

Muhammed Cevvâd Muğniye, *Mea Ulemâi'n-Necefi'l-Eşraf*, s.81'de *(Dâru Mektebi'l-Hilâl, Dâru'l-Cevvâd, Beyrut/Lübnan, 1984m.)* şöyle demektedir:

> "*el-Cevâhir* sahibi yada on dokuzuncu yüzyıl mucizesinin sahibi.. mucize sahibi dışında hiçbir insanın bir benzerini yapamayacağı şey anlamına gelmiyor mu? İslam'ın teşri konusunda fakihleri ve müellifleri var olduğundan itibaren bugüne değin kapasitesi, kuşatıcılığı, derinliği, tetkikleri, görüşleri arzedip ayıklaması bakımından *el-Cevahir* kitabı gibi bir eser telif edilmemiştir… Bu eser hacimli bir eser olmasına rağmen nakil ve kes-yapıştır yöntemi ile kaleme alınmış bir kitap değil; araştırma ve tahkik üzere kurulu bir eserdir…"!?

Muğniye, s.82'de şunları dile getirmektedir:

> "*Tekmiletu Emeli'l-Âmâl* adlı eserin sahibi merhum Seyyid Hasen es-Sadr'dan şöyle dediği nakledilmiştir: *el-Cevâhir* kitabının başarısı ve revaç bulması öncelikle müellifinin ihlasına, iyi niyetliliğine, Allah'a ve insanlara karşı alçakgönüllü oluşuna dayanmaktadır."!?

Daha sonra Muhammed Cevvâd Muğniye, *el-Cevâhir* müellifine rahmet okuyarak *Mea Ulemâi'n-Necef* adlı kitabında, s.84'te şöyle demektedir:

> "Allah *el-Cevâhir* müellifine rahmet etsin! Kendisinin sayılarla ifade edilemeyecek kadar çok menkıbesi bulunmaktadır."!?

el-Cevâhir müellifinin sözünü burada tekrar zikretmek uygun olacaktır. 22/63'te şöyle demiştir:

> "Her halukarda (gıybetle ilgili -çev.-)haramlığın imamların *(aleyhimusselâm)* bir tekini dahi inkar eden diğer kafirlere ve muhaliflere değil de sadece on iki imamın imâmeti görüşünde olan müminlere özgü olduğu ortaya çıkmıştır.". Daha önce nakledilmiş olan daha başka ifadeleri de bulunmaktadır. !?

Derim ki: Ehl-i Sünneti İslam'ın dışına çıkaran bu çirkin ifadeleri reddetmeyen diğer şiî âlimler gibi Muhammed Cevvâd Muğniye de *el-Cevâhir* müellifinin bu sözlerini reddetmemiş; bilakis ikrar edip övgüde bulunmuşlardır. Bu kitabı da bir mucize olarak görmüşlerdir. Allah bizleri de, hüsnü niyetle şîaya karşı güzel duygular besleyenleri de affetsin!

Muhammed Cevvâd Muğniye, *Mea Ulemâi'n-Necef* adlı kitabında, s.69 ve sonrasında *el-Hadâiku'n-Nâdıra* müellifi Şeyh Yusuf el-Bahrânî'nin biyografisine yer vererek hakkında övgülü ifadeler kullanmıştır. Eklinizdeki bu kitabın baş taraflarında Bahrânî'nin Şîa'ya muhalif olanları tekfir ettiği dile getirilmişti. Muhammed Cevvâd Muğniye bunu reddetmemiştir. daha sonra Allah Muhammed Cevvâd Muğniye'nin ketmettiklerini *Mea Ulemâi'n-Necef*, s.38'de allameleri el-Hıllî'yi överken ifade ettiği şu sözleriyle ortaya sermiştir:

> "Allame onlara Rasûlullah'tan sonra hiçbir fasıla olmaksızın halife olduğunu ve dört imamın taklidinin batıl olduğunu kesin delillerle isbat etmiş onların da hepsi Allame'nin bu görüşünü kabul etmişlerdir."!!

Derim ki: Muğniye'ye göre dört mezhebin kesin delillerle batıl olduğuna dikkat edin! Tabii ki bu mezheblerin usul ve furu olarak batıl oluşlarını kasdetmektedir.

Tüm bunlardan sonra Şeyh Gazâlî *rahimehullah* Şîa'nın bize karşı takiyye yaptığını öğrenmiş midir?!

Şeyh Gazâlî'nin sözüne geri dönüyoruz: İlim ehlinden birçoğusunda Şîa hakkında sokuşturulmuş birtakım faraziyelerin ve şayiaların oluşturduğu bir imaj bulunmaktadır. (Biz de deriz ki) Sabit ve hatta mütevatir olan rivayetlerinden, Müfîd, Tûsî, Sadûk, Meclisî,

Hurr Âmilî, Kerkî, Feyd Kâşânî, Yusuf Bahrânî, Hüseyin Bahrânî, Abdullah Şebber, Mâmkânî, Muhammed Hasen Necefî, Humeynî, Hûî, Muhammed Şirazî ve benzeri önde gelen bariz şahsiyetlerinin görüşlerinden nakletmiş olduklarımız; Ezher-i Şerif'teki ilim ehlinin birçoğunda Şîa hakkında imaj oluşturan faraziyeler ve şayialar bunlar öyle mi? Bu şahıslar Ehl-i Sünnetin kafir ve necis olduklarını sarahatle ifade etmediler mi? Muhammed Cevvâd Muğniye, allameleri ve hatta azıtkanları el-Hıllî'nin dört mezhebi iptal edişini kabul etmedi mi? Ve bu iptal edişini de kesin delillerle (!) gerçekleştirilmiş olarak nitelemedi mi? Öyleyse bu konuda Şîa inançlarının batıllığını beyan eden ve onlarla yakınlaşmanın tehlikelerine karşı uyarıda bulunan Ezher alimleri haklıdırlar.

Sonra Gazâlî'nin, *Zalâmun Mine'l-Ğarb* adlı kitabında, s.195'teki şu sözlerine kulak veriniz: "Şiîler ve Sünnîler arasındaki ihtilafın dinî olmaktan çok siyasi olduğunu söyleyebilirim."

Bir diğer sözü de s.197'de: "Ben şuna kaniyim ki (Ezher) Şîa'ya elini uzattığı taktirde güneş ışınları altındaki buz kütleleri gibi dedikodu faktörleri de kendiliğinden eriyip gidecek."

Derim ki: İlginçtir ki, Sünnîler ile Şiîler arasındaki ihtilafın dini olmaktan çok siyasi olduğunu söyleyen Gazâlî, *Difâun ani'l-Akîde ve'ş-Şerîa*, s.265'te *(Matbaatu Hassân, 1975m, IV baskı)* şöyle demektedir: "Şiîler ve Sünnîler arasında kimisi derin, kimisi de sığ olan birtakım fıkhî ve teorik anlaşmazlıklar bulunduğunu reddediyor değilim."

Öyleyse şu anda Gazâlî'nin de ikrarıyla takrib (yakınlaşma) fikrine muhalif olanların şîa'ya karşı uyarıda bulunma konusunda bir mazeretleri bulunmaktadır. Çünkü Sünnîler ile Şiîler arasında derinlikli anlaşmazlıklar bulunmaktadır. Buna ilaveten şunu da kesin olarak ifade ederiz ki; Muhammed Gazâlî *rahimehullah*, Şîa nezdinde mutemet kabul edilen, Sünnîlerin kafir oldukları konusunda icma eden ve Şiî kurnazlığıyla Gazâlî vb. kurbanların gözlerinden kaçırılan kaynaklara muttali olmamıştır.

3- Takrîb (Yakınlaşma) Karşıtları

Şîa ile yakınlaşma fikrine karşı çıkanlar boş konuşmamaktadırlar. Bilakis sergiledikleri bu muhalefetlerinde Gazâlî tarafından da bazıları itiraf edilmiş olan hususları delil olarak ileri sürmüşlerdir. Öyle ki Şîa'ya karşı daha gevşek davrananlar batıl üzerindeki inatları ve ısrarları çarpıp kalmışlardır. Dr. Mustafa es-Sibâî'nin *es-Sunnetu'n-Nebeviyye ve Mekânetuhâ fi't-Teşrî* adlı kitabında, s.9'da *(el-Mektebu'l-İslâmî, Beyrut, 1978m, II. baskı)* söylediklerine kulak verelim:

"1953 yılında, Abdülhüseyin Şerefuddin'i Sur'da, Amil Dağı'ndaki evinde ziyaret ettim. Yanında bazı şîa alimleri de vardı. Söz birliği edilmesinin, Şîa ve Ehl-i Sünnet fırkalarının birbiriyle muvafakatının yaygınlaştırılmasının zaruretinden bahsettik. Bu konudaki en büyük faktörlerden biri her iki grubun alimlerinin birbirlerini ziyaret etmesi ve sözü edilen yakınlaşmaya çağrıda bulunan kitaplar ve eserler neşredilmesiydi. Abdülhüseyin bu fikre hamasetle sarılıyor, inanıyordu. Bu hedef doğrultusunda Sünnî ve şiî alimler için bir konferans düzenlenmesi üzerinde anlaşıldı. Elde ettiğim sonuçtan sevinç duyarak yanından ayrıldım. Sonra Beyrut'ta siyaset adamlarından, tüccarlardan ve edebiyatçılardan müteşekkil bazı önde gelen şiîleri bu maksatla ziyaret ettim. Fakat şartlar bu düşünceyi gerçekleştirmeme engel oldu. Ardından çok az bir zaman sonra şoka uğradım: Abdülhüseyin Ebû Hureyre'ya karşı küfürler ve aşağılamalarla dolu bir kitap piyasaya çıkarmıştı…"

Dr. es-Sibâî *rahimehullah* şöyle diyor:

"Abdülhüseyin'in geçmişi unutup yakınlaşma hususunda samimi isteğini gölgeleyen bu tavrından, kitabındaki ve sözlerindeki bu tutumundan dolayı şaşkınlığa uğramıştım. Şimdi de Şiî alimlerinden yakınlaşma propagandası yapan bir gruptan aynı tutumu görüyorum. Çünkü bu propaganda için bazı roller gerçekleştirirken, Kahire'de birtakım dergiler yayınlarken ve bu amaç doğrultusunda Ezher ulemasından bazısına eserler kaleme aldırtırken aynı yakınlaşma propagandasının Irak'ta, İran'da ve diğer beldelerdeki şiî alimler arasında etkili olduğunu göremiyoruz. Bu insanlar ashâb arasında vuku bulmuş olan anlaşmazlıklar konusunda kendi kitaplarında yer alan yaralayıcı ifadeler ve sahte tasvirlerinde ısrarlarını sürdürmektedirler. Yakınlaşma propagandasından maksat, sanki her iki mezhebin birbirine yakınlaşması değil, Ehl-i Sünnetin Şîa mezhebine yakınlaştırılmasıdır." (*es-Sunne ve Mekânetuhâ fi't-Teşrîi'l-İslâmî*, s.10)

Dr. es-Sibâî *rahimehullah* şöyle demektedir:

"İbret alınmaya layık hususlardan biri de şudur: Sünnet tarihi veya İslamî mezhepler konusunda Şîa'nın bakış açısına uymayan her ilmî araştırma ile alakalı olarak bazı şiî alimler yakınlaşma örtüsü arkasına saklanarak bu araştımanın sahibine şiddetle karşı çıkmakta ve yakınlaşma yolunda ıslahatçı kimselerce sarfedilen çabaları engelleyen bir mutaassıp olarak itham etmektedirler. Fakat Ehl-i Sünnetin cumhuru nazarında hadis rivayetlerinde mevsûk görülen en büyük sahabî hakkında ta'an eden Abdülhüseyin Şerefuddin'in kitabı gibi bir kitabı, bu alaycı ve öfkeli insanlar yakınlaşmaya yönelik gösterilen çabaları engelleyici bir faktör olarak görmemektedirler.

Örnekleri sadece sözü edilen Ebû Hureyre kitabı ile sınırlamıyorum. Irak'ta ve İran'da yayınlanan başka kitaplar da bulunmaktadır. Bu kitaplarda müminlerin annesi Hz. Aişe ve ashâbın birçoğu hakkında vicdanı olan hiçbir insanın tahammül edemeyeceği çirkinlikler dile getirilmektedir…" (*es-Sunne ve Mekânetuhâ fi't-Teşrîi'l-İslâmî,*)

Dr. es-Sibâî *rahimehullah*'ın kitabından da anlaşıldığı üzere kendisinin Şîa'nın inançları ve Ehl-i Sünneti tekfir etmeleri konusunda herhangi bir bilgisi bulunmamaktadır. Bunlardan habersizdir. Sibâî'nin uyanmasına neden olan şey, Abdülhüseyin Şerefuddin'in *Ebû Hureyre* adlı kitabıyla[48] suratına indirdiği güçlü tokattır. es-Sibâî bu insanların bir görünen yanları (zahirler) bir de gizledikleri yanları (batınları) bulunduğunu öğrendikten sonra net bir görüşe sahip olmuş ve şöyle demiştir: " Şimdi de Şiî alimlerinden yakınlaşma propagandası yapan bir gruptan aynı tutumu görüyorum…" Şu notaya dikkat ediniz ki, Şiîlerin hepsi bu minvalde, Ehl-i Sünnetle yakınlaşma çağrısında bulunurlarken aynı zamanda da Sünnî platformlarda kendi mezheplerinin propagandasını yapmaktadırlar. Dr. es-Sibâî'nin bunu çok iyi algıladığını şu sözlerinde görmekteyiz: "Yakınlaşma çağrıları ile kastedilen sanki Ehl-i Sünnetin şîa mezhebine yakınlaştırılmasıdır."

Adı geçen Abdülhüseyin'e ait olan ve Ashâb-ı Kirâm *radiyallâhu anhum*'a dil uzatan çeşitli kitaplar bulunmaktadır. Bu kitaplardan bazıları şunlardır: *en-Nass ve'l-İctihâd, el-Fusûlu'l-Muhimme, Ecvibetu Mesâil Mûsâ Cârullâh* ve *el-Murâcaât.* Abdülhüseyin'in, sözü edilen düşünceye hamasetle sarılıp inanırken es-Sibâî'nin iyi niyetini ve temiz kalpliliğini üstün bir kurnazlıkla nasıl suistimal ettiğine dikkat ediniz. Bizim zavallı arkadaşımız ise ancak zaman sonra uyanabilmiştir. Bundan sonra bu insanların kendi mezheplerine çağrı yapan kitapların basımına hâlâ devam ettiklerini anlamıştır. es-Sibâî karşısındaki hamasi tavırları takiyye ve kurnazlıktan başka bir şey değildi.

Daha sonra sözü Dr. Ali es-Sâlûs'a getirmek istiyoruz. Kendisi Şîa'nın birçok kitabını mutalaa ederek inanç esaslarını bilen biri olarak *Fıkhu'ş-Şîati'l-İmâmiyye ve Mevâdiu'l-Hilâf Beynehû ve Beyne'l-Mezâhibi'l-Erbaa* adlı kitabının 256. sayfasında *(1978m, I. baskı)* şunları kaydetmektedir:

> "Kuveyt'te bazı Şiîleri ve Irak'ta toplandıkları yerleri ziyaret ettiğimde yakınlaşma alanında hiç de hayrı müjdelemeyen bir görüntüyle karşılaştım.

48 Abdullah Nâsır, *el-Burhân fî Tebrieti Ebî Hureyre mine'l-Buhtân* adlı eserinde bu kitaba reddiyede bulumuştur.

Hatta tam aksine idi. Araştırmam esnasında okuduğum kitaplar yanında şîa arasında dolaşan kitapların bir çoğunu incelediğimde hepsinin birçok durumda mezhep ve mezheple ilgili konularda aşırılık ve tahrifle birlikte taasupçuluk yaptıklarını gördüm. Bununla alakalı birçok misal daha önce geçmişti."

Bundan daha önce Dr. es-Sâlûs, Dâru't-Takrîb'i (Yakınlaşma İdaresi'ni) eleştirerek (aynı yerde) şöyle demiştir: "Bununla birlikte Kahire'deki Yakınlaşma İdaresi Şîa'nın var olduğu hiçbir yerde bulunmamaktadır. Ayrıca bu idare tarafından neşredilen İslam Mesajı (Risâletu'l-İslam) Dergisi'nin ele aldığı ihtilaf konularının büyük bir bölümü Şîa'nın sahip olduğu bazı inançlar hakkında Ehl-i Sünneti ikna etmeyi hedeflemektedir. Bunlar daha çok Sünnîlerin Şiîleştirilmesi çabalarına yönelik gibi görünmektedir."

Dr. Muhammed Hüseyin ez-Zehebî *rahimehullahu Teâlâ*, *et-Tefsîr ve'l-Mufessirûn*'da, 2/39-40'ta *(Dâru İhyâi't-Turâsi'l-Arabî, Beyrut)* şöyle demektedir:

"On iki imamcıların (İmâmiyye'nin) hadis ve haberlerin rivayeti konusunda itimat ettikleri, kendi içerinde yüksek bir makama sahip kıldıkları, üstün bir güven duydukları birçok kitapları bulunmaktadır. Bu kitapların en önemlilerinden bazıları şunlardır:

1- el-Kâfî; on iki imamcılar nezdinde mutlak olarak en mühim kaynak budur.

2- Kitâbu't-Tehzîb,

3- Kitâbu men lâ Yahduruhu'l-Fakîh,

4- Kitâbu'l-İstibsâr… Bu dört kitap, Şîa'nın itimat ettiği ve güven duyduğu ana kaynaklarındandır. Bunları *el-Vâfî* bir araya derlemiştir.

Dr. ez-Zehebî, 2/40'ta şöyle demektedir:

"Hadis alanında *A'yânu'ş-Şîa* müellifinin zikretmiş olduğu eserler de bulunmaktadır. Bu eserlerden öne çıkmış olanlar: Şeyh Muhammed b. el-Hasen el-Âmilî'nin *Vesâilu'ş-Şîa ilâ Ehâdîsi'ş-Şerîa*'sı; Şeyh Muhammed Bâkır'ın *Bihâru'l-Envâr fî Ehâdîsi'n-Nebiyy ve'l-Eimmeti'l-Athâr.* Bu eserler, öncekilerden daha az öneme sahip değildir. Bu kitapları inceleyen kimse, içeriklerindeki hurafe ve sapıklıklar karşısında[49] metinlerinin de, senedlerinin de uydurma ve yapmacık oldu-

49 Dr. Zehebî'nin Şîa'nın eserlerine muttali olan diğer kimselere muvafık olarak ilim ve dirayet sonucu vardığı görüşü budur. Şîa'nın eserlerine muttali olan hiçbir Müslüman yoktur ki, Dr. Zehebî *rahimehullah*'ın vardığı sonuca ulaşmasın. Dr. Zehebî ve ondan da önce Şeyh Dehlevî, Âlûsî, Hatîb, Numânî ve İhsan İlahî gibi Şîa'nın eserlerine muttali olan ilim adamları yanında bu eserler hakkında hiçbir bilgisi bulunmayan Gazâlî'nin yeri neresidir?

ğuna hükmetmekten başka bir şey yapamaz. Ayrıca İmamiye'nin uydurma işini de iyi beceremedikleri sonucuna varacaktır. Çünkü zevk yoksunu ve maharete muhtaçtırlar. Böyle değilse şayet, söyler misiniz, Cafer-i Sadık *radiyallâhu anh*'ten rivayet ettikleri şu rivayette ne tür bir zevk, nasıl bir beceri bulunmaktadır? Bu rivayete göre Cafer-i Sadık şöyle demiştir:

> "Yeni doğan hiçbir bebek yoktur ki, iblislerden bir iblis onun huzurunda bulunmasın. Allah doğan bu bebeğin bizim şîamızdan olduğunu bildirdiğinde o şeytandan onu korur. O bebek bizim şîamızdan değilse, şeytan parmağını erkek çocuğun dübürüne sokar ve o çocuk homoseksüel olur; kız çocuğun da fercine sokar, o da fahişe olur."!!!

Dr. ez-Zehebî *rahimehullah*, 2/41'de şöyle demektedir:

"Hak ve insaf kelimesi odur ki, insan *Usûlu'l-Kâfî, el-Vâfî* gibi on iki imamcıların itimat ettikleri kitapların sayfalarını şöyle bir karıştırsa bu kitaplardaki rivayetlerin çoğusunun yalan ve iftira ürünü birer uydurmaca olduğunu görecektir. Ayetlerin tevili ve tenzili konusunda rivayet edilenlerin çoğu söyleyenin cehaletinden ve Allah'a iftirasından başka bir şeye delalet etmemektedir. Bu kitapların Kur'ân hakkındaki fasit tevilleri sahih olsaydı şayet, ne Kur'ân kalırdı, ne de İslam… Ne ehl-i beytin şerefi kalırdı, ne de namları…Buna göre on iki imamcıların ayetlerin tevili, tenzili, Kur'ân'ın zâhiri ve bâtını hakkında kitaplarında yer alanların geneli Kur'ân-ı Kerim'i hafife almak ve Zikr-i Hakîm'in ayetleri ile oynamaktan ibarettir. Ayetlerin tevil ve tenzilleri ile alakalı olarak İmamiye birçok demagojiye sahip ise, bu durumun onların cehaletinden kaynaklanmış olması makul değildir. Aksine akla uygun olan bunların bazısının cehaletten sadır olduğu, çoğusunun ise vazgeçilemeyen arzuların ürünü olarak maksatlı bir şekilde sadır olduğudur. Daha önce de beyan ettiğimiz üzere Şîa'nın elden bırakmadıkları bir takım arzuları bulunmaktadır."

Derim ki: Mısır eski Evkaf Bakanı, Kur'ân ve hadis ilimleri alanında profesörlük derecesinde evrensel sertifika sahibi, Ezher-i Şerif, İslam Hukuku Fakültesi'nde profesör ve Irak Hukuk Fakültesi'ne İslam Hukuku (eski) başkanı Dr. Muhammed ez-Zehebî'nin sözleri bu şekildedir.

Dr. Muhammed Ammâra, *Teyyârâtu'l-Fikri'l-İslâmî*'de, s.238'de *(el-Mustakbelu'l-Arabî, 1983m, I. Baskı)* şöyle demektedir:

"-İran- Anayasası Humeynî'nin *el-Hukûmetu'l-İslâmiyye*'de çizmiş olduğu aynı metodu izlemiştir. Müslümanların büyük çoğunluğunun üzerinde ittifak etmiş olduğu İslam Devrimi, Şîa haricindeki Müslümanların benimsemediği bir aygıtın eline konulmuştur… Daha sonra öteki İslam mezhebleri düşüncesi olmaksızın sadece on iki

imamcı fikre yönelme değil, bununla birlikte İran'daki diğer etnik azınlıklar dışında sırf Fars ırkına sahiplenme belirtileri görülmeye başlamıştır. Öyle ki, insan bu devrimin bir İran İslam devrimi olarak mı, yoksa İran Şiî Fars İslam devrimi olarak mı gerçekleştiğini sorma hakkına sahiptir."

Dr. Abdülmunim en-Nemr, *eş-Şîa ve'l-Mehdî ve'd-Durûz*, s.7 *(Dâru'l-Hurriyye, Kahire, 1988, II. baskı)* şöyle demektedir:

"İtiraf etmeliyim ki, hayatımın uzun bir döneminde birçok okuma çalışmalarıma rağmen önümde bir örtü olduğu halde yaşadım. Bu konuların ya da bu bilgilerin işaretleri geçtiği olurdu. Ama bana göre, benim nazarımda bunlardan daha önemli şeyler vardı. Artık insan için, etrafında olanları, insanları, fikirlerini, bize ve diğerlerine karşı sahip oldukları bakış açılarını bilmek bakımından en üst derecede bir öneme sahip bulunsa bile ben buna önem vermeyeceğim."

Dr. Nemr, Şîa'nın inançları konusunda herhangi bir bilgiye sahip değilken, Allah'ın gözünü açması sonrasında önünde tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmış olan meçhul bir dünya bulmuştur. Sayfa 9'daki şu sözlerine kulak veriniz: "Şahidim ki, daha önce hiç bakıp da etrafı temaşa etmediğim, geniş bir ilim penceresinin önümde açıldığını gördüm. Karşımda beni korkutan bu malumatlardan dolayı şaşa kaldım. Nasıl olmuştu da örümün onca senesi elden gitmişti ve nazarımda yarı meçhul olan bir dünya ortaya çıkıvermişti? Daha sonra birçok Şiî arkadaşım bulunmasına rağmen Şîa ile alakalı bilgi edinme iştahım gittikçe kabardı… Benim için yeni yeni bir bilgi birikimi oluşmuştu. Bu bilgilerin benim dışımdaki diğer alim, ilim talebesi ve öteki insanlar için de yeni olduğunu hissediyordum."

Şöyle diyor: "On iki imamcıların şimdiki imamı ve lideri İmam Humeynî'nin daha önce yayınlanmış ve yayınlanmakta olan kitaplarını, konuşmalarını takip ettim. Ve bunların mezheplerinin eski klasik kitaplarının kendileri dışında kalan Ehl-i Sünnete karşı sahip oldukları o kapkara bakış açısı ile ilgili aslın tıpkısının aynısı olduğunu gördüm."

Bu insanların artık diş göstermeye başladıklarını görerek kendilerini Şîa'ya karşı reddiye vermeye adamış alimler de bulunmaktadır. Bunlara bir örnek kabilinden olmak Şîa'nın karşı cevap vermekten aciz kalarak en sonunda suikast tertibine çalıştıkları Allame İhsan İlâhî Zahîr'i gösterebiliriz. İhsan İlahi, onların inançları konusunda oldukça geniş bir bilgiye sahipti. Kendisi *rahimehullah*, Farsça, Arapça, Urduca ve İslam Hukuku alanında master derecesine sahipti. Bu dev şahsiyet, onların kendi kitaplarından yine kendilerine reddiyeler ver-

me konusunda uzmanlaşmıştı. Şîa kitaplarından getirdiği delillerle Ehl-i Sünneti desteklemişti. Şîa onun söylediklerine karşıt cevaplar verebilmek için suikast tertiplemekten başka hile bulamamıştı. Kitapları şunlardır:

eş-Şîa ve's-Sunne, eş-Şîa ve Ehlu'l-Beyt, eş-Şîa ve'l-Kur'ân, eş-Şîa ve't-Teşeyyu, Firak ve Târîh, Beyne'ş-Şîa ve Ehli's-Sunne. Sonuncu kitabı, çocuğunu yitirmiş anaları bile güldürecek ilginçlikler ortaya koyan ve meselâ 'Şeyhayn'a (Ebû Bekir ve Ömer'e *radiyallâhu anhumâ*) sövmek, alimlerinde değil, sadece Şîa'nın avamında görülmektedir' gibi sözler söyleyen Dr. Vâfî'ye bir reddiye olarak telif etmiştir.

Sözü edilen ilim adamlarından biri de Allame Muhibbuddin el-Hatîb *rahimehullah*'tır. *el-Hutûtu'l-Arîda li'l-Ususi'lletî Kâme Aleyhâ Dînu'ş-Şîati'l-İmâmmiyyeti'l-İsnâ Aşeriyye* adlı risalesinde Şîa'nın ayıplarını ortaya dökmüştür.

Şîa'ya reddiye alanında kaleme alınmış bazı eski eserlerin tahkikini de gerçekleştirmiştir. Meselâ bunlardan biri aslı Şah Abdulaziz ed-Dehlî'ye ait olan *Muhtasaru't-Tuhfeti'l-İsnâ Aşeriyye*'dir. Irak allamesi Şeyh Mahmud Şükrî el-Âlûsî tarafından ihtisar edilmiştir. Ayrıca Kadı Ebû Bekir b. el-Arabî'ye ait *el-Avâsım mine'l-Kavâsım*'ın ve Hafız Ebû Abdillah ez-Zehebî'nin *Minhâcu'l-İ'tidâl* adlı eserinin tahkikini gerçekleştirmiştir.

Geriye dönüp baktığımızda *Minhâcu's-Sunneti'n-Nebeviyye fî Nakdi Kelâmi'ş-Şîati ve'l-Kaderiyye*'de Şeyhulislam İbn Teymiyye gibi eski alimlerin Şîa'ya reddiyede bulunduklarını görmekteyiz.

Risâle fi'r-Raddi alâ'r-Râfida adlı eseriyle Şeyhulislam Muhammed b. Abdülvehhâb da bunlardan biridir.

Muasır ilim adamlarından Halid el-Askalânî, Tîcânî'ye ait *Summe İhtedeytu (Sonra Hidayet Buldum)* adlı kitabına *Bel Dalalte (Bilakis Sapıttın)* adında bir reddiye yazmıştır. Şeyh Osman Hamîs te *Keşfu'l-Cânî Muhammed et-Tîcânî* adında bir eserle Tîcânî'ye reddiyede bulunmuştur. Şeyh İbrahim er-Ruheylî, *el-İntisâr li'Suhubi ve'l-Âli min İftirââti's-Semâviyyi'd-Dâll*; Dr. Nâsır el-Kafârî'nin *Usûlu Mezhebi'ş-Şîa* adlı bir doktora tezi bulunmaktadır. Mahmûd ez-Za'bî'nin *el-Murâcaât* kitabı üzerine *el-Beyânât fi'r-Raddi alâ Ebâtîli'l-Murâcaât* adında reddiye çalışması; Abdullah en-Nâsır'ın Ebû Hureyre'ya ta'n eden Abdülhüseyin'in ve Ebû Reyye'nin kitabı üzerine *el-Burhân fî Tebrieti Ebî Hureyre mine'l-Buhtân* adlı bir reddiyesi bulunmaktadır. Bunlardan başka birçok örnek bulunmaktadır.

Cahil ya da takiyye kurnazlığına kurban gitmiş ve kendilerinde isteneni kaleme dökerek onların borazanlığını yapmış çocuksu düşü-

nürlerden yahut da evini Tebriz halıları ile tefriş edenden başkası Şîa'yı desteklemez. Ne hoş bir yardımlaşmadır bu!

4. Şîa'nın Yakınlaşma Propagandasındaki Hedefi

Okuyucu kardeşim, mezhebin ve ehl-i beyt sırrının ifşa edilmekten korunması için teşvik edilen takiyyenin, imamları tarafından hakkında aşırı bir abartı gösterirken takiyye olduğuna dikkatlerinizi çekmek isterim.

Mübalağa gösterilen söz konusu takiyye, Şîa'ya sahip oldukları inançların aksini izhar etmeyi emreden takiyyedir. Burada bir hakkati belirtmek istiyorum. Buna göre Şîa, iç dünyasında ikrar etmediği bir şeyi zahirde ikrar eder görünmekte; batında inandığı bir hususu zahirde inkar etmektedir. Bu pis inanç sebebiyle bazı Sünnîler tuzağa düşerek Şîa'nın sözlerini tasdik etmiş ve hatta onların mezheblerine göre ibadet etmenin cevazı yönünde fetva vermişlerdir. Bu takiyye ve aldatmaca dolayısıyla asla inanmadıkları şeyleri yazmakta ve söylemektedirler.

Şîa'nın yakınlaşma ile ulaşmak istediği hedef, Ehl-i Sünnet arasında kendi mezheplerinin yayılmasıdır. Birkaç Sünnî kabileyi Şiîliğe sokmayı başararak Irak'ta bu hedeflerini gerçekleştirmişlerdir. Bu kimseler, bu dini taşıyanlara, yani sahâbîlere *radiyallâhu anhum* dil uzatan ümmet düşmanlarına katılan ve ümmetin başına çorap örülmesi beklentisi içinde bulunan birer fert haline gelmişlerdir.

Şîa'nın oyunlarına karşı uyanık olan Mısırlı bir kahraman kardeşimiz, Dr. Ali Ahmed es-Sâlûs (Allah onu korusun), *Eseru'l-İmâme fî'l-Fıkhi'l-Ca'ferî ve Usûlihî*, adlı kitabında, s.5-6'daki dipnotta *(II. Baskı, 1982m.)* şöyle demektedir:

> "Caferi yazarlardan biri İslam Şeriatı'nın Caferîlik mezhebinden yararlanması gerektiğini ispat etmeye çalıştı ve diğer mezheblerin bağlılık bakımından şüpheli olduklarını söyledi. Çünkü Caferîlik kendi mezheblerine tabi olmanın vacip olduğu, kendileri dışındaki mezheblere ittiba etmenin ise sahih olmadığı görüşündedir. Ehl-i Sünnetin cumhuru ve alimlerinin, görüş ve fetva yetkinliği bulunan kimselerin büyük kısmı -kendi söylemine göre- Caferîlik mezhebine uygun olarak ibadet etmenin câiz olduğu görüşündedirler. Üzerinde ittifak edilen görüş budur. Diğerleri ise şüphelidir. Şeyh Şeltût'un fetvasını delil olarak ileri sürmüştür. Daha sonra Dr. es-Sâlûs, Şîa'nın bir kitabına işaret etmiştir. Bu kitap, *Hulefâu'r-Rasûl İsnâ Aşer*'dir. Doktor, mezkûr Şiî görüşler üzerine kaleme aldığı ta'likini şu ifadesiyle sona erdirmiştir: "Mısır'da müşahede ettiğimiz yakınlaşma propagandası, incelenmeye muhtaçtır. Aksi halde Caferî mezhebinin propagandası haline gelir."!?

Bu apaçık bir oyundur. Kandırılmış olan Şeyh Şeltut *rahimehullah*'tan Şîa mezhebine göre ibadet etmenin cevazı yönünde söke söke

alınmış fetva ile *İslam Mezhebleri ArasındaYakınlaşma Dairesi* vasıtasıyla etüt edilmiş mezhebî bir aldatmaca uygulanmıştır.

Şuraya bak Müslüman kardeşim: Dr. Sâlûs'un bize naklettiği gibi Şeyh Şeltût'un Şîa mezhebinin üzerinde ittifak edilmiş olduğu yönündeki fetvasını Şîa nasıl da kullanmıştır. Zira Şeyh Şeltût, Şîa mezhebinin cevazı, Ehl-i Sünnet mezhebi ise şüphelidir yönünde fetva vermiştir.

İslam Mezhepleri Arasında Yakınlaştırma Dairesi üyelerinden biri olan Şeyh Abdullatîf Muhammed es-Subkî, Dr. Anasır b. Abdullah el-Kaffârî'nin *Mes'eletu't-Takrîb beyne Ehli's-Sunne ve'ş-Şîa*'da, 2/175-176'da *(1412h, I. baskı)* kendisinden naklettiği üzere şöyle sorgulamaktadır:

> "Beni kuşkulandırdı. Benimle birlikte -Yakınlaştırma Dairesi'nin- paranın geldiği kaynağı bilmeden, içerisinde lüks mobilyaların, değerli eşyaların bulunduğu Kahire/Zemâlik'teki daire için ödenecek herhangi bir aidat vermemizi istemeden cömertçe yapılan harcamaları gören her üyenin de kuşku duyması gerekir. Yakınlaşma Dairesi'nin dergisine de harcamada bulunulmaktadır. İdarecilere, yazarlara mükafatlar vermekte; derginin basımında, cildinde masraftan kaçınmamaktadır. Bütün bunlar sel gibi akan gelire muhtaçtır. Bu değirmenin suyu nereden geliyor? Acaba bütün bunlar kimin hesabına yönelik olarak yapılıyor?"!?

Derim ki: Allah seni mübarek kılsın! Şuna dikkat et! Bu insanlar kendi mezheblerinin desteklenmesi, onların sahip oldukları inançları bilmeyen insanları kullanarak Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat arasında yayılmasını sağlamak için nasıl planlar kuruyor ve çalışıyorlar. Bu işin Yakınlaşma Dairesi yanında durup kaldığını sanmayasın! Aksine daha ötelere geçmiş ve 1973, 1984 yıllarında Ehl-i Beyt Cemiyetini kurmuşlardır.

> "Bu Cemiyet merkezini Kahire/Meâdî'de tesis etmiş ve Şîa akidesini Ehl-i Sünnet arasında yaymak için çeşitli üsluplar kullanmışlardır. Bu inancın yeni yetişmekte olan küçük yaştaki gençlere telkin edilmesine büyük önem vermişlerdir. Orta ve lise talebelerinin bazı derslerine yardımcı olmak amacıyla takviye kursları düzenlemişlerdir. İnsanların kalplerine girip onları etkilemek için başka başka vesileler kullandıkları gibi bu kursları da yeni yetişen neslin Şîa akidesi üzerinde yetişmesi için bir araç olarak kullanmışlardır. Bu cemiyet bir klinik kurmuş, maddî ve aynî yardımlarda bulunmuştur. Şîa'nın dini günlerinde kutlamalar düzenleyerek ehl-i beyt ve çektikleri sıkıntılar hakkında paneller tertip etmiştir. Ayrıca periyodik yayınlar da neşretmiştir."!?[50]

Burada şunu sormak gerekir:

İlim adamları bu mezhebî misyonerlik karşısında niçin seyirci pozisyonunda kalmışlardır?

---

50 Dr. Nasır b. Abdullah el-Kaffârî, *Mes'eletu't-Takrîb beyne' Ehli's-Sunne ve'ş-Şîa*, 2/177-178'den (dipnot) naklen.

Mısır'da Ezher'in bu mesele hakkında söyleyeceği söze çok gereksinim duymaktayken, Ezher neden konuşmamaktadır?

Hem sonra Şeyh Muhammed Gazâlî *rahimehullah* Şîa ile Ehl-i Sünnet arasında gürültü koparılmasına karşı çıkarken; tamamı Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat olan Mısır'ın bir bütün olarak kalması için ve gelecekte Şîa varlığı nedeniyle Şîa ve Ehl-i Sünnet arasında mezhebî çekişmelerin önüne geçebilmek için Şîa'nın Mısır'a girmesine -Allah böyle bir şey takdir etmesin- neden engel olmuyor?

Gazâlî, aramızda İslamî duyarlılığı ve hırsı konusunda şüphesi bulunmayan kimseler varken neden sessiz kalıyor?

Bir başka önemli soru:

Ehl-i Sünnetle birlik ve yakınlaşma konusundaki hassasiyeti ile ağlıyor görüntüsü veren Şîa, acaba Ehl-i Sünnetin kendileri için Şiîler arasında bir merkez açmasına ve onların memleketlerinde yeni yetişmekte olan şiî gençlere Ehl-i Sünnet inancını telkin etmeye müsaade eder mi?

Bu tamamen bir komedidir. Bunun karşısında suskun kalan kimse dinine hainlik etmektedir. Müslümanların diyarında batılın kök salması için çalışmaktadır.

Şîa mezhebinin kendi ana kaynaklarından incelenmesine önem verilmemesi ve sadece takiyye ve ketumluk kılıfıyla örtülmüş propaganda içerikli bir takım kitaplardan tanımaya çalışmakla yetinilmesi, Şeyh Şeltût'u da verdiği fetvalarda yanılgıya düşüren etkendir.

Aksi halde Şîa, aslında sahtekarlık, hilekarlık ve düzenbazlık olan yakınlaşma meselesinde bu insanları kandırmaya ve yalan söylemeye nasıl cüret edebilecekti ki?

Şîa, kendileri ile bizim aramızdaki ihtilafın usulde değil, furuda olduğunu neden iddia ediyor?

Neden 'Biz Ehl-i Sünneti tekfir etmiyoruz; onları da Müslüman addediyoruz' diyor?

İleri gelen ilim adamları, velâyeti inkar edenin aralarında hiçbir hilaf olmaksızın kafir olduğunu ikrar etmediler mi? Niçin bunlara itiraz etmiyorlar?

Daha önce biz bu bilgileri onların kendi kitaplarından aktarmadık mı?

Humeynî daha önce geçen satırlarda belirtildiği üzere kendilerinden olmayan kimselerin gıybetinin yapılmasına cevaz vermedi mi?

5- Yakınlaşma Davetçilerine ve Şîa'ya Karşı Duygusal Yaklaşanlara

Bu kitabın içeriğini gördükten ve Şîa'nın Ehl-i Sünnete karşı gerçek tutumunu öğrendikten sonra; insanlar karşısında sahip olduğunuz öncülüğünüz, ilminiz ve konumunuz dolayısıyla Şîaya karşı sergilediğiniz o eski tutumunuzu, ümmetin güç birliğini sağlama hüsnü niyetinden kaynaklandığı kanaatinde olduğumuz tavrınızdan geri durmanızı istiyoruz.

Geçmişteki bu tutumlarınız sizlere güven duyan Ehl-i Sünnetin avamı hakkında karalama maksadıyla kullanılacaktır.

Hepimiz, gerçek şîa mezhebinin gizlemekte olduğu şeyleri ortaya koymayan, şiîlik propagandasına yönelik kitaplardan sakınmalıyız.

Şîa nüfusun baskın olduğu ortamlarda yaşayan Sünnî kardeşlerinizle iletişim kurmaya çalıştılar. Onların durumları ile ilgili nesiller boyu muhafaza edilecek raporlar tuttular.

Endonezya'ya, Singapur'a, Nijerya'ya, Uganda'ya, Lübnan'da bulunan Filistin kamplarına… gidin ve Şîa'nın bulunduğu yerlerdeki aktivitelerini kendi gözlerinizle görün. Birlik ve yakınlaşmaya mı çağırıyorlar? Yoksa o bölge insanları arasında Şiîliği mi yayıyorlar? Hangi Şiîlik acaba? Bu insanlar Sünnî avam arasında on iki imamcı şiî mezhebini yaymak için üzerinde çalışılarak oluşturulmuş bir plan dahilinde ve organize bir şekilde hareket ediyorlar. Buna mukabil kardeşlerinizi kurtarmak ve şîa mezhebinin misyonerlik faaliyetlerine karşı durmak konusunda sizlerin tam tersi istikamette olduğunuzu görüyoruz. Keşke sizler, Şîa'yı desteklemek yerine seyirci olarak kalsaydınız.

Şîa'nın, din hakkında bilgisi bulunmayan Sünnî çocukları alıp mezheblerini değiştirip ülkelerine birer şiî propagandacısı olarak geri gönderme konusunda uzmanlaşmış olan üniversitelerde okuttuklarını biliyor musunuz?

Bunu biliyor musunuz?

Buna razı mısınız?

İslam mezhebleri arasında yakınlaştırma faaliyeti böyle oluyor, öyle mi?

Yoksa daha doğru bir ifadeyle, Sünnî avamı Şiîliğe döndürme operasyonu mu?

Mısır'da Kahire'de Sünnî gençlerin derslerine takviye olacak kurslar açma ve klinik kurma konusunda Şîa'yı harekete geçiren bu cömertlik ve özveri de neyin nesi acaba?

Şîa'nın hocası ve muhaddisleri Hacı Mirzâ Hüseyin en-Nûrî et-Tabersî, *Mustedraku'l-Vesâil*, 3/400'de *(Dâru'l-Kütubi'l-İslâmiyye, Tahran)* Seyyid Mehdi el-Hüseyinî el-Kazvînî adlı alimlerinden birine şu ifadelerle övgüler yağdırmaktadır: "Bunlardan biri de kendisi Hille'ye[51] göç ederek oraya yerleştikten ve insanları hidayete yönlendirme, hakkı açıklayıp batılı bertaraf etme çalışmalarına başladıktan sonra davetinin bereketi ile Hille içinden ve çevresindeki bedevi gruplardan yüz bin kişinin evliyaullahı dost, Allah düşmanlarını da düşman bilen halis muhlis Şiîler olmasıdır."

Bu bilgiyi muhaddisleri Abbas el-Kummî, *el-Künâ ve'l-Elkâb*, 3/50'de *(İntişârât Beydâr, Kum/İran)* nakletmiştir.

Mehdi el-Kazvînî'nin aslında Sünnî olan Hille ve çevresini şîalığa çevirme amacıyla o bölgeye gelmesinde güttüğü aynı hedefi gerçekleştirmek maksadıyla Şiî Talib Rufâî de Mısır'a gelmiş ve Ehl-i Beyt Derneği'ni kurmuştur. Sünnîler, Kazvînî'nin Irak'ta Hille ve çevresine çöreklenip oturmasında gösterdikleri gevşekliği burada da gösterecekler mi? Kazvinî'nin miladi 1830'lu yıllarda gerçekleştirdiklerinin, Rufaî ve çetesi tarafından gerçekleştirilmesine fırsat verecekler mi?

***

51 Hille, Irak'ta bir bölgenin adı.

SONUÇ

Kitabımızı genelde tüm Müslümanlara, özelde ise ilim adamlarına Şîa mevzusuna gerekli önemi gösterme ve bu tehlikeli sorun karşısında seyirci konumunda kalmama çağrısında bulunarak bitirelim. Zira bu insanlar çoğu Müslüman içinde bulunduğu kötü şartları sömürerek kendi davetlerini yaymak ve avam arasında beğeni toplamak için çabalarını sürdürmektedirler.

Sünnîler ve Şiîler arasında yakınlaşma mümkün değildir. Çünkü hak ile batıl, küfür ile iman, aydınlık ile karanlık nasıl bir araya getirilebilsin ki? Şîa'nın dillendirip durduğu davet tamamen uyuşturma ve kendi pis planlarını gizleme babındandır.

Hamd alemlerin rabbi Allah'a mahsustur. Allah Muhammed'e, ehline ve ashâbına bol bol salat ve selam eylesin!

***